COLECȚIA

Iubiri de poveste

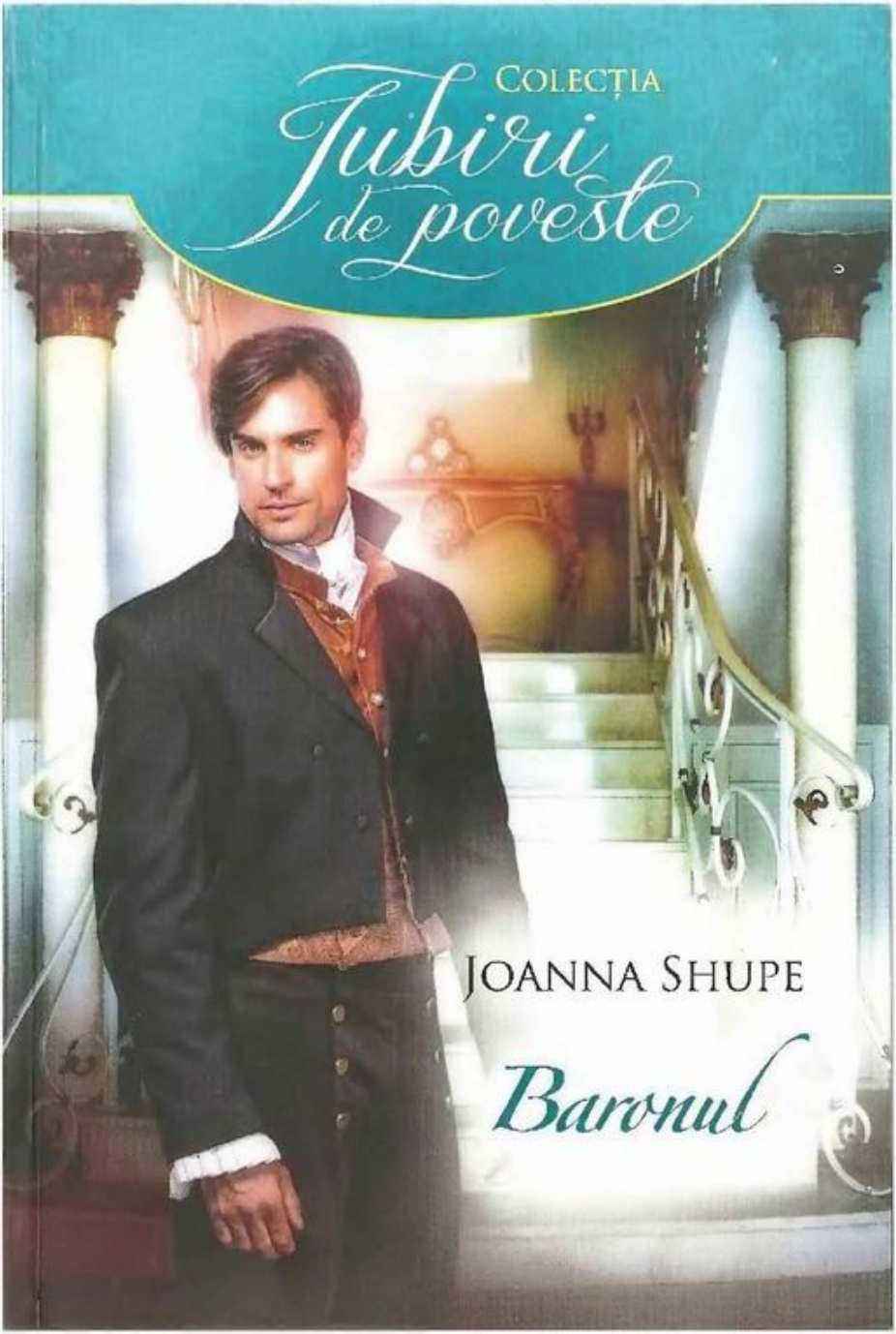

JOANNA SHUPE

Baronul

Joanna Shupe
Baronul

***The baron* by Joanna Shupe**

Capitolul 1

Este o corupţie onestă, iar eu sunt un exemplu de cum funcţionează aceasta. Aş putea rezuma totul spunând că nu mi-am ratat şansele.

GEORGE WASHINGTON PLUNKITT, senator de New York în perioada Epocii de Aur americane şi membru al maşinăriei politice Tammany Hall

Atlantic Theater, New York
Mai 1888

William Sloane nu credea în capacitatea de a comunica cu lumea spiritelor. La naiba, el nici măcar nu credea că exista o lume a spiritelor.

Totuşi, iată-l stând într-un teatru şubred din districtul Tenderloin, privind acest spectacol îndrăzneţ. Îşi spunea Madame Zolikoff. Mediul enigmatic care putea interacţiona cu spiritele şi realiza fapte extraordinare. Femeia era cea mai proastă actriţă pe care o văzuse vreodată – iar Will văzuse destule.

Cu ochii închişi, îşi legăna şi flutura mâinile, totul în timp ce psalmodia. Bărbatul de lângă ea, cel pe care îl luase pe scenă, se holba vrăjit cum Madame încerca să vorbească cu mama lui decedată. Luminile electrice de deasupra pâlpâiră, iar publicul chicoti.

— Ah! Cred că suntem aproape! anunţă tare cu un accent rusesc oribil.

Will aproape că îşi dădu ochii peste cap. Chiar credea cineva farsa asta?

Mişcându-se în scaunul inconfortabil, scrută publicul restrâns. Aproximativ douăzeci de bărbaţi şi femei, arătând toţi obişnuit, cu mult diferiţi de societatea extravagantă pe care o frecventa de obicei. Nicio diademă cu diamante sau pene de struţ, doar gambete şi bonete simple. Dar fiecare

pereche de ochi era atentă la tânăra de pe scenă.

Femeia era atrăgătoare, dacă-ţi plăceau mincinoasele şi escroacele, ceea ce lui, cu siguranţă, nu îi plăceau. Cu toate astea, părul ei blond-deschis îi punea în evidenţă ochii căprui frapanţi. Avea un nas drept şi delicat. Pometi înalţi. Sprâncene arcuite. Buze pline de un roşu scandalos.

Îi plăceau acele buze. De fapt, chiar foarte mult. Dacă ar fi mort, acele buze l-ar putea readuce la viaţă.

— O aud! Un murmur ferm se auzi de jur-împrejurul încăperii. Un complice, fără îndoială, totuşi publicul era fascinat.

— Domnule Fox, acum mama dumneavoastră este aici cu noi. Ce-aţi vrea să o întrebaţi?

Bărbatul de pe scenă puse întrebări simple preţ de cincisprezece minute, iar Madame Zolikoff „interpretă" răspunsurile mamei decedate. Will se frecă absent pe stomac, clocotind de furie în faţa acestui spectacol, văzând cum femeia profită de suferinţa cuiva într-o manieră atât de profund necinstită. Când mama lui murise, Will ar fi făcut orice ca să o aducă înapoi. Însă nimic nu o putuse readuce la viaţă, iar el rămăsese într-o casă rece împreună cu un om şi mai rece.

Madame Zolikoff îşi continuă bolboroseala, recăpătându-i atenţia. Oare femeia asta nu avea niciun pic de ruşine? Nicio empatie faţă de omul cu inima frântă care pierduse o fiinţă iubită? Pentru prima oară de când se aşezase, abia aştepta să o înfrunte.

Avea de gând să o distrugă pe femeia mediu. Să o alunge din Manhattan, dacă era necesar, pentru că stătea în calea a ceva mai important, a unei puteri diferite faţă de cea pe care o poseda el acum, dar de o semnificaţie mai mare. O putere pe care nu va eşua să o obţină.

John Bennett, fost senator al statului New York şi în prezent candidat la postul de guvernator, îi propusese lui Will să i se asocieze ca viceguvernator. Era ceva ce tatăl lui Will îşi dorise întotdeauna, să deţină influenţă politică, dar murise înainte ca o astfel de carieră să înceapă să prindă aripi. Acum Will avea să fie acel Sloane care să atingă acest

ţel – şi va dansa pe mormântul tatălui său după ce el şi Bennett aveau să câştige.

Dar John Bennett avea o slăbiciune, una pe nume Madame Zolikoff. Se părea că femeia pusese gheara pe Bennett, iar candidatul nu avea să vadă pericolele pe care acest fapt le ridica. Dar Will nu intenţiona să o lase să pericliteze cariera politică a lui Bennett – sau pe a sa. Nu-şi puteau permite un scandal cu şase luni înainte de alegeri.

Când spectacolul se termină în sfârşit, Will nu se deranjă să aplaude sau să bată din picioare precum ceilalţi. Se ridică, se întoarse şi se îndreptă direct către uşa care dădea spre culise.

Nimeni nu-l opri. Nu numai câteva priviri curioase îi fură aruncate, iar el îşi trase pălăria mai jos ca să-şi ascundă faţa. Conducea Northeast Railroad de treisprezece ani, şi provenea din una dintre cele mai renumite familii din New York. Numele Sloane era la fel de cunoscut precum Astor, Stuyvesant sau Van Rensselaer. În consecinţa, Will nu fusese niciodată lipsit de atenţia publică, ci mai degrabă nu primise recunoaşterea ei.

Timp de câteva minute, străbătu coridoarele lungi ale teatrului. Apoi bătu la uşa cabinei ei. Uşa se descuie şi se deschise dezvăluind o femeie brunetă într-o bluză şi o fustă neagră, aceleaşi haine pe care le purtase şi pe scenă. Buzele îi erau încă de un roşu aprins. Îşi înclină uşor capul.

Madame Zolikoff.

— Intraţi, vă rog! Vocea ei era adâncă şi răguşită, un ton potrivit mai curând în dormitor decât pe scenă. Bine măcar că dispăruse acel accent rusesc ridicol, pe care îl folosise în faţa mulţimii.

Poate că această conversaţie nu urma să fie atât de dificilă pe cât se temuse el.

Se dădu la o parte.

— Vă aşteptam, domnule Sloane.

Nu era nicio surpriză că îi cunoştea faţa, dar oare îl observase în sală? Din trei paşi ajunse în cabina ei, asta numai dacă cineva putea numi un spaţiu nu mai mare decât un dulap „cabină”. Nu exista suficient loc pentru

altceva, în afară de măsuţa şi scaunul de acolo. O oglindă atârna pe peretele de deasupra mesei, şi o perucă blondă se afla pe un suport de pe ea. Neavând unde să se aşeze, îşi împreună mâinile la spate.

Se strecură pe lângă el şi se aşeză pe singurul scaun, fără să-l privească, în timp ce se întinse după o bucată de pânză. El o urmări în oglindă cum îşi trecea uşor cârpa peste gură pentru a-şi îndepărta rujul. Nu se grăbea, iar Will avu suficient timp să îi studieze gura. Suspectă că totul era un alt fel de spectacol, oferit cu scopul de a-l tulbura.

— Aveţi şi un alt nume în afară de numele de scenă?

— Nu.

— Mi se pare ridicol să vă spun Madame Zolikoff.

— Asta e problema dumneavoastră, nu a mea. După ce-şi termină de şters buzele, lăsă bucata de pânză să-i cadă pe masă şi îl privi în oglindă. Noi nu suntem prieteni, domnule Sloane, deci să nu ne prefacem. Ştiu de ce sunteţi aici.

— Aşa să fie oare? Nu se aşteptase ca ea să fie atât de directă. El şi-o închipuise supusă şi speriată, preocupată de neplăcerile pe care un bărbat ca el le poate provoca unei femei ca ea. Dar această femeie nu părea nici supusă, nici speriată. Şi de ce credeţi că sunt aici?

— Vreţi să mă îndepărtaţi de John. Să-l eliberaţi de sub influenţa mea nocivă. Îşi încleştă pumnul ameninţătoare. Ce ziceţi?

— Bine. Asta ne salvează timpul amândurora. Acum, trebuie să fii de acord să nu îl mai vezi niciodată pe Bennett, să nu îl mai storci de bani şi să stai pentru totdeauna departe de el.

— Îl storc de bani? Buzele ei se curbară, atrăgându-i, la naiba, din nou atenţia la gura ei. Ţin să te anunţ, profitorule, că am câştigat fiecare dolar oferind servicii prietenului tău – şi nu acel fel de servicii. Relaţia dintre John şi mine este una strict de afaceri.

Will zâmbi afectat. Nu mai întâlnise un bărbat şi o femeie care să petreacă timp împreună în schimbul banilor, a căror relaţie să fie „strict de afaceri”.

— Domnişoară cum v-o chema, nu-mi pasă ce fel de minciuni spuneţi publicului, dar eu nu sunt un novice. Ştiu ce aveţi de gând, şi asta se vede de la o poştă.

— A, serios? Şi ce-am de gând, atunci?

— Şantaj. Şi dacă nu plăteşte, veţi oferi ziarelor informaţii personale despre el, şi îl veţi face de râs. Nu voi permite să se întâmple asta.

Se ridică şi, în spaţiul îngust, era suficient de aproape ca să-i poată vedea petele aurii din ochii căprui. Iar aceia erau oare pistrui pe nasul ei?

— Nu-mi pasă cine eşti sau ce crezi despre mine. Dacă ai impresia că voi lăsa un încrezut îmbuibat de la calea ferată să-mi ia cel mai bun client, te înşeli amarnic.

*

Ava Jones se chinuia să-şi menţină zâmbetul pe buze, în timp ce bărbatul chipeş din faţa ei se străduia să-i înţeleagă ultima afirmaţie.

„Da, ai înţeles bine, feroviarule. Nu mă tem de tine”.

Toată lumea din New York îl ştia pe William Sloane. Indecent de bogat şi provenind dintr-una din familiile snoabe ale societăţii înalte, era frecvent menţionat în ziare, atât în paginile cu conţinut financiar, cât şi monden. Nu era de mirare că bărbaţii şi femeile îi făceau mereu pe plac. Dar în niciun caz Ava. Nu îi datora nimic şi nu îi păsa de pretenţiile lui. Dacă nu şi-ar fi dorit să scape de el definitiv, l-ar fi ignorat complet.

Cel puţin ar *fi încercat* să-l ignore. Din păcate, domnul Sloane nu era uşor de trecut cu vederea. Îl remarcase în public imediat. Maxilarul puternic. Pometii proeminenţi care-i puneau în evidenţă nasul aristocratic. Părul blond nisipiu ridicat de pe frunte şi frumos pomădat, o gură aspră, nezâmbitoare, care provoca o femeie să-şi imagineze de cât ar fi nevoie pentru a-l relaxa.

De aproape, imaginea se îmbunătăţea remarcabil. Ochii sfredelitori, care păruseră albaştri în sala teatrului, erau, de fapt, de un gri metalic. Era înalt, cu un aer

încrezător, potrivit unui prinţ, şi cu o energie aproape palpabilă, degajată de statura sa. Umerii laţi îi umpleau frumos croiala hainei lui elegante.

Ea fusese întotdeauna atrasă de umerii robuşti ai bărbaţilor. Era ceva ce-i amintea de Atlas purtând pe umeri greutatea lumii…

Dar ea învăţase cu mult timp în urmă că nu era nimeni care să poată duce povara greutăţilor sale. Aceea îi aparţinea doar ei.

— Client? râse el batjocoritor. Nu ar fi „victimă uşoară” un termen mai potrivit?

Dumnezeule, începea să-l displacă pe bărbatul acesta.

— Ai impresia că îl înşel luându-i banii, când, de fapt, eu îi ofer un serviciu?

— Vorbind cu rudele moarte ale lui John? Să fim serioşi, Madame Zolikoff! Amândoi ştim că asta e imposibil.

Avea el habar cât de singur se simţea John Bennett? Indiferent dacă acei clienţi ai ei credeau sau nu în puterile sale, majoritatea dintre ei aveau nevoie de cineva care să aibă grijă de ei. Un prieten cu care să poată vorbi. O persoană care să le dea speranţa că exista ceva mai presus de acest chin numit viaţă. Asta era ceea ce oferea Madame Zolikoff – în schimbul unei anumite sume de bani, bineînţeles.

Aceste reprezentaţii erau cu totul altceva. Oamenii îşi doreau spectacol. O experienţă unică pe care să o împartă cu prietenii şi vecinii lor. Un dram de fantastic pentru a-i distrage de la oboseală. Nu toată lumea provenea dintr-o familie bogată şi conducea o companie mare pentru a-şi umple timpul; majoritatea oamenilor aveau nevoie să ia o pauză de la corvezile lor zilnice.

— Vorbiţi despre lucruri pe care nu le înţelegeţi, îi zise ea. Când îmi va spune John că nu mai are nevoie de harul meu, atunci mă voi retrage respectuos. Dar vă purtaţi de parcă el ar fi un consumator de opiu, iar eu l-aş aproviziona. Eu nu-l forţez să mă vadă.

— Ce înţeleg eu este că vânaţi un bărbat bogat şi pe

cale de a fi influent.

Muşchii i se încordară, iar furia îi punea stăpânire pe fiecare centimetru din corp.

— Nu l-aş şantaja niciodată – nu încerc să creez probleme. În calitate de client al meu, guvernatorul nu ar face decât să mă *ajute.*

Clienţii cu nume sonore însemnau mai mulţi clienţi, implicit un venit mai mare. Tot ceea ce avea ea nevoie era să strângă suficienţi bani pentru a-i salva pe cei doi fraţi ai ei şi pe sora sa de fabrici. După calculele ei, mai avea doar patru luni de muncit, dacă nu intervenea nimic. Încă patru luni, după ce se metamorfozase în Madame Zolikoff în urmă cu doi ani, şi avea să aibă suficient cât să ofere siguranţă familiei sale.

În afara oraşului. Departe de mizeria şi capcanele vieţii din acest oraş. Departe de amintirile neplăcute. În loc de asta, aveau să se bucure de aer curat şi de spaţii deschise la o fermă din nordul statului. *De libertate.*

Domnul Sloane dădu din cap şi îşi ciupi nasul cu două degete, ceea ce o făcu pe Ava să-şi dea ochii peste cap. Cum poate cineva atât de bogat să pară atât de îngândurat? Acest om nu ştie ce înseamnă probleme adevărate? Îi stătea pe limbă să-i propună să-l ducă la fabrica de chibrituri şi să-i arate cazuri de fosfonecroză a maxilarului. Văzuse el femeile cu feţele în descompunere, cu oasele maxilarelor strălucind în întuneric, doar pentru că aveau nevoie să pună nişte mâncare pe masă?

Acelea se puteau numi suferinţe. Nu faptul că prietenul şi partenerul lui politic îi plătise cinci dolari pentru a-i ghici în frunze de ceai şi a-i oferi „informaţii” din lumea de dincolo.

— De cât e nevoie? o întrebă Sloane. Cât vrei ca să-l laşi în pace?

Ah, atât de tentant! Ava ar putea să ceară un preţ mare şi să vadă dacă feroviarul muşca momeala. Dacă ar face-o, fraţii şi sora ei ar putea să renunţe la slujba de la fabrică. Ea ar avea suficient cât să cumpere acea proprietate, iar ei ar putea fi cu toţii împreună, în final.

Dar nu făcu asta. În primul rând, nu o lăsa mândria. Să accepte banii lui Sloane însemna că recunoaşte că escroca oamenii, ceea ce nu făcea. În al doilea rând, ştia mai bine ca majoritatea că acceptarea banilor nu era niciodată lipsită de repercusiuni. Dacă luai ce ţi se oferea, lumea se purta de parcă le aparţineai.

Şi Ava Jones nu mai aparţinea acum nimănui.

— Nu ai suficienţi bani încât să mă faci să dispar. Dar dacă te face să te simţi mai bine, îţi voi face o ofertă cu o şedinţă de spiritism.

El scoase un sunet din gât.

— Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie.

Cineva ciocăni la uşă înainte ca Robbie, unul dintre asistenţi, să strige:

— Grăbeşte-te, Ava! Am nevoie de cameră.

Domnul Sloane îşi mişcă surprins sprâncenele, iar Ava ocări ca pentru sine, iritată fiind de mica întrerupere.

— Ava, spuse el tărăgănat, de parcă ar fi gustat sunetul pe limbă. Drăguţ. Şi îmi place părul tău mai mult aşa, fără perucă.

Ea se întoarse şi începu să-şi bage lucrurile în sacoşă, încercând să-şi ignore fluturii din stomac. Complimentele erau pe cât de neaşteptate, pe atât de puţin bine-venite.

— Păstrează-ţi poezia pentru debutantele de pe Fifth Avenue, feroviarule! Îţi pierzi vremea cu mine. Îşi băgă peruca şi suportul de perucă în geantă. Îşi găsi boneta. Apoi dădu să-şi pună haina pe ea.

O mână prinse haina şi o ridică. Ea îşi vârî braţele cu uşurinţă.

— Mulţumesc, mormăi ea.

Fără să-l aştepte, ieşi în hol şi se îndreptă către ieşirea din teatru. Tocurile cizmelor ei înalte răsunau pe podeaua tare, iar ea putea distinge sunetul pantofilor eleganţi ai lui Sloane urmând-o. Fără îndoială, el se ducea într-un loc fascinant, precum la operă sau la un bal din înalta societate. Nu într-un apartament înghesuit de trei camere dintr-o pensiune din partea de vest, pe care ea îl împărţea cu fraţii şi sora ei.

Ea deschise uşa de la foaier.

— E totul în regulă, Ava? Robbie o privi cu grijă, uitându-se la bărbatul tăcut din spatele ei.

— E în regulă, Robbie. Spune-i surorii tale că mă duc pe la ea mâine. Pe săptămâna viitoare!

Omul dădu din cap, iar ea îşi continuă drumul către uşile principale. O ploaie la început de seară căzuse în timpul reprezentaţiei sale, răcind aerul un pic mai mult decât s-ar fi aşteptat cineva la mijlocul primăverii. Lumina de la felinarele stradale împrăştia o strălucire galbenă peste asfaltul ud. Avei îi plăcea mult ploaia. Spăla oraşul şi le oferea locuitorilor o pauză de la obişnuitele miasme, acelea de transpiraţie, gunoi, deşeuri şi cai.

— Aţi câştigat ceva după aceste spectacole.

— Încă sunteţi aici? Începu să meargă, fără să-i pese dacă o urma. Din păcate, picioarele lui lungi nu aveau nicio problemă să ţină pasul cu ea. Sunt foarte bună la ceea ce fac, domnule Sloane. Recunoaşteţi, v-aţi distrat!

Gura i se strâmbă de parcă ar fi mâncat o lămâie.

— Am fost jignit, dacă vreţi să ştiţi.

Ajunsă la colţul străzii, traversă Twenty-Seventh Street, îndreptându-se către sud şi încercând să-şi controleze mânia.

— Noi nu servim şampanie şi caviar, aşa că îmi imaginez ce seară grea aţi avut.

— Mă refeream la trucul pe care l-aţi prestat în faţa acelor oameni sărmani care nu suspectau nimic.

— Truc? Acei oameni sărmani care nu suspectau nimic voiau un spectacol, şi eu exact asta le-am oferit. Există un motiv pentru care prestez la teatru, şi mă pricep foarte bine la ce fac.

— Le luaţi banii şi pretindeţi că rudele lor decedate vă vorbesc.

Îi vorbea de parcă ar fi fost o criminală, tonul îi era condescendent şi incisiv, aşa că ei i se înroşiseră urechile.

— În primul rând, cum de sunteţi atât de sigur că talentul meu nu este real? El dădu să vorbească, aşa că ea se opri pe trotuar şi îl ameninţă cu degetul. Nu aveţi habar,

domnule Sloane, deci păstraţi-vă opinia pentru dumneavoastră. În al doilea rând, nu ştiam că modalitatea dumneavoastră de a face afaceri a fost întotdeauna atât de scrupuloasă. Ochii i se întunecaseră, iar ea înţelese că-l atinsese unde îl durea mai tare. Sunt convinsă că în timp ce conduceţi o mare cale ferată nu fentaţi niciodată legea sau nu cumpăraţi favoruri politice. Aşa că scutiţi-mă de atitudinea asta ipocrită!

— Fie, mormăi el, apropiindu-se şi mai mult. Fă-ţi trucurile oriunde vrei, drăguţo, dar lasă-l pe John Bennett în pace!

Will Sloane era înalt, mult mai masiv decât ea, totuşi ea nu se retrase, nici măcar preţ de o secundă. Ea lăsase deja un bărbat chipeş şi privilegiat să încerce să-i distrugă viaţa. În niciun caz nu va mai repeta greşeala.

Îl străfulgeră cu privirea.

— Nici măcar în cele mai frumoase visuri ale tale nu primesc ordine de la unii ca dumneata. Du-te şi terorizează pe altcineva!

*

„La naiba cu femeia asta!”

Will nu o putea crede. Îi oferise orice sumă de bani voia ca să se retragă, iar ea îi râdea în nas. Lui, William Sloane. Animozitatea continua.

Femeia se îndepărta, aşa că se grăbi după ea, paşii lui mari mâncau trotuarul îngust. O zonă neplăcută a oraşului, Tenderloin nu era un loc potrivit pentru o tânără după lăsarea serii. Totuşi, ea era încrezătoare, nefiind îngrijorată de siguranţa sa.

O studie o clipă – pe Ava, nu pe Madame Zolikoff. Haina sa simplă, croită în stil milităresc îi îmbrăţişa umerii mici şi partea superioară a corpului, dezvăluind forme generoase. O bonetă mică de paie, cu flori artificiale, îi acoperea părul castaniu-închis. Cizmele ei erau uzate, dar curate. Fără bijuterii. Nu observase vreo verighetă înainte să-şi pună mănuşile, din păcate însă observase

generozitatea bustului ei.

Nişte bărbaţi care pierdeau vremea în faţa unei porţi de lângă un colţ de stradă o urmăriră din priviri pe Ava când trecu prin dreptul lor. Unul dintre ei se desprinse din grup, ca şi cum ar fi vrut să se ia după ea, iar Will îl ameninţă cu degetul. „Opreşte-te”, spuse el, iar bărbatul se opri, ridicându-şi mâinile în aer în semn de predare.

Încă doi paşi şi Will era lângă ea.

— Ţi-ar trebui o escortă. Asta nu e o zonă a oraşului care să fie sigură pentru o femeie singură.

— Nu există nicio zonă din oraş care să fie sigură pentru o femeie singură, pufni ea. Nici măcar în cartierul tău elegant. Îşi vârî mâinile în buzunarele hainei. Şi nu e nevoie să mă protejezi. Pot să am grijă de mine însămi.

El nu se îndoia de asta. Îi veni în minte imaginea unei leoaice, una care ar mesteca un om şi apoi l-ar scuipa afară.

— Întotdeauna eşti atât de dificilă?

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse – un sunet natural şi senzual, care îl lovi în plex. Îşi îndepărtă reacţia, şi o puse la un loc cu toate celelalte pe care le ignora.

— Numai cu bărbaţii care încearcă să mă domine.

— Ai întâlnit mulţi astfel de bărbaţi la viaţa ta?

— Doar unul, de fapt. Ai vreo idee cum aş putea scăpa de el?

Will strâmbă din buze în încercarea de a-şi suprima un zâmbet.

— Nu, doar dacă eşti gata să cedezi. Nu voi dispărea până nu îl vei lăsa pe John în pace.

Se opri din mers şi îşi puse mâinile în şold. Privirea ei căpruie scăpăra, iar bustul ei generos se înălţa într-un mod tulburător de ispititor.

— De ce îţi pasă atât de mult? Banii tăi pot cumpăra orice ţi-ai dori, pot acoperi orice scandal s-ar ivi. Aşadar, nu prea îţi pasă ce îi fac lui John. Spune-mi, de ce mă urmăreşti? Pentru că trebuie să-ţi spun, nu te cred.

La ce naiba se referea? Că umbla după *ea?* Se apropie şi îşi încleştă muşchii, sperând să o intimideze prin

diferenţa de înălţime. În mod surprinzător, rămase nemişcată, ridicând doar o sprânceană ca şi când ar fi spus „Continuă”. El încercă să nu fie impresionat.

— În primul rând, nu mi-aş folosi niciodată banii pentru a cumpăra alegerile. Eu vreau să *câştig* şi vreau să fac asta în mod cinstit, în al doilea rând, pot înăbuşi orice scandal vreau, dar nu e nevoie decât de o adiere, de un *mic gest* indecent, şi cariera mea politică s-ar sfârşi înainte să înceapă. Aş fi de râsul tuturor. Şi în niciun caz nu voi permite să se întâmple asta.

— Nu, John va fi de râsul tuturor. Cariera politică a lui John se va sfârşi. Şi – pufni ea neîncrezător – te porţi de parcă politica din New York ar fi curată şi cinstită. Amândoi ştim că politicienii sunt mai murdari decât coşarii, iar asta spune ceva.

— Dacă aş fi în locul tău, eu nu aş arunca cu pietre în legalitatea altor vocaţii.

— Ah! făcu un gest exasperat cu mâinile şi se îndepărtă. Lasă-mă în pace, William Sloane!

El veni după ea, prinzând-o imediat din urmă.

— Te înşeli. În lumea mea, eşti judecat nu doar pentru propriile acţiuni, dar şi pentru acţiunile celor de lângă tine. Ale asociaţilor tăi. Dacă John cade, cad şi eu odată cu el.

— Atunci nu pot decât să-mi imaginez ce ar spune *lumea ta* despre asocierea ta cu mine în Tenderloin.

— Ar spune că mi-am pierdut minţile, mormăi el.

— Atunci grăbeşte-te să ajungi acasă pe Fifth Avenue. Sunt sigură că majordomul tău te aşteaptă cu coniac şi trabucuri. Nu te opreşte nimeni aici.

— Washington Square.

Îşi îndreptă capul către el.

— Poftim?

— Locuiesc în Washington Square. Trecuse multă vreme de când trebuise să-i spună cuiva acest lucru. Familia Sloane fusese în acel loc de când oraşul acoperise mormintele şi schimbase spaţiul într-un parc public.

— Ah, scuză-mă, spuse ea cu o sinceritate simulată. Grăbeşte-te să ajungi acasă în *Washington Square!*

— După ce îmi promiţi că vei înceta farsa cu John.

— Sloane!

Vocea se auzi din spatele lor, aşa că se întoarse să vadă cine era. Zări câteva persoane, dar niciuna nu se afla suficient de aproape. Nu veni nimeni spre el şi nici nu-i căută privirea. Oare cine îl striga pe nume?

Ciudat!

Privind înainte, observă imediat altceva. Era singur acum.

— Ava? Fără să se mişte din loc, privirea lui scrută trotuarul şi strada, căutând-o. Se uită pe partea cealaltă a străzii, gândindu-se că poate traversase strada. Nimic.

Nu era nici urmă de ea. Dispăruse complet.

Capitolul 2

Ava făcuse cu greu câţiva paşi în faţa pensiunii. Mersese pe jos pe tot drumul de la teatru, neobosindu-se să sară într-un tramvai. Aerul de seară şi mişcarea o ajutaseră să-şi limpezească mintea. Unde mai pui că preferase să economisească banii de bilet.

Mai existase vreodată un om mai enervant decât Will Sloane?

„În lumea mea… Nu voi dispărea până când nu-l vei lăsa pe John în pace… Locuiesc în Washington Square”. Băgă cheia în uşă şi o răsuci cu putere. Dumnezeule, fusese exact aşa cum îşi imaginase ea: arogant şi privilegiat.

„Asta nu e tot ceea ce ai gândit despre el”.

Da, bine. Era mai chipeş decât orice alt bărbat care ar fi putut fi în locul lui. Dar acele gânduri nu puteau decât să-i creeze probleme.

După ce intră în clădire, începu să urce către etajul trei. Treptele scârţâiau sub picioarele ei obosite. Trebuia să plătească chiria în mai puţin de o săptămână. Trebuia să vadă cu cât puteau contribui fraţii ei luna asta. Suma varia întotdeauna, depinzând de munca la fabricile lor, de boala

vreunuia din ei, de zilele libere şi tot aşa. Ava avea aproape toată chiria, şi putea lua restul din economiile lor, dar prefera să nu facă asta. Dacă era necesar, putea să sară peste mese câteva zile pentru a mai face nişte bani. „A economisi bani înseamnă a nu-i cheltui”.

Madame Zolikoff le oferea un trai decent. Mai bun decât cel cu care crescuseră. Le putea cumpăra haine noi, încălţăminte şi mâncare fraţilor şi surorii sale. Erau curaţi şi aveau un acoperiş decent deasupra capului. În urmă cu paisprezece luni, reuşise să-i mute din casa veche şi dărăpănată din Lower East Side – o realizare pe care părinţii ei nu şi-o permiseseră când erau în viaţă.

În plus, strângea bani pentru viitorul lor. În curând, îşi va lua familia din această groapă uitată de lume şi o va duce într-un loc frumos şi spaţios. Copiii ar putea creşte asemenea… copiilor, nu asemenea muncitorilor care trudesc prea mult, dar care sunt plătiţi insuficient, nefiind trataţi mai bine ca nişte câini vagabonzi. Unde nu ar face aceleaşi greşeli pe care le făcuse ea cândva.

Aşadar, nu, William Sloane. Nu se va da bătută. Nu acum, nu când era atât de aproape.

Descuie uşa de la apartamentul lor, intră şi îşi lăsă geanta jos. O izbi mirosul pregnant de supă de cartofi, şi îi găsi pe Tom şi pe Mary la masă.

— Bună seara. Încuie uşa şi îşi descheie haina. Văd că aţi început deja să mâncaţi din supa pe care v-am făcut-o mai devreme.

Sora ei încuviinţă din cap, umerii ei de fetişcană de treisprezece ani erau cocârjaţi de epuizare.

— E delicioasă. Mulţumesc, Ava. Mary lucra ca retuşoare într-un magazin de îmbrăcăminte de pe Ludlow Street. Treaba ei era să coasă de mână ultimele detalii de pe haine. Cu toate că munca era obositoare, măcar nu era periculoasă.

Tom nu spuse nimic, îşi vârî doar mai multă supă în gură. Ava ştia că aceea era probabil prima masă de la micul dejun a băiatului de cincisprezece ani. Lucra la o fabrică de trabucuri de pe Rivington Street, nu departe de magazinul

lui Mary.

— Unde e Sam?

Mary înghiţi şi zise:

— Stă întins. Spune că nu se simte bine.

Un nod bine cunoscut de îngrijorare cuprinse pieptul Avei. Sam nu fusese un copil prea sănătos. Sânge slab, obişnuia mama lor să spună, deşi Ava ştia că era o prostie. Dintr-un motiv sau altul, Sam, în vârstă de doisprezece ani, avea tendinţa de a se îmbolnăvi mai des decât ceilalţi. Ava era convinsă că nu va mai fi aşa odată ce vor părăsi New York-ul, iar el se va putea odihni şi respira aer proaspăt.

Ciocăni la uşa închisă a dormitorului lui Sam şi Tom.

— Sam, dragule, sunt Ava. Pot să intru?

O tuse înăbuşită, urmată de vocea lui Sam:

— Da.

Camera era întunecată, aşa că lăsă uşa deschisă ca să vadă să aprindă lampa cu gaz de lângă patul lui. O siluetă plăpândă tremura sub aşternuturi, deşi camera era suficient încălzită.

— Sam, ce-ai păţit?

— A trebuit să-mi părăsesc colţul de stradă. Am crezut că voi leşina.

Îi dădu pe spate părul şaten şi zburlit, şi îi atinse fruntea.

— Ai febră. De când te simţi aşa?

— De ieri, spuse el. Îmi pare rău, Ava. A trebuit să plec înainte să pot vinde toate ziarele…

Simţi tremurul din vocea lui. Ca băiat care vindea ziare, orice exemplar pe care Sam nu îl putea vinde îi era reţinut din salariu. Companiile de difuzare a presei nu acceptau retururi.

— Ah, nu-ţi face griji! E important să te faci bine.

— Voi fi mai bine mâine. Trebuie. Cineva îmi va ocupa colţul de stradă, dacă nu voi fi acolo.

Un colţ de stradă unde îşi putea vinde ziarele însemna totul pentru el, deoarece o zonă aglomerată putea face diferenţa dintre a vinde sute de exemplare, în loc de zeci. Sam se luptase din greu să-şi menţină colţul de stradă

dintre Broadway şi Vesey.

— În regulă, dacă te simţi suficient de bine. Însă nu aş risca. Ai mâncat de cină?

— Nu, nu mi-e foame. Vreau doar să dorm.

— Îţi aduc o compresă rece, mănânci şi apoi dormi.

— Ava!

— Fără văicăreli.

Se îndreptă către dulap unde găsi o cârpă curată. Împărţeau toaleta de pe hol cu cealaltă familie de pe etaj. Ava se grăbi acolo şi înmuie cârpa în apă rece înainte de a se întoarce să-i pregătească lui Sam un castron de supă. După ce avu grijă de el, se aşeză la masa din bucătărie.

— O zi grea?

Tom îşi terminase cina şi stătea la un pahar cu bere. Apăru şi Mary cu un castron de supă caldă pe care îl aşeză în faţa Avei.

— Mulţumesc. Stai jos, Mary! Arăţi obosită.

— Sunt bine. Să stai şi să coşi nu e atât de greu. Nu în comparaţie cu ce faci tu.

Ava ar fi vrut să o contrazică, desigur. Ştia că pe Mary o dureau mereu mâinile de la ac şi spatele, de la statul aplecat.

— Spectacolul a ieşit bine în seara asta. Au fost şi mai mulţi spectatori decât săptămâna trecută.

— Mary, trebuie să vorbesc cu Ava, spuse Tom.

— Între patru ochi.

Sora lor ridică din sprâncene, iar Ava căută să o liniştească, simţind cum i se strângea şi ei stomacul. Furia şi frustrarea lui Tom erau tot mai vizibile în ultimele luni. Părea că pe măsură ce creştea intra tot mai mult în dezacord cu Ava.

— E în regulă, Mary. Du-te la culcare!

Mary se uită repede la amândoi, iar apoi privirea ei se opri asupra lui Tom.

— Bine. Dar sper că asta nu are de-a face cu băieţii ăia cu care te-am văzut vorbind după serviciu.

— Ţi-am spus să-ţi vezi de treaba ta, răbufni băiatul.

— Ava, el vrea să se alăture unei bande, spuse Mary

încrucişându-şi braţele osoase. Băieţii ăia fură, i-am văzut eu.

— Taci din gură, Mary! strigă Tom care în clipa aceea semăna atât de mult cu tatăl lor, încât Ava simţi o durere în piept.

— Mary, te rog! Lasă-mă să vorbesc cu el!

Muşcându-şi buzele, Mary încuviinţă din cap şi îi lăsă singuri. Niciunul din ei nu spuse nimic o vreme. În cele din urmă, Ava dădu castronul la o parte, lăsând supa neatinsă.

— Este adevărat? Ai de gând să te alături unei bande?

— Nu e o bandă, spuse el după ce îşi bău restul de bere şi se lăsă pe spate. E doar o gaşcă de prieteni.

— Care fură. O gaşcă de prieteni care fură lucruri pe care le vând apoi pe bani.

— Te porţi de parcă ar fi un lucru oribil, când, de fapt, şi tu faci aproape acelaşi lucru. Te întâlneşti cu bogătaşii ăia şi îi convingi că îi auzi pe părinţii lor decedaţi. Haide, Ava, să fim serioşi!

Replica asta o duru, mai ales că Will Sloane o acuzase de acelaşi lucru cu nici două ore în urmă.

— Dar ceea ce fac nu răneşte pe nimeni. Îmi dau bani de bunăvoie pentru divertisment. Este complet diferit faţă de a fura de-a dreptul de la oameni.

Umbrele care îi acopereau ochii se adânciră.

— Urăsc nenorocita aia de fabrică. Mi-ai cerut să mai rabd încă un an, dar nu mai suport. Sunt epuizat. Munca asta o să mă omoare sau o să mă înnebunească. În niciun caz, nu mai pot continua.

— Ştiu, Tom. Dar mai am nevoie de încă patru luni, dacă lucrurile merg ca până acum. Încă patru luni, după care vom putea pleca din nenorocitul ăsta…

— Poate că eu nu vreau să plec. Poate că nici Mary şi nici Sam nu vor să plece. Te-ai gândit la asta?

Ei nu-i veni să creadă. De ce ar vrea să stea aici, când ar putea avea propria casă şi o bucată de teren?

— Am putea duce o viaţă mai bună în afara oraşului.

— Unde să muncim la o fermă de dimineaţa până noaptea? Cum naiba e asta altfel decât ceea ce facem

acum? Am obosit să muncesc tot timpul, Ava. Există oameni cu bani – bani adevăraţi – şi care nu muncesc paisprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână.

— Vrei să spui pentru că îi fură.

— Cerşesc, împrumută, fură... care e diferenţa? gesticulă el.

— Este, Tom. Este o diferenţă mare. Şi nu vreau ca preocuparea vieţii tale să devină furtişagul. Poţi mai mult de atât.

— Nu, nu pot. Şi cu cât înţelegem asta mai repede, cu atât ne va fi mai bine, spuse el ridicându-se. Ai făcut atâtea pentru noi. Să nu crezi că nu sunt recunoscător. Dar am aproape şaisprezece ani, şi este rândul meu să fac ceva pentru familie.

— Te rog, mai dă-mi patru luni! Doar de atât mai avem nevoie.

Băiatul îşi încrucişă braţele şi se uită pe fereastră, cu o expresie nefericită pe chip.

— O să încerc. Asta e tot ce pot promite.

*

New York are multe feţe, iar Will le iubea pe toate. De la apartamentele aglomerate şi murdare de pe Lower East Side, boemii şi imigranţii din partea de nord a îndrăgitului său Washington Square, magazinele gigantice şi comerţul în plină ascensiune din Union Square, la locurile recreative de lângă Longacre Square, el le aprecia pe toate. Fiecare colţ, clădire şi casă din acest oraş îi erau înrădăcinate adânc în măduva oaselor.

Acesta era oraşul. Familia Sloane contribuise la dezvoltarea Manhattanului, banii lor fuseseră reinvestiţi în infrastructură pentru a-i pune temeliile trebuincioase. Străbunicul lui fusese pionul principal în alimentarea oraşului cu apă, în timp ce Will investise în trenuri aeriene şi în firele de telefon şi de telegraf care traversau cerul în zigzag, asemenea unei plase de pescar.

Conducea Northeast Railroads de la şaisprezece ani,

muncind neîntrerupt de când împlinise nouăsprezece ani. Ani cu ore lungi de lucru, somn puţin, îngrijorându-se şi făcând planuri, de el depinzând soarta uriaşei moşteniri a familiei sale. Avusese multe de învăţat într-o perioadă scurtă.

Ura îi fusese motorul în toţi acei ani. Ura faţă de un bărbat mort şi nemilos îi adusese lui Will succesul. „Eşti slab, exact ca mama ta”. De câte ori nu fusese Will numit o dezamăgire şi o ruşine adusă numelui Sloane? Şi totul pentru că avusese scarlatină în copilărie şi pentru că, aflase mai târziu, nu putuse suporta să stea departe de mama sa, chiar şi după ce îşi revenise. De unde să fi ştiut Will că părinţii lui se urau, sau că tatăl lui percepea dragostea lui Will pentru mama lui ca o trădare? Anii trecuseră, totuşi tatăl lui îşi ignorase mult singurul fiu.

Şi ticălosul murise, iar Will jurase să depăşească cu mult ceea ce realizase Archibald Sloane.

Majoritatea planurilor îi fuseseră totuşi distruse după ce Will descoperise că firma lui de investiţii deturnase bani de la companie. Toată truda, toată sudoarea frunţii sale îi fuseseră luate, iar ruşinea eşecului său îi crea o senzaţie constantă de arsură în stomac. „Vei distruge tot”, îl condamna vocea tatălui său.

Acţionând numaidecât, situaţia fusese remediată, şi compania începuse din nou să înflorească. Cu toate astea, nu putea nici acum să păşească în birou fără să simtă o durere ascuţită în piept.

— Nu ar trebui să munceşti atât de mult, William, îi spusese doctorul Van Kirkland. Trebuie să mergi la un sanatoriu. Odihneşte-te, altfel corpul tău nu-şi va putea recăpăta vigoarea.

— Desigur, răspunse Will. Pentru că bursa de valori nu se va da peste cap când se va afla că preşedintele de la Northeast Railroad e bolnav.

Nu se putea retrage, nu putea renunţa la companie şi la tot ce construiseră strămoşii lui, doar pentru a-şi reface forţele. Oricât de mult avea nevoie de un respiro, nu ar fi putut pune în pericol imperiul pe care îl făurise – în special

nu atunci când era pe punctul de a obţine funcţia politică pe care tatăl său o visase cândva. De fapt, funcţia de viceguvernator părea floare la ureche în comparaţie cu ce făcea Will în fiecare zi. Aşadar, le-ar face pe amândouă. La naiba, *voia* să le facă pe amândouă. Chiar dacă dormea doar patru ore pe noapte, în loc de cinci.

Madame Zolikoff era provocarea neprevăzută. Îi ameninţa planul cu influenţa sa nefastă asupra lui Bennett. Will nu putea permite ca respectatul nume Sloane să ajungă de râsul lumii. Să fie luat peste picior în taverne şi cluburi, din Battery şi până în Bronx. Nu, nu atâta vreme cât el era încă în viaţă. Avea să câştige campania electorală corect şi fără scandal.

Acesta fusese motivul pentru care străbătuse în grabă Fifth Avenue într-o joi după-amiază, în zona locuinţelor vulgare, supradimensionate. Aroganţa acestor minipalate îl cutremură. Fiecare mai mare şi mai ostentativ decât celălalt, inclusiv monstruozitatea noului său cumnat. Aceşti oameni nu aveau niciun pic de gust? Scopul banilor nu era să te lauzi cu ei, ci mai degrabă să-i foloseşti pentru ceea ce merita cu adevărat: puterea.

Recunoscu casa de la depărtare. Will deschise uşa trăsurii înainte ca roţile să se oprească din mers. Spera să nu fi întârziat prea mult.

Majordomul apăru şi deschise larg uşa.

— Domnule Sloane, vă rog, intraţi! Momentan, domnul Bennett are un oaspete, dar sunteţi bine-venit să-l aşteptaţi în salonul albastru până…

Will îşi făcu loc pe lângă majordom. Ştia atât cine era oaspetele, cât şi ce făceau cei doi. Nu îi spusese oare femeii în urmă cu trei zile să stea naibii departe de John Bennett?

Când dădu buzna în birou, îi găsi pe amândoi aşezaţi confortabil pe canapeaua lungă de catifea, capul Avei fiind înclinat înspre cel al lui Bennett, în timp ce aceasta se holba într-o ceaşcă din porţelan.

Amândoi se uitară spre uşă, expresia de pe faţa lui Bennett indicând surpriza. Buza de sus a Avei se încreţi

uşor de dezgust, iar Will surâse batjocoritor. „Escroaca superbă”.

— Sloane. Bennett se ridică şi se duse să îi strângă mâna lui Will. Am stabilit cumva să ne vedem?

Will îşi scoase pălăria.

— Nu, dar am auzit că Madame Zolikoff urma să te viziteze şi nu am putut sta deoparte. Se întoarse către Ava. Nu te deranjează, nu-i aşa? Eram foarte curios în legătură cu talentele tale renumite.

Privirea ei îi dădu de înţeles că ştia precis ce intenţii avea, dar spuse cu oribilul ei accent rusesc:

— Desigur. Luaţi loc! Luaţi loc, domnule Sloane!

— Vă mulţumesc. Fără a-i da şansa lui Bennett să spună ceva, Will se aşeză pe un scaun. Vă rog, nu mă luaţi în seamă! Continuaţi!

Bennett îşi reocupă locul şi i se adresă doamnei cu grijă:

— Va incomoda prezenţa lui interpretarea?

— Nu, spuse ea făcând un gest cu mâna. O să pretind că nici nu există.

Will încercă să nu zâmbească şi rămase tăcut în timp ce ea se întoarse la frunzele ei de ceai.

— Aici văd o insectă, zise ea arătând înspre baza ceştii. Asta înseamnă că ai parte de lucruri care îţi creează confuzii. Sau complicaţii. Există cineva în viaţa ta care te îndepărtează de la scopul pe care îl ai?

— Da, consimţi Bennett cu uşurinţă. Cum de ştii asta?

„Poate pentru că toată lumea are parte de confuzii şi complicaţii”. Will oftă adânc, dar ei îl ignorară, iar Ava continuă:

Frunzele de ceai nu mint niciodată.

— Trebuie să o înlături pe această persoană care nu este deloc de partea ta. Nu va încerca decât să-ţi pună piedici.

Will apucă strâns braţul scaunului. Se referea la el? Înainte ca el să poată spune ceva, ea îşi continuă predicţiile ridicole:

— Acesta pare a fi un picior, ceea ce înseamnă că ai

nevoie să mergi mai departe. Mergi mai departe. Înseamnă că vei avea o schimbare de adresă sau de carieră.

Bennett se îndreptă, faţa i se lumină vizibil.

— Alegerile. Ai auzit asta, Sloane? Urmează să ne mutăm în casa guvernatorului.

Will scoase un sunet neîncrezător, iar Ava îşi continuă ghicitul cu bărbia deasupra ceştii de porţelan.

— Aici văd un câine lătrând. Asta înseamnă că cineva apropiat spune lucruri pe care nu ar trebui să le spună. Nu este de încredere. Ştii cine ar putea fi această persoană?

Bennett se foi în scaun, ridicând din sprâncene ca şi când l-ar fi pus pe gânduri această remarcă ridicolă, iar Will îşi simţi vârfurile urechilor fierbinţi. „Cum îndrăzneşte?” Acest ghicit fraudulos se transformase într-un asalt la adresa *sa,* iar lui nu-i păsa deloc.

Ca să se răzbune, ea încerca să creeze probleme între el şi Bennett. O greşeală scandaloasă din partea ei. Bennett ştia că Will era un prieten loial – unul care nu ar încerca niciodată să le saboteze viitorul. Spre deosebire de această femeie şatenă frivolă, care se ocupa cu minciuni şi sabotaj, creând ravagii pe oriunde mergea.

Cei doi intraseră în competiţie.

— Vedeţi ceva anume pentru domnul Bennett? întrebă el. Poate frunzele de ceai i-ar putea spune numele unui cal pe care ar putea paria mâine la Saratoga Springs?

Madame Zolikoff strâmbă dezgustată din nas.

— Frunzele de ceai nu pot fi folosite pentru cursele de cai, domnule Sloane. Spiritele nu sunt pentru lucruri insignifiante, precum pariurile.

— Insignifiante? Spuneţi-le asta învinşilor, mormăi Will.

Ochii ei căprui se îngustară periculos, iar Will o provocă ridicând dintr-o sprânceană.

— John, îi zise ea clientului său, poate că ar trebui să vin din nou mâine. Există energie negativă în această cameră.

— Bine, Madame Zolikoff. Oricum timpul alocat zilei de astăzi aproape că s-a scurs. Se ridică şi o ajută şi pe ea

să se ridice ca şi când ar fi fost o debutantă emoţionată, şi nu o impostoare lipsită de suflet.

Doamne, Dumnezeule, era oare Will singurul om raţional din acest oraş?

Bennett îl privea cu nerăbdare, iar Will îşi dădu seama că stătea încă jos. Nu îşi arătase intenţionat lipsa de respect, dar ea nu era o femeie uşor de respectat. Se ridică uşor.

— V-aş putea lăsa undeva, Madame Zolikoff?

Ochiul drept îi zvâcni uşor. Fără îndoială că ar fi vrut să-i dea o replică acidă, dar prezenţa lui Bennett o făcu să se abţină.

— Nu e necesar, domnule Sloane, spuse ea. Mă descurc şi singură.

— Ah, bineînţeles că da, dar ar fi plăcerea mea.

— Nu vă certaţi cu Sloane aici, spuse Bennett atingându-i mâna. Este un adevărat gentleman. Nu e nimeni mai potrivit să vă conducă. Nu ar trebui să vă temeţi deloc.

— Nu mă tem, ripostă ea, iar furia făcu să-i dispară accentul rusesc din voce, lăsând doar tonul cald şi răguşit pe care Will îl prefera. Dar îşi dădu seama imediat şi îşi reintră în rol. Ce vreau să spun este că domnul Sloane are lucruri mult mai bune de făcut cu timpul lui. A venit aici să te vadă, John.

Cu un gest exagerat, Will pocni din degete, dându-şi capul pe spate.

— Da, însă am uitat complet despre ce voiam să vorbesc cu Bennett. Nicio problemă. Îţi comunic, dacă îmi amintesc, Bennett.

— Excelent, aşa rămâne, spuse Bennett. Ai grijă de ea, Sloane! E un dar din ceruri.

*

— „Un dar din ceruri”, repetă ironic bărbatul de lângă ea. Dumnezeule, cum poate să doarmă noaptea?

Ava nu-şi lua privirea de la fereastra trăsurii. Îi era

greu să se concentreze de vreme ce coapsa şi şoldul lui Sloane erau lipite de trupul ei, iar umărul lui se lovea de al ei de fiecare dată când trăsura trecea peste vreo groapă. Îşi dorea să nu fie atât de conştientă de el, dar acest bărbat era imposibil de ignorat. Mai mult decât orice altceva, el radia curaj şi hotărâre, un simţ al încrederii aproape palpabil. Puterea o atrăsese întotdeauna; totuşi, acest bărbat avea şi o atitudine care o deranja. Era dur şi încrezut, un huligan în frac.

Trebuia să rămână puternică.

Ava rânji cu falsă sinceritate.

— Dorm la fel ca tine, feroviarule! Ca un prunc. Pe un maldăr de bani.

— Nu te cred. Dacă ai avea bani, ai avea încălţăminte mai bună. Şi propria trăsură.

Avea dreptate, dar nu putea să recunoască. Ava economisea orice bănuţ putea, iar asta însemna să-şi uzeze pantofii prin oraş. Nu era nevoie să plătească pentru ceva elegant sau pentru o trăsură, dacă îşi putea folosi propriile picioare ca să ajungă undeva.

— Ai obţinut ce ai vrut, adică să-l salvezi pe John de sub influenţa mea nefastă?

— Nu prea. L-ai orbit atât de tare, încât nu mai poate vedea adevărul. Unde să te duc? Tot ceea ce i-ai spus vizitiului meu a fost în sud.

— De parcă ţi-aş da adresa mea. Nu, mergem până acasă la tine, iar de acolo o să merg pe jos.

— Ţi-e teamă că-ţi voi vedea casa din turtă dulce, unde frigi copii?

— Nu, nu copii. Toată lumea ştie că bogătaşii enervanţi şi avari au un gust mai bun. E mai bine să te ţii departe – s-ar putea să nu pot rezista tentaţiei.

Pufni, dar rămase tăcut. Ea preferă ca el să continue să vorbească, făcând-o astfel să nu-i mai observe aroganţa şi calmul, calităţi pe care le emana chiar şi numai respirând. Nu avea nicio idee de ce le găsea atât de atractive, dar unele femei nu se învăţau niciodată minte, reflectă ea.

El dădea din picior – un obicei pe care îl observase dinainte. Îl agita oare? Se uită în altă parte, hotărâtă să nu mai observe nimic la el.

— Dar de ce ai insistat să mă conduci acasă?

— Pentru că nu am terminat discuţia din seara aceea. Aş fi putut să jur că am avut impresia că aud pe cineva strigându-mă pe nume. Dar când m-am întors, nu era nimeni.

— Ciudat! Încercă să-şi ascundă zâmbetul. Să înveţe să-şi prefacă vocea fusese unul dintre trucurile ei cele mai bune.

— Totuşi, cred că ne-am spus tot ceea ce era nevoie să ne spunem unul altuia. Nu crezi?

— Nu, cu siguranţă că nu. Îi prinse cu grijă bărbia şi o făcu să-l privească în ochi.

Ava se înfioră de emoţie, o senzaţie feminină ce semnala lucruri neadecvate şi nefericite. El îi dădu drumul la mână şi continuă:

— Mi se pare că nu înţelegi gravitatea situaţiei. Este datoria mea să te fac să înţelegi. Indiferent cum.

— Indiferent cum? Dumnezeule, chiar eşti hotărât. Ce-ai spune dacă l-aş lăsa pe John în pace, cu condiţia ca tu să fii de acord să faci parte din planul meu?

— Aha, planul tău? Îşi lăsă capul pe spate şi râse atât de tare, încât i se mişcară muşchii puternici de la gât pe sub pielea aspră.

Ea avu dintr-odată impulsul de a-şi trece limba peste acele protuberanţe, pentru a-i gusta râsul.

La naiba, trebuia să se oprească! Îşi mută privirea către stradă, tremurând din tot corpul. Nu-şi putea permite astfel de gânduri, mai ales, în preajma lui William Sloane. Pentru numele bunului Dumnezeu, probabil că el avea nevoie de o dovadă a originii unei femei înainte să se hotărască să o sărute. Pe lângă asta, ea flirtase acum mulţi ani, pe când era foarte tânără, şi la ce o ajutase asta? Simţi un nod în gât, iar povara regretului îi tăie respiraţia.

„Te-ai jucat cu focul, fetiţo! Aşa că acum te-ai ars”.

Vocea ascuţită a mamei sale îi sună Avei în minte. Da,

fusese proastă. Nu trecea o zi fără să-şi reamintească să nu mai fie niciodată proastă.

În cele din urmă, ticălosul se opri din râs.

— Nu m-aş coborî atât de jos încât să iau parte la planul tău nici dacă asta mi-ar asigura preşedinţia.

— Eşti sigur? Fiindcă l-aş putea convinge cu uşurinţă pe John să mă vadă de două ori pe săptămână.

Asta îl făcu să-i piară veselia.

— Nu ai îndrăzni. Îţi jur că dacă faci asta…

— Calmează-te, feroviarule! Am şi alţi clienţi. Nici măcar pentru John nu sunt sigură că am timp, îi spuse ea privindu-l cu atenţie. Dar *mi-aş putea face timp*, dacă nu mă laşi în pace.

— Nu te pot lăsa în pace până când nu-mi promiţi că-l laşi pe *John* în pace. Am prea multe de pierdut dacă nu-mi reuşeşte asta. Sau dacă decizi să îi vinzi secretele.

— Ai cuvântul meu că nu o voi face, spuse ea. De ce nu accepţi asta şi nu continui să-ţi pregăteşti campania electorală?

— Iartă-mă dacă nu mi-e uşor să accept cuvântul unei femei care poartă o perucă blondă şi adoptă un accent rusesc – ceea ce este de neimaginat, apropo. Ai întâlnit vreodată un rus adevărat?

Era deja sătulă de insultele acestui bărbat. De parcă ar fi trebuit să le reamintească tuturor celor pe care îi cunoştea cât de inferiori erau faţă de măreţia lui sublimă.

— Nu ai un imperiu de condus? Cum e posibil ca un bărbat atât de important să aibă atât de mult timp liber să se plimbe prin oraş?

— Nu am deloc timp liber, spuse el. Absolut deloc. De fapt, am plecat de la o întâlnire foarte importantă când am aflat că erai la Bennett. Ceea ce înseamnă că voi anula rezervarea pentru cina de la ora nouă şi voi lua masa la birou.

Ea se bosumflă.

— Ah, bietul, bietul milionar! Sunt sigură că orice prostuţă nevinovată pe care urma să o scoţi la cină diseară va înţelege.

În mod amuzant, privirea lui rămăsese aţintită asupra buzelor ei. Avea feroviarul o afinitate pentru buzele pline? Ale ei erau pline, la fel ca bustul. Se holbase şi la acesta o dată sau de două ori, remarcă ea. Fără îndoială că era obişnuit cu femeile suple şi graţioase de pe Fifth Avenue, care-şi păstrau paloarea neieşind din casă. Femei care nu aveau niciodată vreo şuviţă de păr nelalocul ei. Care îşi puteau permite un corset bun care să le aplatizeze sânii. Formele Avei şi pielea ei măslinie îl fascinau probabil, precum una dintre ciudăţeniile de la Barnum.

Ei bine, se putea zgâi cât voia. Putea folosi fascinaţia lui faţă de ea în avantajul ei. Bărbaţilor ca Will Sloane nu le plăcea o femeie agresivă şi modernă. Fără îndoială, el ar prefera o creatură docilă care să stea acasă, bând ceai, până când s-ar întoarce el de la club. Nu asta îşi dorea orice bărbat bogat şi încrezut?

Dacă aşa stăteau lucrurile, puţină îndrăzneală din partea ei ar trebui să-l sperie de tot.

— Nu dai niciodată înapoi? o întrebă el.

Se aplecă, bucuroasă să-i vadă ochii cenuşii şi întunecaţi. El mirosea uşor a săpun scump, cu aromă de santal şi lămâie. Îl privi printre gene.

— Niciodată, şopti ea. Nu dau niciodată înapoi, iar tu ai face bine să ţii minte asta, domnule Sloane! Ridică un pumn şi lovi într-o parte a trăsurii. Aici, te rog!

Vizitiul trase la marginea şoselei şi încetini calul. Când opri, ea deschise uşa.

— Mulţumesc.

Sări pe trotuar şi dispăru în mulţime.

Capitolul 3

Will bătea cu degetele pe balustradă şi observa mulţimea de sâmbătă seara, bine îmbrăcată, din loja sa. Deşi sezonul de operă se încheiase înainte de Postul Mare, sezonul de vară din Newport nu începuse încă, ceea ce

însemna că reprezentaţia caritabilă din această seară a spectacolului *Mult zgomot pentru nimic* atrăsese la Opera Metropolitană un număr mare de persoane din înalta societate.

Cu toate că Will sprijinea cauza – îmbunătăţirea vieţii oamenilor săraci ai oraşului –, era prezent dintr-un motiv foarte precis. Se hotărâse să se însoare.

Îi venise vremea. Până şi sora lui, fata pe care o crescuse de la moartea părinţilor lor, pe când ea avea şaisprezece ani, se măritase. De ce nu s-ar căsători şi el? Avea aproape treizeci de ani, în definitiv. Rezolvase nişte probleme financiare în urmă cu câteva luni – concediind firma de investiţii şi angajându-şi sora în locul ei – iar vistieria familiei Sloane era din nou plină. Săptămâna trecută o terminase şi cu amanta sa, domnişoara Osborne.

Mai mult decât atât, cu siguranţă că publicitatea făcută căsătoriei nu ar face rău nici campaniei electorale. În curând va fi viceguvernator, căsătorit, şi va scăpa de durerea aceea neplăcută de stomac.

În prezent existau patru candidate la onoarea de a deveni următoarea doamnă Sloane. Fiecare dintre ele fusese verificată cu grijă, toate proveneau din familii cu reputaţii ireproşabile. Toate erau frumoase şi inocente, exact cum fusese mama lui când se măritase cu tatăl lui, înainte ca Archibald să-i amărască viaţa cu vorbe de ocară.

Căsătoria lui Will ar fi total diferită de a părinţilor săi. El ar respecta-o pe femeia cu care s-ar însura. Nu ar pune-o la punct în faţa fiului lor, făcând-o să plângă la micul dejun. Nu ar neglija-o an după an în favoarea cântăreţelor şi a actriţelor. Nu, indiferent pe cine ar alege, ar trata-o cu atenţie, cu onoare şi consideraţie mai presus de orice, până la sfârşitul vieţii sale.

Imaginea unei brunete micuţe, cu ochi rotunzi şi cu un trup şi mai rotund îi apăru în minte. I se încleştă maxilarul amintindu-şi cum se aplecase Ava şi se uitase la el în trăsură. Doar câţiva centimetri îi despărţiseră şi ar fi putut să o sărute. Şi fusese aproape sigur că voia şi ea asta. Femeia era o pacoste.

Mai rău decât atât, nimic nu se rezolvase încă. Voia ca Ava să stea naibii departe de Bennett. De ce era atât de greu? Acum trebuia să asiste la spectacolul ei de luni doar pentru a-i băga minţile în cap. Dumnezeule, se săturase să o mai urmărească pe escroacă prin tot New York-ul.

— Will!

Se întoarse la sunetul vocii surorii sale. Lizzie, purtând o rochie albă de gală, împodobită cu pene de struţ, se apropie de el. Din nefericire, o urmă o siluetă masivă.

Zâmbind afectuos, se duse să o salute, sărutând-o pe obraz.

— Bună, Lizzie. Îţi mulţumesc că ai venit. Arăţi minunat.

— Şi tu arăţi foarte bine. Ţi-l aminteşti pe soţul meu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, iar Will spuse:

— Cavanaugh.

Soţul masiv al surorii sale îşi înclină capul.

— Sloane.

— Ah, voi doi. Lizzie oftă teatral – un sunet cu care urechile lui Will erau obişnuite. Până la urmă, avusese grijă de ea de când avea opt ani. Te rog, încetează! Am pretenţia ca voi doi să vă purtaţi decent.

Puţin probabil, având în vedere că Cavanaugh o sedusese pe Lizzie şi aproape că îi distrusese reputaţia.

— Desigur, spuse el uşor. De ce ne-am purta altfel?

— Fiindcă sunteţi cei mai încăpăţânaţi bărbaţi din New York. Dar sunt foarte fericită în seara asta, aşa că nu mi-o stricaţi. Asta e valabil şi pentru tine, îi spuse ea lui Cavanaugh peste umăr.

Soţul ei îi luă mâna şi îi sărută încheietura acoperită de mănuşă, iar expresia lui înamorată părea să-l facă pe Will să verse.

— Desigur, Elizabeth.

Will scutură din cap. Nu-şi închipuise vreodată că l-ar putea vedea pe durul Emmett Cavanaugh – fostul băieţaş dur din Five Points, iar acum proprietarul companiei East Coast Steel – îmblânzit de o femeie. Dar avea sens, deoarece Lizzie era cu totul diferită de oricare altă femeie

din lume, iar atâta vreme cât Cavanaugh îşi amintea asta, Will se va purta decent.

— Deci, spuse Lizzie întorcându-se înspre Will, ai spus că e important să-ţi fim alături în seara asta. Dar de ce anume?

— Am nevoie de ajutorul tău. Am decis să mă însor.

Cavanaugh izbucni în râs, un sunet zgomotos care atrase atenţia câtorva persoane din jur. Încercă să-l mascheze tuşind, iar Will şi Lizzie îi aruncară priviri ucigătoare.

— Emmett, opreşte-te! De ce nu te duci să iei un pahar cu ceva din ce a pregătit Will în salon? Şi eu aş vrea nişte limonadă.

Cu un zâmbet care îl făcu pe Will să-şi strângă pumnul, Cavanaugh îşi sărută soţia pe obraz.

— Vă las pe tine şi pe fratele tău – chicoti el – singuri pentru o clipă. Cu umerii zguduindu-se de râs, bădăranul se îndepărtă greoi.

— Reaminteşte-mi de ce a trebuit să te măriţi *cu el*, spuse Will încrucişându-şi braţele. Ai fi putut alege orice bărbat.

— Pentru că îl iubesc. Şi pentru că este tatăl viitorului tău nepot sau al viitoarei tale nepoate, aşa că poartă-te frumos!

— Un copil despre care cred că a rezultat dintr-o concepţie imaculată – şi nu îndrăzni să mă contrazici.

— Bineînţeles, dragă frate, spuse şi îl bătu uşor pe reverul hainei. La fel cum eu mă prefac că nu ştiu despre domnişoara Osborne.

— Tu… Rămase cu replica neterminată. Lizzie! Nu ar trebui să ştii despre…

— Despre amanta ta? continuă Lizzie cu voioşie, ca şi când auzind acel cuvânt rostit de sora lui mai mică nu l-ar fi stânjenit atât de tare. Da, ştiu. Toată lumea care o întâlneşte ştie. Se laudă cu tine peste tot – nu că aş fi stat să ascult detaliile.

O durere îl săgetă brusc, făcându-l să tresare. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o ferească pe Lizzie, chiar şi

înainte de moartea părinţilor lor, de orice necuviinţă. În mod evident, greşise în ceea ce o priveşte pe amanta sa.

— Nu mai am nimic de-a face cu ea. Vorbesc serios când spun că vreau să mă însor.

Ochii cenuşii ai lui Lizzie, atât de asemănători cu ai lui, se măriră.

— O, chiar eşti serios, spuse ea lovindu-şi mâinile înmănuşate şi apoi frecându-le una de cealaltă. Ei bine, atunci, hai să vedem... Am o prietenă, Edith. Un pic exuberantă, dar e simpatică. Apoi mai e fata din Chester. Este rudă prin alianţă cu Roosevelt.

Îi făcu semn să se oprească.

— Mi-am redus deja lista posibilităţilor la patru fete: domnişoarele Iselin, Cameron, Baldwin şi Rives.

Lui Lizzie îi căzu faţa.

— Sper că glumeşti.

— Sigur că nu glumesc. Căsătoria nu e ceva în legătură cu care aş glumi. Iar domnişoara Cameron tocmai a sosit. Vino cu mine! Tu îi cunoşti familia mai bine decât mine, spuse el dând să se îndrepte către coridor, dar Lizzie întinse o mână să-l oprească.

— Will, cele patru fete sunt complet nepotrivite pentru tine. În primul rând, toate sunt cam *tinere.*

— Spui asta de parcă eu aş fi un duce decrepit care încearcă să pună mâna pe o avere. Am doar douăzeci şi nouă de ani, Lizzie.

O expresie de nefericire apăru pe chipul ei.

— Da, ai douăzeci şi nouă de ani. Ele au optsprezece sau nouăsprezece ani. Sunt copii.

— Nu cu mult mai tinere decât tine. Şi tu ştii că majoritatea fetelor se căsătoresc la vârsta asta.

— Nu însă cu singurul meu frate. Îşi ridică repede capul. Mi-ar plăcea să te văd căsătorit, dar cu cineva la care ţii. Cineva care să te merite, nu cu orice fată prostuţă care nu ştie să poarte o conversaţie. Fiica familiei Rives abia îşi poate aminti propriul nume. Vrei o căsnicie aşa cum au avut părinţii noştri?

Will aproape că tresări. Lizzie nu avea habar de

adevărata natură a mariajului părinţilor lor – iar el voia ca lucrurile să rămână aşa.

Se uită peste marea de fracuri negre şi bijuterii sclipitoare, gândindu-se la tipul de căsnicie pe care l-ar fi preferat. Ceea ce-şi dorea era o relaţie liniştită, cu aşteptări moderate şi responsabilităţi tradiţionale. Un aranjament încheiat cu respect şi serenitate. Lizzie îşi găsise dragostea, dar Will nu avea aceeaşi intenţie.

— Hai, vino să mergem în loja familiei Cameron!

— De ce te grăbeşti aşa? De ce nu aştepţi până la următoarea serie de petreceri din toamna viitoare?

Era limpede că Lizzie avea să-şi dea seama şi ştia că nu trebuia să o mintă. Ea ar simţi numaidecât lipsa lui de sinceritate şi ar insista până l-ar face să mărturisească adevăratul motiv.

— Reclama făcută căsătoriei va ajuta în campania electorală.

— Vrei să te căsătoreşti cu… voturile câştigătoare? Eşti *nebun?*

— Şşşt, vorbeşte mai încet!

Îşi înclină capul către doamna McVickar, din loja alăturată, şi îi oferi femeii mai în vârstă un zâmbet fals. Aceasta se înroşi şi începu să-şi facă vânt cu evantaiul. El se uită la sora sa.

— Te comporţi de parcă niciun alt politician nu şi-ar fi folosit viaţa personală pentru a câştiga publicitate. Eu cred că e un plan bun.

— Sigur că asta crezi. Tu eşti bărbatul, nu o fată care va descoperi într-o zi că e garanţia carierei tale politice. Pedeapsă veşnică, Will.

— Nu sunt sigur că accept cuvintele astea în vocabularul tău de vreme ce tu te-ai măritat cu Cavanaugh.

— Acum nu vorbim despre mine. Nu-ţi voi permite să-ţi distrugi propria viaţă – dar şi pe a altcuiva – doar pentru a câştiga.

— Lizzie, viaţa mea va fi distrusă, dacă *nu* câştig. Asta este o şansă uriaşă şi nimic nu mă va putea opri.

Cu siguranţă, nu dezaprobarea surorii sale.

Şi, cu siguranţă, nicio şarlatancă care face pe mediul, dispusă să facă repede bani – chiar dacă avea fantezii tulburătoare legate de buzele ei.

— Will, ai deja aproape tot ce şi-ar putea dori un bărbat. Nu ai nevoie de o carieră politică. Exagerezi atât de mult şi nu am înţeles niciodată de ce. Ce altceva mai ai nevoie să obţii?

Raţional vorbind, o parte din el ştia că ea avea dreptate. El nu fusese niciodată mulţumit cu ce avea; întotdeauna voia *mai mult*. Poate că nu va avea niciodată destul. Dar asta era o îngrijorare la care se va gândi peste ani, nu acum.

— O carieră politică, de asta am nevoie. Mi-ar plăcea să nu încerci să mă convingi să renunţ la ideile mele minunate.

— Fie, dar nu pot să fiu de acord cu aceste idei.

— Am observat. Hai să mergem în loja familiei Cameron!

Îi luă mâna şi i-o puse pe braţul său, apoi o conduse către spatele lojei.

— Lasă-l pe soţul tău! Nu va face oricum decât să-i sperie pe ceilalţi.

*

Când Lizzie şi Will ajunseră în loja familiei Cameron, aceştia îşi vorbeau încet. Doamna Cameron îi observă prima şi se ridică, trăgând-o şi pe domnişoara Cameron în picioare.

— Bună seara, Elizabeth.

Cele două femei se salutară în timp ce Will îi strânse mâna domnului Cameron, iar apoi doamna Cameron îi întinse mâna lui Will.

— Bună seara, domnule Sloane. Ce frumos din partea dumneavoastră să treceţi pe la noi.

— Bună seara, doamnă Cameron, spuse Will aplecându-se către mâna ei întinsă.

— V-o amintiţi pe fiica mea? întrebă ea apucând-o de

braţ pe femeia mai tânără şi împingând-o uşor în faţă.

— Desigur, spuse Lizzie calm. Ce bine arăţi în seara aceasta, domnişoară Cameron.

Şi fata chiar arăta bine, cu părul ei castaniu-deschis, aranjat cu grijă şi evidenţiind nişte cercei cu perle mari, dar totuşi de bun-gust. Tot un colier de perle îi împodobea gâtul la baza elegantei sale rochii crem. Faţa îi era plăcută, albă şi lipsită de imperfecţiuni. Nu îi crea fluturi în stomac, dar nici repulsie.

Apoi fata chicoti, un râs copilăresc şi spasmodic care-i zgârie ceafa ca unghiile unei fantome.

— Bună seara, doamnă Cavanaugh, spuse domnişoara Cameron dând mâna cu sora lui, apoi se întoarse către Will şi îi întinse mâna. Domnule Sloane.

El făcu plecăciunea obligatorie.

— Domnişoară Cameron.

Acel sunet – un râs ascuţit şi neregulat – erupse din nou, făcându-l pe Will să-şi reprime un fior. Poate că era emoţionată. Toţi cei prezenţi ştiau motivul vizitei sale, acela că domnişoara Cameron era momeala care atrăgea un gentleman în lojă. Ritualul nu reprezenta nicio surpriză, totuşi îşi închipuia că era o experienţă intimidantă pentru momeală.

— Te bucuri să vezi piesa? o întrebă el.

— Foarte mult, răspunse ea, şi un alt chicot însoţi cuvintele.

Oare se va hlizi la tot ce-i va spune? Se întoarse spre sora lui, cu un zâmbet politicos pe buze, dar implorând-o din privire. Lizzie, fiind cea mai isteaţă femeie din lume, îl înţelese perfect. Ea se înclină către domnişoara Cameron.

— Ai mai văzut această piesă de Shakespeare?

— Nu, doar am citit-o.

— Lillian e foarte citită, interveni mama ei cu mândrie.

Şi Will iubea cărţile. Poate că ar putea începe de acolo.

— Păi, şi cine este scriitorul tău preferat?

— Ah, nu am unul preferat. Chicoti. Şi-apoi, mi-ar plăcea să ştiu care este scriitorul *dumneavoastră* preferat,

domnule Sloane.

Interesul îi pieri brusc. Chiar şi fără acel chicot, o femeie incapabilă să-şi spună părerea l-ar plictisi de moarte. Prea mulţi ani petrecuţi alături de Lizzie, fără îndoială. Sora lui nu ezita niciodată să-şi spună părerea… Şi nici Ava Jones. Se încordă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îi venise în minte femeia?

Se sili să-şi îndrepte din nou atenţia la conversaţie.

— Am mulţi, răspunse el calm. Dar în ultimul timp citesc mai mult ziare şi rapoarte de afaceri.

Lizzie îl bătu uşor pe braţ.

— Mă tem că fratele meu nu este prea amuzant. Lucrează mult prea mult. Înainte de a deschide gura pentru a protesta, sora lui continuă: Cum te distrezi, domnişoară Cameron?

Tânăra clipi.

— Să mă distrez? Cum ar veni…

— Să te distrezi, spuse Lizzie binevoitor, ceea ce lui Will i se păru o încercare disperată de a o face pe fată să se exprime liber. Ştii ce vreau să spun, pasiuni. Ai şi alte pasiuni sau interese, în afară de – făcu un gest cu mâna, care indica sala de teatru – toate acestea?

Domnişoara Cameron deschise gura fără a putea spune ceva. Se uită neajutorată la mama ei, iar doamna Cameron rosti cu convingere:

— Fiica mea este o muziciană desăvârşită. Vorbeşte trei limbi străine şi va deveni o gazdă minunată într-o bună zi. Nu toate femeile aspiră la lumea afacerilor, doamnă Cavanaugh, zise femeia mai în vârstă, arătându-şi dezaprobarea faţă de decizia surorii lui de a deschide o firmă de investiţii.

Lizzie se încordă, iar Will reacţionă rapid, încheind vizita înainte ca seara să devină dezastruoasă.

— Iar acestea sunt într-adevăr preocupări nobile. Văd că reprezentaţia este pe punctul de a începe. Poate că ar trebui să ne aşezăm. Bună seara, doamnelor.

Pe cât putu de repede fără a părea nepoliticos, îşi conduse către coridor sora vizibil enervată.

— Cum îndrăzneşte femeia aia, spuse Lizzie în drum spre lojă lui Will. Ce, toate femeile ar trebui să stea acasă şi să-şi aştepte cuminţi soţii? Are aroganţa să…

— Linişteşte-te, Lizzie! Nu merită să te enervezi pentru astfel de lucruri lipsite de valoare.

— Nu te însori cu ea. Îţi interzic.

Râse uşor şi înclină capul către o cunoştinţă care trecea pe lângă ei.

— Îmi amintesc că ţi-am spus ceva asemănător despre soţul tău cu puţin timp în urmă.

— Nu e amuzant, Will. E total nepotrivită pentru tine, iar mama ei e un monstru.

— Nu te îngrijora! Chicotitul acela a fost suficient să mă facă să nu mă mai gândesc la căsătorie, lăsând-o la o parte pe mama ei care te-a insultat.

Chicotitul suna ca gâgâitul unei gâşte înecându-se cu un pumn de pietricele. El nu se putea imagina auzind acel sunet în fiecare zi pentru tot restul vieţii sale.

Sora lui se relaxă puţin.

— Slavă Domnului! Ai nevoie de o femeie care să te provoace – şi să te liniştească atunci când te apasă prea mult regulile ridicole ale societăţii. Ca să nu mai spunem când stai la birou toată noaptea.

— Mă faci să par de nesuportat.

— Ei bine…

Încercă să nu se supere.

— Continuă cu asta, iar eu nu-mi voi răsfăţa nepoata sau nepotul.

— De parcă aş crede asta, spuse Lizzie ironic. Ai trimis deja cadouri ca pentru şase copii. Apropo, Emmett spune că ar trebui să renunţăm la calul de lemn dacă este fată.

— Asta e ridicol. Te-a întâlnit pe tine, nu? E greu să mi-o imaginez pe fiica ta temându-se de ceva.

Lizzie se opri brusc, chiar în faţa draperiei de la loja lui, şi îşi duse mâna la gură. Will privi în jos, ridicând din sprâncene. Dumnezeule mare, ochii lui Lizzie erau scăldaţi în lacrimi.

— Plângi?

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Înălţându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz.

— Eşti un frate bun.

Se emoţionă. Ea îi spunea deseori asta, iar el se considera norocos că ea nu descoperise niciodată adevărul despre părinţii lor. Ruşinea şi teama cu care trăise mama lor. Răceala din casa familiei Sloane înainte de moartea tatălui. Minciunile nenumărate ascunse de un frate mai mare pentru a încuraja o fetiţă care îşi pierduse ambii părinţi.

Lizzie crescuse crezând că părinţii lor fuseseră îndrăgostiţi, cu totul devotaţi unul altuia, iar Will nu avusese niciodată intenţia să o facă să creadă altceva. Mai degrabă şi-ar fi tăiat un braţ decât să-i răpească copilăria idilică.

Intrară în salonul din spatele lojei Sloane, unde Lizzie se strecură prima, iar Cavanaugh se ridică în picioare, uitându-se nervos când la soţia lui, când la Will.

— Ce i-ai spus?

Lizzie îşi şterse ochii.

— Calmează-te! A spus ceva drăguţ, jur – iar tu ar trebui să ştii cât de uşor plâng la orice zilele acestea.

Cavanaugh se relaxă şi se apropie de ea. Îi atinse obrazul cu degetul mare, vorbindu-i în şoaptă.

Will nu voia să ia parte la momentul de tandreţe, aşa că îşi făcu drum către locul său din lojă. Reprezentaţia începu, iar el încercă să nu se simtă dezamăgit de acea seară. În definitiv, mai erau încă trei fete pe listă. Urma să se însoare înainte de sfârşitul verii.

*

Spectacolul fu un dezastru.

În unele zile de luni, Avei îi era greu să se conecteze cu publicul. Nu erau la fel de pregătiţi să creadă în talentele ei, păreau mai reticenţi decât alte mulţimi. Totuşi, folosindu-se de şarmul pe care-l avea din plin, ea găsea

întotdeauna calea, determinându-i să-şi exprime şocul şi uimirea în timpul reprezentaţiei sale.

Totuşi, publicul din seara aceea nu putea fi înduplecat. Nu putea fi fermecat. În timp ce se străduia să-i impresioneze, simţea cum îi transpirau fruntea şi buza de sus. O urmăreau numai feţe nezâmbitoare, cu priviri încruntate, participanţi dezinteresaţi de interacţiunea pe care o găsea în mod normal atât de simplă.

Refuza să creadă că eşecul ei avea de-a face cu faptul că *el* era din nou prezent. De îndată ce spectacolul începu, Will Sloane se aşezase în primul rând, îşi încrucişase braţele pe pieptul bine îmbrăcat şi începuse să se încrunte la ea.

Doamne, îl ura pe omul ăsta.

O făcea să fie… agitată. Emoţionată. *Neliniştită.* Şi nu înţelegea de ce. Văzuse o mulţime de bărbaţi frumoşi – New York-ul era plin de ei – deci nu putea fi doar asta. Dar era ceva diferit la Will Sloane, ceva puternic care o făcea să reacţioneze. Nişte farmece făcute să o transforme într-o masă tremurătoare de stupiditate feminină.

Era timpul pentru măsuri drastice.

Făcu semn în spatele scaunului unde publicul nu putea vedea. Matthew, băiatul care trăgea cortina, aşează două fire grele sub materialul din spatele ei. Pretinzând că e în transă, Ava îşi intră repede în rol în semiîntunericul de pe scenă. În timp ce îşi mişca braţele şi picioarele, lăsă capetele firelor întoarse să cadă sub două dintre picioarele opuse ale unei măsuţe. Când firele închise la culoare erau pregătite, îi făcu lui Matthew un alt semn cu mâna.

Firele se întinseră, Matthew ridicându-le deasupra aparaturii, iar masa începu să se ridice, mişcându-se de-a lungul şi de-a latul scenei. Mulţimea chicoti, iar ea crezu că-i convinsese – până când Matthew dădu drumul firelor prea curând. Unul dintre picioarele mesei coborî pe degetul ei de la picior, ochii i se umplură de lacrimi, făcând-o să-şi dorească să termine numaidecât reprezentaţia.

La final, spectacolul ei eşuă. Will Sloane se arăta foarte încântat, ca şi când se hrănea din nenorocirea ei. Încheie brusc, fără să aştepte aproape deloc ca slabele

aplauze să se stingă înainte de a intra în cabina ei din spatele scenei.

Îşi dădu jos peruca, o vârî în geantă şi îşi puse haina pe ea. Fără a se mai deranja să-şi îndepărteze machiajul strident, se grăbi către uşa de serviciu a teatrului. Această ieşire lungea drumul către casă, dar cel puţin nu va da peste William Sloane aşteptând-o în faţă. Ieşind pe alee, îşi strânse geanta în mâini şi se îndreptă spre stradă.

Nişte aplauze uşoare răzbătură din întuneric înainte ca ea să facă cinci paşi. Ah, la naiba! Sloane apăru din beznă, bătând din palme, cu pălăria trasă pe ochi şi cu un baston din abanos la subsuoară. Un zâmbet larg îi transformă faţa în ceva care-ţi tăia respiraţia, şi dintr-odată păru să o strângă rochia. Totuşi, încercă să-şi păstreze calmul. Nu voia ca el să-i simtă disconfortul. Dumnezeu ştie că el avea să se bucure şi de asta. „Eşti actriţă. Aşadar, joacă, Ava!”

— Mulţumesc, domnule Sloane. Ţi-a plăcut spectacolul?

— O, da. Chiar amuzant. Încercam să înţeleg dacă aveau să arunce mai întâi cu roşiile stricate sau cu salata veştejită.

Strânse din dinţi. Era asemenea unei boli contagioase. Un bărbat imposibil şi arogant, care avea prea mult timp liber.

— De ce-ai venit? E mai uşor să scapi de febra tifoidă decât de tine. Continuă să meargă, sperând să-l piardă în mulţime.

— Am venit să fac o înţelegere cu tine.

Se feri de câţiva beţivi care se împleticeau pe Twenty-Sixth Street, împrăştiind cu mâna duhoarea de whisky. Ura acest oraş câteodată.

— Nu mă interesează să fac vreo înţelegere cu tine, nu când nu am greşit cu nimic.

— Ne tot învârtim în jurul cozii, iar eu îmi pierd răbdarea, Ava. Îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu ţi-am permis să foloseşti acest nume.

— Nu ştiu alt nume, în afară de Madame Zolikoff. Îţi

aminteşti?

— Atunci eu o să-ţi spun Will. El pufni, dezaprobarea îi apăru pe faţă, iar ea aproape că rânji. Atât de cuviincios şi de condescendent. Să-şi audă numele rostit de buzele ei trebuie să fi jignit fiecare părticică din educaţia lui simandicoasă. Fiindcă dacă refuzi, arăţi că eşti un ipocrit de primă mână.

— Aş prefera să-mi spui numele de familie.

— Nici gând, Wiiill. Lungi prenumele, bucuroasă să-i remarce grimasa de pe faţă.

El era din nou îmbrăcat impecabil, haina lui din lână neagră potrivindu-se atât de bine siluetei sale perfecte. Fără vreo urmă de uzură şi fără pete. Fără semne de retuş. Bastonul lustruit, cu mâner din argint. Cum era oare să provii dintr-o lume atât de privilegiată şi de bogată? Cum era să nu trebuiască să-ţi faci vreodată griji pentru hrană sau îmbrăcăminte, ca să nu mai vorbim pentru doi fraţi şi o soră? Acel fel de siguranţă nu-i fusese niciodată Avei la îndemână; ea trăise cu grija viitorului lor în fiecare zi de când muriseră părinţii ei – şi probabil chiar şi înainte.

Pe de altă parte, William Sloane era regele din New York. Sau cel puţin un mare prinţ. El conducea una dintre cele mai mari companii din ţară. Prieten la cataramă cu politicieni importanţi şi cu elita societăţii. Bogat şi chipeş, avea, cu siguranţă, armate de angajaţi şi de servitori care se grăbeau să-i facă mereu pe plac. Ava îi văzuse numele în ziare de nu mai puţin de douăzeci şi două de ori numai săptămâna trecută.

Dar ea nu avea să facă nimic. Mai avea puţin până îi reuşea planul pentru ea şi fraţii ei. Pentru că dacă eşua… Imaginea lui Tom în spatele gratiilor îi veni în minte, îngheţându-i sângele în vene. Se cutremură.

— Ţi-e frig?

— Nu, spuse ea repede.

Grija din vocea lui o enervă. Dacă s-ar îmbolnăvi şi ar muri, problemele lui ar fi rezolvate. Deci de ce simula interesul faţă de bunăstarea ei?

Încercă să traverseze Twenty-Fifth Street, grăbindu-se

să oprească o trăsură. Sloane o urmă, luând-o de braţ ca s-o ajute să treacă strada, interpunându-se între ea şi vehiculele în mişcare. Gestul său elegant îi făcu inima să tresalte, deşi ştia că reacţia era ridicolă. Fără îndoială că gestul se datora obişnuinţei, nu curtoaziei faţă de ea. Un alt lucru care arăta cât de diferiţi erau ei doi.

— Ai de gând să te plimbi prin tot oraşul cu mine? Fiindcă aş vrea să spui ce ai de spus şi să dispari.

El scoase un sunet.

— Dacă te-ai opri şi m-ai asculta, nu ar trebui să te urmăresc peste tot. Odată ajunşi pe partea cealaltă a străzii, o luă de braţ şi o trase către clădiri. Vreau să mă asculţi.

Nu îi dădu drumul la braţ, stând aproape unul de altul, mai aproape decât ar fi permis orice carte de bune maniere din biblioteca lui simandicoasă. Se uită în sus la el, uimită de diferenţa de înălţime dintre ei. O domina cu statura lui – în definitiv, majoritatea bărbaţilor o făceau iar Ava se aştepta să-i displacă. În mod straniu, era tocmai invers.

Pielea catifelată a gâtului său, de deasupra gulerului se întindea către linia maxilarului. Niciun fir de păr acolo. Buzele i se curbau într-o parte în timp ce ochii îi erau concentraţi asupra ei. Era întruchiparea încrederii supreme, cu pălăria lui, a eleganţei masculine şi a inteligenţei ascuţite. Şi în vreme ce o parte din ea îl respingea, exista şi o atracţie inexplicabilă care o copleşea. Un val de căldură se răspândea în stomacul ei, iar impulsul de a se cuibări la pieptul lui îi vibra sub piele.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu la ce te gândeşti acum, spuse el pe un ton intim, liniştit, pe care nu-l mai auzise la el până atunci.

— La rufele de spălat, minţi ea. Mă gândesc la ce am de spălat mâine. Chiar nu am vreme de pierdut, aşa că spune repede ce ai de spus, ca să pot merge acasă.

Capitolul 4

Deşi era o mincinoasă desăvârşită, Will nu o crezu nicio clipă. Rufele nu puteau fi responsabile pentru scânteia din ochii ei de culoarea alunei, ceva ce semăna mai degrabă cu interesul senzual. Nu că se uitase lasciv la el, dar, cu siguranţă, fusese ceva pasional în ei. O străfulgerare. Ceva neaşteptat – şi îi făcuse trupul să tresară.

„Nu-i privi buzele, nici bustul generos care se mişcă uşor în ritmul respiraţiei”, Prea târziu. La naiba!

Încă îi rămăsese pe buze rujul din timpul spectacolului – un roşu aprins vizibil chiar şi din Brooklyn, fără îndoială – iar privelişte a unei părţi, lăsate la vedere, a trupului ei plin îi dădeau fiori. Senzaţia îl deranjă, dar până la urmă era doar un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu! Orice alte buze ale unei femei, la fel de frumoase şi de senzuale l-ar tulbura. Nu-i aşa? Păcat doar că buzele erau ale unei femei pe care nu o putea suporta.

Făcu un pas înapoi, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui.

— Acum nu mai vrei să vorbeşti? Nu am timp de asta, Will.

Se întoarse şi continuă să meargă cu paşi grăbiţi şi hotărâţi. *La naiba!*

Îşi forţă picioarele să se deplaseze. Când se apropie de ea, îi spuse dintr-odată:

— Bennett şi cu mine avem un miting electoral în Albany săptămâna viitoare. Aş vrea să vii şi tu.

Se opri şi se uită la el fix.

— Poftim? De ce naiba aş merge eu la mitingul tău? Şi apoi nu pot călători la Albany săptămâna viitoare. Am *responsabilităţi*, accentuă ea ultimul cuvânt, ca şi când el nu i-ar înţelege sensul.

— Înţeleg asta, de aceea te invit la mitingul de săptămâna viitoare, şi nu la evenimentul din Yonkers, de sâmbăta asta. Aş vrea să vezi ce riscă prezenţa ta. Eu şi Bennett avem şansa de a face mult bine oamenilor din New York. Odată ce vezi asta, vei înţelege de ce sunt atât de

interesat să te ţin departe de Bennett.

Un lucru pe care îl învăţase în toţi aceşti ani de făcut afaceri era că uneori cearta era insuficientă. Unora dintre oponenţi trebuia să li se arate că greşeau. Cei care pichetaseră Northeast în ’83 pretinzând compensaţii inechitabile pentru muncitorii de la calea ferată? Le escortase personal liderii într-un oraş din Pennsylvania şi îi lăsase să observe condiţiile de trai peste nivelul mediu ale angajaţilor de la Northeast. Sau atunci când reporterii afirmaseră că nicio companie de căi ferate nu plătea pentru pierderile suferite de muncitorii din Virginia de Vest? Will organizase o excursie pentru a vizita câteva familii de acolo, care continuau să primească beneficii de la Northeast după ce fuseseră răniţi în timpul lucrului.

Deseori oamenii aveau nevoie să vadă ceva pentru a crede. Nu clienţii Avei, desigur; ei erau bucuroşi să creadă fără niciun fel de dovadă. Dar Will nu putea crede orbeşte. El credea în fapte, şi cu cât înţelegea ea mai repede ce sperau el şi Bennett să realizeze, şi anume că plănuiau să distrugă influenţa nefastă a societăţii Tammany asupra statului, ea avea să fie rezonabilă în ceea ce priveşte asocierea ei cu viitorul guvernator.

— Dumnezeule, aroganţa ta! exclamă ea. Dacă vrei să mă ţii departe de el, atunci de ce mă inviţi? Nu ar dăuna?

— Vii ca Ava, nu ca Madame Zolikoff. Şi nu vei vorbi cu Bennett. Vei fi acolo doar ca observator.

Ochii i se îngustară, iar el ştiu că ea va lupta cu el până la capăt. Dar el era pregătit să lupte murdar, oricât de murdar va fi necesar pentru a dovedi că avea dreptate.

— Nu mă interesează deloc să particip la un miting electoral din Albany, indiferent cine vorbeşte.

— Aşa o fi, spuse el, dar eu cred că ar trebui să te mai gândeşti – mai ales când auzi ce se poate întâmpla dacă *nu vii.*

Lovi cu bastonul lucios din abanos, pentru a-şi accentua vorbele.

Ea îşi strânse buzele, probabil pentru a se abţine să

nu strige la el.

— Mă ameninţi.

— Ţi-am spus cândva că un bărbat cu statutul meu poate face lucrurile inconfortabile pentru o femeie ca tine. Ai auzit de Societatea pentru Cercetare a Mediilor?

Chiar şi în lumina palidă a felinarului cu gaz de pe Twenty-Third Street îi putea vedea faţa palidă.

— Nu.

— Un grup din Anglia. Studiază validitatea fenomenelor psihice. Ceva ciudat se întâmplă cu fiecare mediu pe care îl investighează. Ai vrea să ghiceşti ce anume?

Scutură din cap, cu siguranţă suficient de isteaţă să înţeleagă sugestia.

Will continuă, doar pentru a fi sigur:

— Fiecare mediu cercetat de această organizaţie este demascat ca escroc. Dispare din oraş. Forţat să se mute şi să o ia de la capăt în altă parte. Făcu o pauză pentru a lăsa timp cuvintelor să-şi facă efectul. Asta vrei, Ava? Pentru că le pot trimite o telegramă şi îi pot anunţa. Pot fi aici înainte să înceapă sezonul de vară în Newport.

— Eşti un ticălos, Will Sloane!

— Adevărat. Aşadar, tot mai vrei să refuzi invitaţia la miting?

Ava se întoarse către stradă. Dacă avea nevoie să joace o carte nepopulară pentru a câştiga mâna în faţa unui adversar, el ar putea face asta fără să clipească. Nu transformase Northeast Railroads într-una dintre cele mai puternice companii din ţară răsfăţând pe oricine. „Era mai bine să strângă inamici decât prieteni”.

Lăsă să se aştearnă tăcerea. Ava era încăpăţânată, dar nu proastă. Cu siguranţă înţelegea că refuzându-i cererea simplă – să meargă la Albany, nu la capătul pământului – i-ar putea afecta viaţa. Doar dacă nu credea că el ar face asta cu adevărat… ceea ce ar fi o greşeală colosală din partea ei.

Arăta obosită în seara aceea, cu părul ei castaniu un pic în dezordine şi cu cearcăne negre formându-i-se sub

ochi. Spectacolul nu mersese prea bine, iar el simţi un ghimpe de vinovăţie pentru că îi complicase şi mai mult ziua. Totuşi, nu o va lăsa să-i ruineze cariera politică înainte de a o începe.

Ea trase aer în piept, iar privirile li se întâlniră. Furia scăpăra în adâncul ochilor ei căprui, obrajii i se înroşiră, iar el fu copleşit de un sentiment rău-prevestitor.

— Du-te naibii, Will!

„La naiba!” Dezamăgirea îl făcu să răbufnească:

— Vei regreta asta.

— Nu, nu voi regreta. Să regret este să las un om pe care abia îl cunosc să-mi spună cum să-mi trăiesc viaţa. Fă ce vrei, feroviarule!

Se răsuci şi se îndreptă către stradă. Făcu semn cu mâna unei trăsuri, iar vizitiul opri caii. Înainte ca Will să apuce s-o ajute să urce, ea dispăru înăuntru şi trăsura se pierdu în noapte.

*

Ava lăsă vizitiul să o ducă trei străzi mai înainte, apoi îl rugă să oprească. Nu voia să cheltuiască bani, dar trebuise să scape de Will Sloane. După ce îi dădu vizitiului câteva dintre monedele cu greu câştigate, Ava coborî pe trotuar şi continuă să se îndrepte către sud.

Afurisitul de bărbat arogant!

Tocmai când credea că nu o poate enerva mai tare. Să aducă orice grup voia el să o investigheze. Ce făcea ea nu era o crimă. Trebuiau să demonstreze că înşela oamenii cu bună ştiinţă, ceea ce era aproape imposibil. Aşadar, niciun grup, britanic sau american, nu o putea pune în spatele gratiilor sau nu o putea alunga din oraş. Poate va trebui să-şi găsească o slujbă, dar Ava făcuse multe munci de-a lungul anilor. Găsirea unei ocupaţii nu ar fi fost o problemă.

„Şi ai câştiga doar o părticică din ce-ţi aduce Madame Zolikoff”.

Adevărat. Înainte să devină unul dintre cei mai

cunoscuţi medii din New York, lucrase într-un birou pentru doi dolari pe lună. Înainte de asta, fusese garderobieră la un restaurant. Măturase podele, spălase rufe, servise mâncare… orice pentru a-şi proteja şi hrăni fraţii şi sora. Dar Madame Zolikoff fusese o idee genială.

Ideea îi venise de la un prieten care văzuse reprezentaţia unui mediu. Îi dăduse Avei toate detaliile experienţei. Atunci Ava se apucase să citească despre abilităţile psihice şi chiar fusese să vadă câteva reprezentaţii. Actul în sine părea simplu, în special dacă te gândeai la banii implicaţi.

Oamenii plăteau bine pentru divertisment în New York. Într-o seară, în postura de Madame Zolikoff, Ava câştigase de peste patru ori salariul pe o lună de la ultima ei slujbă. Unde mai pui orele mai bune de lucru, faptul că avea mai multă libertate… şi nu existau bărbaţii tineri în birou care să încerce să profite de ea.

Oare toate fetele de şaisprezece ani erau atât de naive? Amintindu-şi, Ava fu copleşită de sentimente de regret şi de ruşine. Stephen van Dunn era fiul şefului, ca să nu mai spunem bogat şi o încântare pentru ochi. Un seducător care îi făcea mereu complimente Avei legate de munca, îmbrăcămintea sau coafura ei. Tatăl lui Stephen, Richard, nu fusese prea des prin preajmă, lăsând datoriile manageriale în seama fiului său, iar Stephen începuse să îi ceară Avei să lucreze câteodată până seara târziu. Acest lucru dusese rapid la momente mai intime, care deveniră – ceea ce crezuse ea – o relaţie adevărată.

Partea cea mai proastă era că ea *îl plăcuse*, se visase împreună cu el. Mai mult decât atât, el o lăsase să creadă că vor avea un viitor împreună. „Te iubesc, Ava. Eşti altfel decât oricare altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată”.

Stephen menţionase frecvent ideea căsătoriei – până în momentul în care ea rămăsese însărcinată. Acela a fost momentul în care Ava a învăţat cea mai grea lecţie dintre toate: Indiferent de ce-ţi spune cineva, eşti pe cont propriu pe lumea aceasta.

Un oftat obosit îi scăpă de pe buze. Nu era timp

pentru acele răni vechi. Avea răni noi pentru care să se îngrijoreze, cum ar fi durerea de picioare pe care o simţea când ajungea acasă. Mai presus de toate, seara promitea să fie una neplăcută. Cina va fi simplă în seara aceea – ou fiert şi gulii fripte – ceea ce nu-i va bucura pe fraţii şi sora ei. Din nefericire, Ava nu cumpărase nimic altceva, aşa că nu prea aveau de ales.

Un miros delicios se răspândea în clădire în timp ce urca scările. Cineva gătise o cină minunată, carne friptă, dacă nu greşea. Era lihnită de foame. Într-o zi, aceea va fi familia ei. Pui fript, porc, oaie... orice puteau creşte la fermă.

Mirosul se simţea şi mai puternic, lăsându-i gura apă, iar când băgă cheia în uşă, ar fi putut jura că mirosul îmbietor provenea din propria casă. Pesemne era imaginaţia ei.

Intră şi se opri brusc. Foamea se transformă în confuzie. Cei doi fraţi şi sora ei erau adunaţi în jurul mesei de bucătărie, iar o jumătate de fazan fript stătea cu mândrie pe suprafaţa zgâriată de lemn.

— Ava, spuse Sam cu gura plină. Uite ce-a adus Tom acasă!

Lăsă să-i cadă geanta cu zgomot.

Îşi mută privirea către cel mai mare dintre fraţi, ai cărui ochi exprimau un amestec de sfidare şi mândrie. „Ah, nu! Spune-mi că nu a făcut asta”. Dezamăgirea şi furia i se înnodară în gât.

— Vino şi aşează-te, spuse Mary, punându-şi încă o porţie de carne pe farfurie. E divină.

Să mănânce era ultimul lucru la care se putea gândi.

— Tom, aş vrea să vorbesc cu tine în dormitor.

— Nu acum. Fazanul este cald încă, spuse Tom luând o îmbucătură mare şi mestecând-o în timp ce zâmbea satisfăcut, ceea ce o făcu pe Ava să scrâşnească din dinţi.

— Ba acum. Fazanul poate să aştepte.

Se uitară unul la altul, fără să-şi vorbească, dar Ava era hotărâtă. Nu avea să cedeze, nu avea să tolereze asta, iar Tom o cunoştea destul de bine încât să ştie când era

înfrânt. Îşi şterse mâinile pe un şerveţel pe care îl puse apoi pe masă şi se ridică.

Cu tocurile răsunând pe podeaua de lemn, Ava se grăbi spre dormitor.

Tom o urmă şi închise uşa. Îşi ridică mâinile.

— Înainte de a începe…

— De unde ai luat banii?

— Ava, ascultă-mă înainte de a…

— *De unde ai luat banii?*

— Muncind, spuse el încrucişându-şi braţele pe pieptul osos.

— Nu la fabrică. Deci ce fel de muncă ţi-a permis să faci suficienţi bani pentru asta? Gesticulă în direcţia bucătăriei.

— I-am ajutat pe băieţi la câteva dintre sarcinile de seară.

— Băieţi înseamnă băieţaşi – cei din banda de hoţi. Ai furat din buzunare, Tom?

El ridică bărbia şi nu-i răspunse.

— Nu mă minţi, îi spuse ea. Ăsta e lucrul pe care ni l-am promis atunci când au murit mama şi tata. Fără minciuni.

Maxilarul i se încleştă.

— Da, furat. Odată ce învăţ cum se face, mă lasă să păstrez tot ce găsesc. Şi nu-ţi va veni să crezi cât de mulţi bani am găsit.

— Nu *i-ai găsit,* strigă ea. *I-ai furat.* Nu vezi diferenţa? Şi asta e ceea ce fac aceste bande – la început te lasă să păstrezi ce furi ca să pară extraordinar de profitabil. Cu toate astea, odată ce li te alături, vei fi obligat să dai un procent din ce obţii şi altcuiva. Eşti naiv dacă ai altă impresie.

— Nu sunt naiv, şi nu mă deranjează să dau un procent din câştigul meu. Ştii câţi bani am câştigat astăzi? Am câştigat mai mult de…

— Nu vreau să ştiu, spuse ea repede. Şi în loc să economiseşti acei bani pentru un viitor mai bun pentru noi, te-ai dus să cumperi cea mai scumpă carne pe care ai

putut-o găsi.

— Ah, deci nu ar trebui să fur, dar, dacă aş face-o, ar trebui să economisesc banii pentru ca familia să se poată muta la o fermă mitică din nordul statului. Aşa e, Ava?

— Nu vreau să furi. O să fii prins, ca să nu mai spunem că e greşit.

— Ah, da? Ei bine, nici ceea ce faci tu nu e tocmai corect. Nu înţeleg de ce tu poţi să înşeli oameni, iar eu nu pot fura un portofel din când în când. Nu e nicio diferenţă, cel puţin nu în ochii mei.

— Nu va fi din când în când după ce banda asta te va implica mai mult. O să faci asta tot timpul, Tom. Iar eu nu înşel oameni.

Se uitau unul la celălalt, o înfruntare a voinţelor, pe care Ava simţea că nu o mai poate controla. De când devenise fratele ei atât de încăpăţânat?

Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet cinic şi neîncrezător.

— Mi se răceşte fazanul. Se întoarse şi deschise uşa.

Simţind că i se face greaţă, Ava îl urmări cum se aşază şi începe să mănânce din fazan.

Trebuia să îi ia naibii de acolo – şi cât mai curând.

*

La o secundă după ce se auzi un ciocănit, uşa se deschise, iar Will îşi ridică privirea de pe contractul pe care îl citea. John Bennett şi consilierul lui politic, Charles Tompkins, intrară, în timp ce asistentul lui Will, Frank, rămase în prag. Will se ridică şi le făcu semn să intre.

— Intraţi, sunt gata!

Cei doi candidaţi, împreună cu Tompkins, se întâlneau în biroul lui Will în fiecare miercuri dimineaţă. Aici, îşi plănuiau campania din Albany. După ce dădură mâna, se aşezară.

Bennett fusese ales senator al Statelor Unite în 81 şi slujise ţara până în ’86: Tompkins lucra de mult pentru fostul senator, cei doi fiind prieteni de la Yale, iar Tompkins

îşi asumase între timp rolul de consilier politic. Era probabil o modalitate de a câştiga nişte bani buni. Will şi Tompkins nu aveau întotdeauna aceleaşi păreri, dar Will nu deţinea rolul principal, aşa că învăţase să lase de la el când era necesar. Ştia că Bennett şi Tompkins aveau nevoie de el doar pentru prestigiul numelui Sloane, ceea ce nu-l deranja pe Will, deoarece avea planuri mult mai mari. Asta reprezenta doar o trambulină.

Cu toate astea, nu-i păsa de Tompkins. În ciuda protestelor repetate ale lui Will, Tompkins nu făcuse nimic în privinţa prezenţei lui Madame Zolikoff în viaţa lui Bennett. Tompkins era convins că nicio consecinţă dezastruoasă nu ar putea rezulta din asocierea mediului cu Bennett. Will avea o cu totul altă părere. Celelalte partide politice aveau să caute orice slăbiciune, orice greşeală pe care să o folosească într-o campanie murdară în ultimele săptămâni de dinaintea alegerilor.

— Am găsit un loc pentru întrunirea electorală, spuse Tompkins, iar Frank, asistentul lui Will, începu să ia notiţe. Va fi patinoarul Saratoga. Aşa că mă gândeam să ne ţinem mitingul acolo, la sfârşitul lui iulie. Să avem un avantaj în faţa celorlalţi. Nu va fi vreo problemă pentru tine, nu-i aşa, Sloane?

Presupuneau că avea să-şi petreacă vara în Newport, ca în fiecare an. Însă făcuse asta ca să-i facă pe plac lui Lizzie, astfel încât ea să poată petrece vara la fel ca toate celelalte fete din cercul ei. Dar ea era a lui Cavanaugh acum, iar Will nu vedea niciun motiv să deschidă casa de pe plajă doar pentru el însuşi.

— Nu, o să rămân în oraş.

— Bine, spuse Bennett, zâmbind larg de parcă s-ar fi aşteptat ca Will să refuze. Tompkins o să facă toate pregătirile şi o să te anunţăm care e data pe care am stabilit-o.

— În regulă. Ce ştim despre celelalte întruniri?

— Partidul Prohibiţiei se întruneşte pe douăzeci şi şase iunie în Syracuse, cum era de aşteptat. Democraţii se întâlnesc în Buffalo pe douăsprezece septembrie, dar nu

ştim unde. Fără îndoială că Robert Murphy va primi numirea, cu sprijinul societăţii Tammany Hall. Laburiştii se întrunesc tot în septembrie, dar nu-mi fac griji pentru ei.

— Nu cred că ai dreptate legat de Murphy, spuse Will. Nu este chiar atât de simpatizat, ţinând cont că a fost împotriva proiectului de reformă.

Republicanii încercaseră să promulge legea pentru a opri frauda electorală din statul New York, iar toţi cei asociaţi cu Tammany Hall, puternica maşină politică, se opuseseră vehement. Ce spunea asta despre felul în care funcţiona politica în Empire State?

— Mă îndoiesc, răspunse Tompkins. Membrii de la Tammany au forţat acel veto pentru că le-ar fi incomodat propriile practici, plătindu-i pe irlandezi să voteze cu democraţii. În fine, nu ne putem face griji în privinţa lui Murphy încă. Mai întâi trebuie să ne asigurăm de nominalizare.

Will nu-şi făcea griji pentru asta. Bennett ştia să interacţioneze cu mulţimile, iar Will era renumitul om de afaceri, care oferea maselor transport ieftin şi eficient. Oriunde se ducea, oamenii dădeau mâna cu el şi îi mulţumeau pentru că le oferea o modalitate de a o vizita pe mătuşa Martha sau pe draga verişoară Sally, care era pe moarte. Căile ferate schimbaseră felul cum trăiau americanii, iar Will jucase un rol important în această schimbare.

Aşadar, asigurarea nominalizării nu avea să fie o problemă. Adevăratul obstacol era să treacă peste Robert Murphy şi Tammany Hall, ţinând cont de mâna de fier cu care menţinea organizaţia politică din New York. Fiindcă pentru a legifera orice schimbare reală pentru oamenii acestui stat, pentru a le oferi o viaţă mai bună, corupţia şi exploatarea trebuiau să înceteze.

— Avem ceva noutăţi legate de mitingul din Albany? întrebă Will.

— Ar trebui să fie aşa cum am discutat. Trupa Bennett va fi pregătită, spuse el, referindu-se la numele clubului de campanie pe care şi-l dăduseră republicanii locali.

— Vei avea parada, urmată de grătar, apoi de discursuri şi de strângeri de mână.

— În regulă. Voi pleca devreme în dimineaţa aia.

Apoi continuară să vorbească despre multe alte probleme politice, de la ipotezele despre oponenţi la posibilele date pentru alte mitinguri. Subiecte care să sune bine în timpul discursurilor. Bennett rămase tăcut, lăsându-l, ca de obicei, pe Tompkins să vorbească. Când discuţia se apropie de sfârşit, Tompkins spuse:

— Bennett, ne laşi puţin singuri pe mine şi pe Sloane?

Aceasta nu era o rugăminte neobişnuită, aşa că Bennett încuviinţă din cap, îi strânse mâna lui Will şi se plecă. Will îi făcu semn lui Frank, care îşi strânse repede lucrurile şi se retrase. Când cei doi bărbaţi rămaseră singuri, Tompkins se aşeză confortabil în scaun.

— Am auzit că te-ai dus la Bennett acasă chiar atunci când era mediul acolo.

— Da, m-am dus, şi ştii de ce.

Tompkins oftă, iar mustaţa deasă îi tremură.

— Am mai discutat despre asta. Îl ţine... părea să caute cuvântul potrivit. Cu picioarele pe pământ. Bennett este un orator minunat şi un politician şi mai bun. Oamenii îl plac. Înainte să o găsească pe Madame Zolikoff, era sperios ca un mânz de trei zile. Convins că toată lumea îl vâna. Nu avea încredere în nimeni şi în nimic. Totuşi, de când a întâlnit-o pe ea este concentrat şi hotărât. Auzi ce spun?

— Da, aud. Dar ştiu cum operează genul acesta de oameni. Fie îl descoase de secrete pe care le va folosi ca să-l şantajeze, fie lucrează pentru opoziţie şi îl va face de râs în public. Oricum ar fi, toţi trei avem de pierdut.

— Ai mai spus asta, Sloane, dar eu nu sunt de acord. Fata este inofensivă.

— Inofensivă? Ava era oricum altcumva, dar nu inofensivă.

Will se gândi la o voce uşor răguşită, care putea înnebuni orice bărbat de dorinţă. La un bust generos, care implora mâinile şi gura unui bărbat. Şi la buze... buzele

acelea afurisit de ispititoare. Femeia însemna pieirea oricărui bărbat.

Îşi drese vocea:

— Reputaţia mea va suferi la fel de mult cât va suferi şi cea a lui Bennett – atunci când această femeie va decide să-l folosească pentru profit. De aceea, dacă nu vei interveni, o voi face eu. Intenţionez să o conving pe fată să se retragă. Lasă-l să găsească alt mediu după ce se termină alegerile.

— Nu vrea un alt mediu. I-a luat mult până să găsească unul care să-i placă. Îţi cer să renunţi la asta acum. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Will bătu cu pumnul în masă. Nu primea ordine de la nimeni, cu atât mai puţin de la acest om. Una era să urmeze instrucţiuni pentru campanie, dar blestemat să fie dacă Tompkins avea să aibă vreo influenţă în oricare alt domeniu al vieţii sale.

— Sunt perfect conştient de ce mă vrei în această cursă, spuse Will aplecându-se către el. Numele meu adaugă o anumită valoare campaniei, iar tu te bazezi pe relaţiile mele ca să ajute la asigurarea guvernării – dar numele meu nu înseamnă *nimic* dacă ajung de batjocura lumii. Ceea ce este exact ce se va întâmpla când escroaca aceea îl va face pe Bennett să spună ceva ce nu ar trebui.

— Ai dreptate. Am nevoie de numele tău în campanie, dar nu uita că numele lui Bennett cântăreşte mai greu. El este valoros pentru mine, aşa că lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru oamenii din viaţa lui. Tot ce trebuie să faci tu e să-ţi faci apariţia şi să arăţi bine.

Will se abţinu cu greu să-şi ţină gura. Tompkins îl trata de parcă era un filfizon, un dandy incapabil să aibă ceva serios în cap. Idiotul! Will fusese la cârma unei companii mari de când avea şaisprezece ani. Obţinuse o diplomă de la Universitatea Columbia, în vreme ce construia imperiul Northeast Railroads, şi se străduia să iasă din umbra tatălui său. Se dovedise un lider remarcabil, aşa cum avea s-o facă şi în cazul de faţă. Nu va mai citi discursurile pregătite de Tompkins şi nu-l va mai urma

orbeşte. Îşi va controla propria campanie de aici înainte.

Se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunare.

— Tu ocupă-te de campanie, Tompkins. Lasă-mă pe mine să am grijă de numele meu şi de cei hotărâţi să-l ruineze.

Capitolul 5

Trăsura opri în faţă la numărul 12 de pe Washington Square, o casă mare, aflată la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Washington Square North. Cu patru etaje din cărămidă roşie şi marmură albă, remarcabila clădire etala la faţadă un portic cu coloane şi un gard din fier forjat în jurul întregului perimetru. Exprima eleganţă şi statut social, o lume diferită de existenţa Avei.

Chiar şi la lumina felinarului, faţada părea la fel de rece şi de cuviincioasă precum proprietarul ei.

— Am sosit, domnişoară, spuse vizitiul.

Ea îşi scoase repede monedele din poşeta legată de încheietura mâinii şi deschise uşa.

— Mulţumesc.

După ce plăti cursa, se grăbi pe alee.

Uşa de la intrare se deschise înainte ca ea să atingă mânerul. Un majordom – purtând o uniformă care costa probabil mai mult decât chiria ei pe un an – o privi dezaprobator.

— Bună seara, domnişoară. Deşi sunt sigur că strângeţi bani pentru cauze nobile, vă rugăm să ne vizitaţi doar în timpul zilei.

— Nu strâng bani pentru o cauză. Am venit să-l văd pe domnul Sloane.

Expresia majordomului deveni şi mai ameninţătoare.

— Şi pe cine să anunţ?

Majoritatea vizitatorilor pentru cauze sociale ar prezenta o carte de vizită, dar Ava nu avea aşa ceva. Nu avusese niciodată.

— Spuneţi-i, vă rog, că Ava e aici.

— O să văd dacă domnul Sloane vă poate primi.

Uşa i se închise ferm în faţă, şi ea suferi ofensa de a fi lăsată la intrare, deşi îşi dorea cu toată fiinţa să plece.

Totuşi, să plece nu era o opţiune. Ava nu avea de unde altundeva să ceară ajutor, nu dacă dorea să-şi ajute fratele. Tom fusese arestat în acea zi.

În ciuda ameninţărilor ei, a tot ce îl făcuse să promită, fratele ei ajunsese să fure în zona Union Market. Stătea acum în Secţia 13, împreună cu doi dintre membrii bandei, aşa-numiţii prieteni care înrăutăţiseră şi mai mult o situaţie deja rea. Ceilalţi doi băieţi erau hoţi renumiţi, aşa că poliţia nu o crezuse pe Ava când le spusese că Tom nu făcea parte din bandă. Îi implorase, dar ei refuzaseră să-i elibereze fratele. Bandele de hoţi nu erau tolerate, în special acelea cu antecedente.

— Băieţii ăştia sunt o pacoste pentru oraşul nostru, spusese sergentul. Îmi pare rău, domnişoară, dar aceste bande trebuie să-şi înveţe lecţia. Dacă-i trimitem la Tombs pentru câteva luni ar trebui ca asta să-i înveţe ceva.

I se strânse din nou stomacul. Doamne, Dumnezeule, Tombs! Era cea mai îngrozitoare şi mai dură închisoare din New York. Dacă Tom ajungea acolo, nu s-ar putea spune când – sau dacă – ar mai fi eliberat. Trebuia să-l elibereze pe fratele ei înainte să i se dea sentinţa.

Ceea ce însemna ca o persoană cu suficientă influenţă politică şi socială să determine poliţia să asculte motivul, să-i facă să înţeleagă că Tom era un băiat de cincisprezece ani care fusese păcălit, şi nu un criminal periculos. Că nu dorise cu adevărat să fure. Că totul era din vina ei, fiindcă nu-şi mutase familia din oraş în urmă cu câţiva ani.

Doar doi cunoscuţi ai săi aveau puterea de a face aşa ceva – iar John Bennett plecase deja la Yonkers.

Înghiţi greu, ştiind că Sloane nu va fi de acord să o ajute, nu din bunătatea inimii sale. Fără îndoială că Ava va trebui să-i dea ceva în schimb, cum ar fi să-i promită să stea departe de John Bennett. Ura să se afle într-o

asemenea situaţie, dar nu avea de ales. Va renunţa cu bucurie să mai ia bani de la John pentru a-şi scoate fratele din închisoare.

Până la urmă, să o ţină departe de Bennett era ceea ce dorise Will de la început. Deci, dacă avea s-o ajute, ea va fi de acord să facă tot ceea ce-i va cere – iar apoi nu va mai auzi de ea şi nu o va mai vedea niciodată.

Uşa grea din lemn se deschise din nou. Majordomul se holbă la ea, cu expresia dezaprobatoare întipărită pe chipul arogant.

— Intraţi, vă rog! Domnul Sloane o să vă primească la dumnealui în birou.

Se simţi uşurată şi aproape că se împiedică la intrare. Majordomul se oferi să-i ia haina. De îndată ce şi-o dădu jos, o conduse prin una dintre cele mai elegante şi minunate case pe care le văzuse vreodată. Marmură neagră, parchet, cornişe. Mobilă masivă, închisă la culoare, de-a lungul pereţilor impecabili, fără pete sau urme de degete. Fără îndoială că angajaţii munceau toată ziua să menţină locuinţa curată. Aici crescuse Will? O copilărie de felul acesta i se părea de neimaginat.

Înaintă în casă până când majordomul bătu la o uşă din stejar. O voce clară se auzi dinăuntru:

— Intră!

Majordomul ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn Avei să intre, aşa că îşi îndreptă umerii şi păşi în cameră. Îl găsi pe Will Sloane agitându-se în spatele unui birou uriaş şi dând ordine. Doi bărbaţi aşezaţi pe scaunele din faţa lui luau de zor notiţe.

Ava aşteptă cât Will le dădu indicaţii legate de clauzele contractelor, preţurile cerealelor, costurile de transport şi despre un teren din San Francisco, pe care voia să-l cumpere. În acest timp, ea se uita prin biroul lui, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Un spaţiu masculin, cu mobilă veche şi teancuri de hârtii, încăperea părea folosită des. Şiruri de cărţi erau aliniate de-a lungul pereţilor, focul ardea în şemineu, lumina portocalie jucând cu nuanţe aurii ca topazul. Îi plăcea camera mai mult decât

orice altceva văzuse acolo în seara aceea.

— Asta e tot, spuse Will în cele din urmă. Terminaţi ce mai aveţi de făcut astăzi. Apoi mergeţi acasă, şi ne vedem mâine-dimineaţă.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi se grăbiră să iasă, dar nu înainte de a arunca pe furiş priviri curioase spre Ava. Ea abia dacă îi observă. Nişte ochi cenuşii pătrunzători o sfredeleau, iar încăperea se umplu de energie. Un fior îi străbătu întregul trup. Recunoscu acel sentiment – *atracţie* – şi îl respinse imediat. Să simtă dorinţă pentru un bărbat atât de inaccesibil era de tot râsul.

Nu că ar putea să dorească un bărbat atât de reţinut şi de arogant. Trebuia să-şi amintească asta şi să pună capăt felului în care reacţiona în prezenţa lui. Numai de nu ar fi fost atât de chipeş.

— Ava. Ce surpriză!

Nu era vreme de pierdut.

— Am nevoie de ajutorul tău. Fratele meu este reţinut de poliţie, iar eu am nevoie de cineva cu influenţă ca să-l elibereze.

Îşi ridică arogant o sprânceană şi se rezemă de birou încrucişându-şi mâinile, în timp ce haina lui din lână îi scotea în evidenţă umerii puternici.

— Fratele tău… reţinut la poliţie. De ce a fost arestat?

— Furt din buzunare, reuşi ea să bâiguie, cu faţa aprinsă de umilinţă.

Se aştepta să râdă sau să se folosească de ocazie pentru a face o paralelă între arestarea lui şi ocupaţia ei, dar o surprinse. Se îndreptă către uşă, o deschise şi îl strigă pe majordom.

— Frederic, pregăteşte-mi trăsura, te rog! Am ceva de făcut în seara asta.

Ava aproape că leşină de uşurare. Avea de gând să o ajute, slavă Domnului!

— Asta e o întâmplare cu totul neaşteptată, spuse el întorcându-şi atenţia asupra ei. Nu numai că-ţi voi afla numele de familie, dar îţi voi cunoaşte şi fratele.

Ambele lucruri erau, din păcate, adevărate.

— Nu am avut de ales. Dacă John nu ar fi plecat deja la Yonkers, i-aş fi cerut lui ajutorul.

— Şi cum ar fi fost? John şi-ar fi dat seama că fratele tău nu este rus. Într-un fel ar fi pus activitatea lui Madame Zolikoff într-o lumină nouă, nu-i aşa, să scoată un frate din încurcătură?

El zâmbi, arătându-şi mai mulţi dinţi decât un rechin.

— M-aş fi gândit eu la ceva.

— Nu mă îndoiesc, spuse el, deşi vocea lui sugera altceva. Îşi frecă aproape încântat mâinile. Bine atunci. Norocul meu că am rămas în oraş. Hai să-ţi luăm haina! Deschise uşa larg. Îmi poţi povesti despre toată această situaţie în trăsură.

*

Will o ajută pe Ava să urce în trăsură, după care o urmă. Nu-i venea să creadă cât era de norocos. Misterul legat de Madame Zolikoff era pe cale de a fi dezvăluit, iar asta fiindcă fratele ei fusese arestat pentru furt din buzunare. Ce familie mai era şi asta? Se ocupau toţi cu activităţi infracţionale?

Când sosise, faţa ei frumoasă fusese şocant de palidă, cu boneţica aceea drăguţă pe cap. Fără îndoială, situaţia o făcea să se simtă prost… şi îşi dădu seama că *îi* p*lăcea* să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Era stupid, ţinând cont de circumstanţe şi de cât de mult îl ura femeia aceea.

Dar o sinceritate surprinzătoare strălucea în seara aceea în privirea ei, o vulnerabilitate pe care nu o mai văzuse niciodată îl atinsese profund. Venise să-i ceară ajutorul, iar Will nu ar fi putut-o refuza pentru nimic în lume.

Pe lângă asta, era obişnuit ca lumea să aibă nevoie de el. Îşi crescuse sora de la vârsta de opt ani, având grijă de ea atunci când le murise tatăl, în timpul transformării sale de la fetiţă la tânără femeie, la debutul ei… Dar era acum căsătorită şi aştepta primul copil. Lizzie avea un soţ – o brută grosolană, în opinia lui Will –, pe care, în mod

miraculos, părea să-l iubească, iar Will nu mai era cel mai important bărbat din viaţa ei. Durase ceva timp să se obişnuiască cu ideea, deşi ştiuse că acest lucru avea să se întâmple într-o bună zi.

Aşa că nu îl deranja să-i sară Avei în ajutor, mai ales că asta însemna că-i va fi recunoscătoare.

— Hai să începem prin a-mi spune unde este reţinut fratele tău!

— Secţia treisprezece.

Bine. Îl cunoştea pe căpitanul de acolo, Hogan. Nu va fi necesar să-l sune pe comisar. Will îi spuse vizitiului unde să meargă, apoi se aşeză înapoi pe scaunul de pluş. Umărul lui se atinse de al Avei, dar nu făcu nicio mişcare să se retragă.

— Spune-mi numele lui!

— Thomas Jones.

Ava Jones. Excelent.

— Şi e hoţ de buzunare.

— Nu, spuse ea dintr-odată cu voce tare, ca şi când dacă ar vorbi aşa, afirmaţia ei ar fi mai credibilă. Nu este. Lucrează într-o fabrică de trabucuri pe Rivington. Lucrează acolo de patru ani, deşi nu-i place. El…

Îşi muşcă buza, gest pe care Will îl simţi până în adâncul măruntaielor. Corpul îi reacţionă instinctiv. Nu mai întâlnise nicio femeie care să-l tulbure într-o manieră atât de viscerală. Nevoia de a o atinge îl înnebunea de câteva zile. Se culcase cu femei frumoase şi diferite, femei mai frumoase decât cea care stătea lângă el, deci ce avea ea de îl făcea să vrea să-i afle toate secretele? Să i se abandoneze?

În ciuda atracţiei, trebuia să o ignore. Nu putea să se culce cu această femeie, oricât de minunaţi ar fi fost sânii ei.

— Da? spuse el, când ea rămase tăcută.

— A găsit o gaşcă de băieţi şi a vrut să li se alăture. I-am spus să nu facă asta. Dar ieri-seară a venit acasă cu un fazan fript, unul mai mare decât ne-am putut permite noi vreodată. M-am supărat. Am încercat să-l fac să înţeleagă

că e greşit să furi, dar nu a vrut să asculte. Îşi roti capul către el. Şi dacă pomeneşti ceva despre profesia mea, te împing sub roţile trăsurii.

Will îşi ridică mâinile în semn de capitulare. Putea să empatizeze cu fraţii sau surorile care nu ascultă. Îi spusese lui Lizzie de nenumărate ori că nu-şi putea deschide o firmă de brokeraj, cu toate acestea o făcuse oricum – mulţumită ajutorului financiar al soţului ei.

— Câţi fraţi sau surori mai ai?

Ea oftă, iar el ştia că îi displăcea să-i dezvăluie atâtea despre ea.

— Doi. Un frate mai mic şi o soră mai mică.

— Şi lucrează?

— Sora mea este retuşoare la un atelier de confecţii. Fratele mai mic vinde ziare.

— Părinţii?

— Morţi.

Aşadar, era responsabilă pentru toţi trei, de aceea devenise Madame Zolikoff. Cu siguranţă că primise mai mulţi bani de la fraieri precum Bennett decât câştigau fraţii ei la un loc. Aproape că o admira pentru asta.

— Şi prietenii aceştia cu care s-a asociat fratele tău... Lasă-mă să ghicesc, poliţia e destul de familiarizată cu ei.

— Da, aşa se pare. Când am mers să-l iau, mi-au spus că ceilalţi doi au antecedente. Nu vor să mă creadă că Tom nu este un infractor de profesie ca toţi ceilalţi.

Aşa era. Membrii bandelor aveau prieteni doar pentru un singur motiv: să-i ajute să fure.

— Sergentul a spus că vor ajunge la Tombs. Vocea i se frânse, şi vulnerabilitatea ei îl impresiona profund.

Fisura în faţada ei impulsivă şi încrezătoare trezi în el sentimente protectoare, sentimente aproape de tandreţe. Dumnezeule mare, ce i se întâmpla?

Îşi drese vocea:

— Numai un judecător poate decide asta, Ava, iar eu îl voi scoate înainte de a se ajunge până acolo. Probabil vei plăti o amendă, dar va fi liber diseară.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru orice poţi face.

„Cât de recunoscătoare?” ar fi vrut să întrebe, dar să facă aluzie la ceva groaznic în schimbul ajutorului său din seara aceasta l-ar fi transformat în cel mai mare mitocan din New York. Cu toate astea, voia într-adevăr *ceva* de la ea. Nu avea să-i placă, dar era prea grav.

Trăsura o luă pe Houston Street. Secţia de poliţie se afla la intersecţia dintre Sheriff şi Houston.

— Aş vrea să aştepţi aici, îi spuse. O să mă duc înăuntru şi o să rezolv situaţia lui Tom.

— Nu ar trebui să vin şi eu? Sunt sora lui, până la urmă.

— Nu. Nu vei face decât să înrăutăţeşti situaţia. Se simte vinovat, cu siguranţă, şi nu o să vrea să strigi la el de faţă cu poliţiştii sau cu ceilalţi prizonieri. Mai important decât atât, căpitanul este o cunoştinţă de-a mea. O să fie mai uşor să-l scot pe Tom de acolo dacă o să putem discuta între patru ochi.

— Bine. Îşi împreună mâinile în poală, oftând. O să aştept aici, ca o femeie inutilă ce sunt.

— Nu eşti inutilă. Cu siguranţă că fratele tău o să aibă nevoie de tine. Însă nu fi prea dură cu băiatul. Să fii bărbatul familiei la o vârstă atât de fragedă nu este simplu.

„Ar trebui să ştiu”, ar fi vrut el să spună. „Nu am putut respira în primii trei ani de teamă că voi eşua, că voi pierde tot ce construise familia mea de patru generaţii. Că se va dovedi că tatăl meu avusese dreptate”.

Trăsura se opri, şi Will deschise uşa.

— Înainte să intru, vreau să mă asigur că vei accepta condiţiile mele pentru această favoare.

În mod previzibil, ochii ei se îngustară.

— Şi care ar fi condiţiile?

— Te afli cumva în situaţia de a negocia?

Expresia i se înăspri, muşchii i se încordară, dar nu îl contrazise.

— Încetează să mai fi atât de dramatic şi spune-mi ce vrei, Sloane.

— O să afli în curând, Madame Zolikoff.

*

Murdară şi întunecată, secţia de poliţie era neplăcută, indiferent de care parte a gratiilor te aflai. Chiar şi biroul căpitanului, care era una dintre puţinele zone private din secţie, avea o aură de dezolare şi deznădejde, o lipsă de speranţă care se infiltrase în pereţii cu tencuială crăpată.

Dură douăzeci de minute ca Will să-l convingă pe căpitan să-i dea drumul băiatului. Hogan nu fusese prea bucuros să-l elibereze pe Jones – poliţia plănuise să-i dea exemplu pe cei trei hoţi de buzunare –, dar în cele din urmă se lăsase înduplecat de insistenţele lui Will.

Foarte puţini îl refuzau pe Will Sloane, mai ales când un mesaj din partea lui îl putea costa pe căpitan postul. Mai mult decât atât, Will îi promisese că, din acel moment, băiatul va sta departe de necazuri. Părea o promisiune uşoară, având în vedere că, începând cu noaptea aceea, Ava avea să-l ţină din scurt pe fratele ei.

Hogan se duse să-l elibereze pe băiat, lăsându-l pe Will să aştepte. Nu avea rost să o cheme încă pe Ava. Voia mai întâi să vorbească cu băiatul între patru ochi.

În sfârşit, uşa se deschise. Hogan intră, urmat de un tinerel. Thomas Jones nu era prea voinic. Mai slab decât trebuia să fie, băiatul avea picioarele şi braţele osoase, precum cele ale unui adolescent încă neformat. Hainele îi erau prea mici şi uzate la glezne şi la încheieturile mâinilor. Semăna mult cu Ava, cu ochi căprui şi păr castaniu, şi aceeaşi bărbie fermă.

— Aş vrea să fiu lăsat puţin singur cu domnul Jones, îi spuse Will căpitanului. Singur, dacă se poate.

— Bineînţeles, domnule Sloane.

Hogan părăsi biroul, închizând uşa în urma sa.

Fratele Avei se foi nervos de pe un picior pe altul, totuşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui Will. Acesta fu impresionat; băiatul avea coloană vertebrală.

— Cine sunteţi? întrebă Tom suspicios.

— Sunt domnul Sloane şi sunt prieten cu sora ta mai mare.

Băiatul făcu ochii mari.

— Hai să luăm loc, spuse Will arătând spre cele două scaune de lângă birou.

Tom se aşeză cu grijă.

— Ce treabă are un grangure de-ai Avei cu mine?

Will se aşeză pe un scaun inconfortabil din lemn.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Pentru ce? Le-am spus deja idioţilor ălora că…

— Nu mă interesează ce scuze le-ai dat poliţiştilor. Eu vreau adevărul. Ce s-a întâmplat?

— Şi de ce ar trebui să-ţi spun ţie ceva?

Will putea înţelege suspiciunea băiatului, dar această defensivă aducea a prostie.

— Fiindcă eu sunt cel care te-a salvat de la trei luni de închisoare. Şi dacă nu-mi spui, îl voi chema pe căpitanul Hogan şi îl voi informa că am greşit.

Tom păli, şi, după cum anticipase Will, ameninţarea îl făcu să vorbească.

— Ceilalţi băieţi sunt doar nişte prieteni. Ne distram făcând ceva bani. Nu m-am gândit niciodată că…

— Nu te-ai gândit că vei fi prins, continuă Will. Deci erai complicele sau hoţul?

Tom rămase cu gura căscată.

— Cum de…?

— Da, ştiu cum se face treaba, Tom. Unul e complicele, iar celălalt fură bunurile. Deci ce făceai tu?

— Nici una, nici alta.

Îşi încrucişă braţele şi privi în jos.

— Eu ţineam de şase. Trebuia să fiu atent să nu vină poliţia. Au spus că nu sunt pregătit să fac mai mult de atât.

Iar asta îl supărase, bineînţeles. Tom chiar voia să fie infractor.

— Sora ta mi-a spus că lucrezi într-o fabrică de trabucuri.

Thomas nu răspunse, iar Will ştiu imediat de ce.

— Ai renunţat, nu-i aşa?

— Nu-i spune Avei. Îl implora pe Will din priviri. O să mă omoare.

— Aşa şi meriţi, după mine. De ce eşti hotărât să te întorci la o viaţă de pungaş?

Băiatul deschise gura să vorbească, apoi o închise. Will continuă:

— Poţi să-mi spui, Tom. Nu voi spune nimic din tot ce vorbim aici.

— Nici măcar Avei?

— Nici măcar Avei.

Băiatul oftă adânc.

— Ava are grijă de noi trei – de fratele meu, de sora mea şi de mine – şi asta de multă vreme. Munceşte din greu. Ştiu că probabil nu crezi asta, dar chiar munceşte. Chiar ne-a mutat într-un apartament decent din West Side. Îşi fixă privirea spre braţul scaunului, scrijelind cu unghia în lemnul vechi. Am lucrat la fabrica de trabucuri de când aveam doisprezece ani. Înainte de asta, aveam o altă slujbă tâmpită, de pe urma căreia nu câştigam aproape nimic. Abia ne descurcăm toţi patru. Nu vreau să mai trăiesc de pe o zi pe alta. Am obosit să-mi fie foame, să-mi împart apa pentru spălat. Să-i tai mâncarea surorii mele, pentru că o dor mâinile de la cusut toată ziua.

Will nu cunoscuse niciodată sărăcia aşa cum o descria băiatul, dar cu siguranţă văzuse nenumărate cazuri disperate cu care se confruntau unii oameni în acest oraş. Cu toate astea, existau şi oportunităţi.

— Nu trebuie să furi şi să rişti să fii arestat pentru a-ţi îmbunătăţi situaţia.

Tom pufni şi scutură din cap.

— Nu sunt multe alte cât de a o face, din câte văd eu. Am aproape şaisprezece ani. Trebuie să încep să am grijă de familie. Pe lângă asta, Avei îi merge.

— Ce-i merge Avei?

— Furatul.

Will simţi ceva în piept, o emoţie pe care nu era pregătit să o analizeze – deoarece bănuia că ar putea fi un sentiment de vinovăţie. Nu o acuzase el exact de acelaşi lucru? Se auzi spunând:

— Sora ta nu fură. Ea face spectacol.

— Face spectacol? Ea nu e actriţă.

— Te înşeli. Ea joacă rolul lui Madame Zolikoff, de care oamenii se bucură. Nu fură de la nimeni şi nu pune nimănui pistolul la tâmplă, îi dau bani pentru că aşa vor ei.

Will îşi dădea seama cât de ciudat era că o apăra. Dar, deşi ştia că era o escroacă, nu exista niciun motiv pentru care fratele ei să creadă acelaşi lucru. Familia avea destule probleme.

— Probabil că aşa e, spuse Tom. Dar nu e nici foarte legal.

Will nu se putu abţine să nu zâmbească. Băiatul era isteţ.

— Adevărat.

Tom era aproape de aceeaşi vârstă pe care o avusese Will când îi murise tatăl. Familia Sloane avea în spate mai bine de un secol de bogăţie şi privilegii – dar cum ar fi fost dacă circumstanţele ar fi fost diferite? Cum ar fi fost dacă Will s-ar fi chinuit să aibă grijă de Lizzie, muncind doar pe câţiva firfirici şi locuind cu alte două sau trei familii într-un singur apartament? Poate că ar fi făcut exact ce făcuse şi Tom. Ce băiat nu s-ar gândi măcar în treacăt la asta?

Will se hotărî:

— Aş vrea să-ţi dau de lucru.

Tom miji ochii, o reacţie departe de sentimentul de uşurare sau de fericire la care se aştepta Will.

— De lucru? Mie? Ce să fac?

— Ai auzit de Northeast Railroads?

— Desigur. Ce legătură are asta cu mine?

— Eu deţin Northeast Railroads. Avem birouri mari pe Vesey Street, nu departe de City Hall. Îmi poate oricând fi de folos la birou un tânăr inteligent şi muncitor.

— Care este salariul?

Will se abţinu să nu izbucnească în râs. Îi plăcea băiatul.

— Îţi dau zece dolari pe săptămână.

Asta avu rezultatul dorit. Tom rămase cu gura căscată. Apoi îşi reveni şi scutură din cap.

— Nu am haine de purtat la birou. Eu…

— Dă-mi voie să mă ocup eu de asta, îl asigură Will. Tot ce trebuie să faci este să vii la mine la birou luni dimineaţă. De acord?

Tom îi întinse o mână murdară.

— De acord.

Dădură mâna, apoi Will se ridică.

— Acum lasă-mă să-ţi dau un sfat. Sora ta e supărată – şi pe bună dreptate. Tot ce ar trebui să faci e să-ţi ceri iertare şi să nu încerci să te cerţi cu ea. Deoarece chiar dacă încerci să-i explici, nu vei reuşi.

Tom se ridică, zâmbind larg.

— Da, eşti, într-adevăr, prietenul Avei.

Will îl bătu pe spate.

— Da, de aceea ştiu şi ce-ţi vor auzi urechile toată noaptea. Vino, hai să terminăm cu asta!

Capitolul 6

Ava bătea din picior, abia rezistând dorinţei de a traversa strada şi de a intra în secţia de poliţie. De ce dura atât? După cum arăta ceasul prins de rochia ei, aşteptase deja aproape treizeci de minute.

Nu ar fi trebuit să apeleze la Will Sloane. Numai Dumnezeu ştia ce se întâmpla acolo. De ce îl ascultase când îi ceruse să rămână în trăsură?

Ava nu era obişnuită ca alţii să-i spună ce să facă, cu atât mai puţin să primească ordine. Totuşi, Will Sloane îi spusese să stea, iar ea se grăbise să-l asculte, pentru numele lui Dumnezeu. Ce era în neregulă cu ea?

Chiar când se pregătea să coboare din trăsură, uşa secţiei de poliţie se deschise. Will ieşi, apoi şi Tom. Ea se prăbuşi în scaun. Slavă Domnului! Şi totuşi, uşurarea îi fu repede înlocuită de supărare. Fratele ei zâmbea misterios, ceea ce i se păru ciudat, ţinând cont că fusese în închisoare. Nu avea el oare habar de pericolele cu care s-ar fi confruntat la Tombs? Acum ar trebui să plângă de

recunoştinţă şi remuşcare.

Strânse din fălci, văzându-i că se apropie. Will îi arătă capra trăsurii şi îi spuse ceva lui Tom. Fratele ei dădu din cap şi, după ce îi făcu ei scurt cu mâna, urcă lângă vizitiul lui Sloane. Will deschise uşa şi intră.

Silueta masivă umplu interiorul mic al trăsurii, prezenţa lui părând să ia tot aerul. Stăteau lipiţi unul de celălalt, de la umăr până la genunchi, iar ea încercă din răsputeri să ignore furnicăturile pe care le simţea pe piele.

El lovi uşor în peretele trăsurii cu mânerul argintiu al bastonului. Roţile începură să se învârtă, iar Sloane se concentră la priveliştea de afară. Faptul că tăcea o enervă.

— Ei bine?

Îşi întoarse uşor capul, cu o sprânceană ridicată.

— Da?

Îi veni să-l lovească peste braţ.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— L-am eliberat pe fratele tău, spuse el calm. Aşa cum m-ai rugat.

— Şi?

Se întoarse spre ea, cu ochii lui cenuşii strălucind. Maxilarul puternic şi gura senzuală făceau din el un bărbat impresionant. Chiar şi atunci când era supărată pe el, ceea ce se întâmpla des, nu putea să nu-l remarce.

— Ce ai vrea să ştii, Ava? Întreabă-mă!

„De ce zâmbea fratele meu? Despre ce-aţi vorbit voi doi? S-au purtat urât cu el acolo? De ce îmi vine să te sărut şi să te strâng de gât în acelaşi timp?”

Aceste întrebări îi treceau prin cap, în special ultima făcând-o să se agite uşor. De unde îi venea acel gând? Nu voia să-l sărute pe Will Sloane. Totul era prea controlat, prea decent la el. Probabil că nu trăise niciodată o pasiune adevărată. Nu-şi putea imagina părul lui ciufulit de degetele unei femei sau hainele şifonate de nerăbdarea unei partenere.

Indecent şi transpirat erau două cuvinte pe care nu le-ar fi putut niciodată asocia cu Will Sloane, nici măcar în dormitor.

— De ce te uiţi la buzele mele?

Şopti întrebarea cu o voce răguşită, care sugera că ştia răspunsul. Stânjenită, Ava îşi îndepărtă privirea – doar ca să-şi dea seama că şi el îi studia gura cu atenţia fascinată a unui prădător gata de atac. Inima îi bătea repede sub corset, cu o mişcare constantă, prea zgomotoasă pentru urechile ei. În mod inconştient, îşi linse buzele pentru a le umezi.

— De ce te holbezi la buzele *mele?*

— Pentru că sunt cel mai fascinant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Se concentră la propria respiraţie, disperată să ignore orice sentimente regretabile ar fi simţit pentru el. Întărirea subită a sânilor ei sau zvâcnetul dintre coapsele ei nu puteau duce la nimic bun. Dar nu exista scăpare de la tensiunea creată între ei. Chiar dacă ar sări din trăsură, acest lucru, această atracţie nemaiîntâlnită ar urma-o.

— Ştiu ce aş vrea în schimbul ajutorului oferit fratelui tău în seara aceasta.

Ea clipi şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. „Concentrează-te, Ava!”

— Să particip la mitingul tău din Albany.

— Nu, oricum urma să faci asta. M-am hotărât că vreau altceva.

Aroganţa o ului. Nu fusese niciodată de acord să meargă la Albany, şi nici nu avea de gând să facă asta. Mai bine să lase discuţia asta pentru altă dată. Sau, mai bine, să n-o mai aibă niciodată.

— Atunci ce?

— Vreau să mă săruţi.

I se tăie respiraţia. O copleşi un val de dorinţă, împrăştiindu-i-se în vene ca whisky-ul şi făcând-o să ameţească. De mult timp nu mai simţise aşa pentru cineva, o dorinţă orbitoare de a oferi plăcere şi de a i se oferi plăcere în schimb. Era, dintr-un motiv nebunesc, atrasă de Will Sloane, iar o parte din ea voia să se lase pradă simţurilor.

Totuşi, să-l sărute nu ar face decât să complice

lucrurile. El se comporta deja de parcă ar fi avut dreptul să-i dea ordine; intimitatea fizică nu ar face decât să înrăutăţească acea tendinţă. Ava Jones nu aparţinea nimănui.

— Nici vorbă.

Will îşi înălţă capul.

— De ce? Ştiu că simţi acelaşi lucru pe care îl simt şi eu. Este prea puternic să fie de o singură parte, Ava.

Confirmarea faptului că şi el era atras de ea nu o ajuta să iasă din încurcătură. În schimb, pântecul i se încălzi, focul coborî mai jos până când se foi pe banchetă. „Îţi aminteşti data trecută când ţi-ai pierdut capul din cauza unui sărut? Îţi aminteşti cum a fost când i-ai permis data trecută unui tânăr bogat şi chipeş să-ţi spună ce să faci?”

Gândurile despre Stephen van Dunn îi reamintiră să se ţină departe de William Sloane. Îşi ridică bărbia.

— Spune-mi despre fratele meu. Aţi stat acolo destul de mult.

El îşi închise pleoapele, ca şi când s-ar fi relaxat.

— A fost nevoie să-l conving pe căpitan. De asemenea, am vrut să vorbesc cu Thomas între patru ochi.

— De ce?

— A fost discuţie privată între bărbaţi. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

„Tocmai a…?” Da, o făcuse. Începu să i se zbată o tâmplă.

— Nu-mi vorbi aşa. Poţi face asta cu alte femei din viaţa ta, dar nu şi cu mine.

Ochii lui îi căutară pe ai ei, cenuşiul metalic, impenetrabil în lumina obscură a lămpii.

— Asta eşti tu? O femeie din viaţa mea?

Desigur că nu *asta* intenţionase să spună.

— Sunt femeia care încearcă *să iasă* din viaţa ta.

— Într-adevăr, aşa este, cred că din acest motiv m-ai căutat în seara aceasta. Să ieşi din viaţa mea.

Nu avea un răspuns, dar simţea cum se înroşeşte la faţă. Avusese nevoie de o favoare, iar Will fusese singura opţiune.

— Ei bine, după seara asta, nu o să mă mai vezi niciodată.

— Greşit. Încă îmi eşti datoare.

Un sărut. Gândul la el îi pulsa sub piele, o reacţie pe care se străduia din răsputeri să o ignore.

— Nu te voi săruta.

— Spune-mi de ce.

— Din multe motive, cel mai important dintre ele fiind că *mi-ai ordonat*, în loc să mă *rogi*.

Gura lui Will tresări ca şi când şi-ar fi reprimat un zâmbet.

— Aşa e?

Se aplecă, întinzându-şi braţul către partea cealaltă a trăsurii, ţintuind-o. În loc să se retragă, trupul ei se încălzi şi mai mult, sângele începând să-i sfârâie sub piele. Simţi o durere înfiorătoare între coapse.

Chipul lui era acum dezarmant de aproape, ea îi putea vedea barba care începuse să-i crească. Mici linii se curbau la colţul ochilor lui extraordinari – se formaseră de la zâmbit? — şi roşeaţa de pe faţa lui palidă şi curată sugera că şi el era excitat. Din nefericire, asta îl făcu şi mai atrăgător.

— E curios că nu ai refuzat din cauza lipsei de dorinţă.

Se aplecă, iar ea îngheţă, neştiind ce voia să facă el, dar buzele lui doar se apropiară de urechea ei. Aerul cald al respiraţiei o făcu să se înfioare – şi împotrivirea ei începu să se topească asemenea unei bucăţi de gheaţă pe o stradă toridă din New York, în luna august.

Rămaseră acolo parcă o eternitate, cu faţa lui la o răsuflare distanţă, amândoi prinşi pe un pod de frânghii deasupra unei prăpăstii adânci, periculoase. Era deja aproape, dar ea tânjea după mai mult şi trebuia să se abţină să nu-l sărute. Dumnezeule, nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult în viaţa ei. Îi putea auzi respiraţia, rapidă şi şuierătoare, ritmul potrivindu-se cu propria respiraţie precipitată. „Ce se întâmpla?”

— Mă săruţi, Ava? *Te rog?*

Ultimele două cuvinte, şoptite peste pielea ei

înfierbântată, o topiră. Nu-şi imaginase că Will Sloane ştia măcar să spună „te rog”, lăsând la o parte că era în stare să pronunţe cuvintele pe un ton atât de profund, cu o voce atât de joasă. Fără să gândească, fără să clipească, sări să-şi atingă buzele de ale lui. Nu erau temeri legate de viitor sau îngrijorări legate de trecut. Nu exista decât momentul prezent, doar satisfacerea acestei dorinţe incredibile de a-l gusta. Să vadă dacă îi poate zdruncina faţada atât de stăpână pe sine.

În momentul în care buzele lor se atinseră, gura lui deveni viguroasă şi flămândă, buzele modelându-se după ale ei, iar mâinile lui îi prinseră bărbia. Îl crezuse ea rece? Cât de mult greşise. Se aprinse focul între ei, buzele lui ferme şi înflăcărate erau lipite de ale ei, în vreme ce sărutul devenea tot mai arzător. Îl apucă de reverele hainei pentru a-şi menţine echilibrul, cu capul învârtindu-i-se, iar apoi el îşi deschise gura pentru a-şi trece limba peste despicătura buzelor ei. Inspiră cu putere, după care îşi desfăcu buzele pentru a-l primi. O trase mai aproape, în timp ce limba lui o cerceta, o alunecare păcătoasă de fierbinţeală îmbătătoare, cu gust de alcool şi mirodenii scumpe.

În ciuda conduitei lui rezervate, săruturile lui Will erau exact opusul. Solicitante şi pline de promisiuni imorale. Un indiciu al pasiunii abia stăpânite ieşi la iveală, ca aburul ce se forma în interiorul unui ceainic. Deodată voi să-l vadă dezlănţuit, complet dezarmat şi pierdut din cauza ei.

Nu putea spune cât durase. Ava îşi pierdu raţiunea, noţiunea timpului, a spaţiului… Nu mai era nimic altceva, în afară de buzele şi de limbile lor, de respiraţia lor îngemănată pe care ar fi putut s-o menţină toată noaptea. Sărutul nu a fost blând şi curat; ci mai curând dur şi murdar – iar Ava savură fiecare oftat şi geamăt care ieşise din gura lui.

Când se opri, ea simţi un ghimpe de dezamăgire – până când buzele lui începură să coboare pe gâtul ei. „Ah, slavă Cerului că nu se opreşte”. Îşi dădu capul pe spate şi se desfătă cu traseul febril al dinţilor şi al limbii lui pe pielea ei sensibilă. Spatele i se arcui, iar sânii o dureau de nevoia

de atenţie din partea lui. Nu putea să se apropie suficient de el, nu se putea sătura de ceea ce-i făcea el…

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti cu buzele lipite de gâtul ei.

Cuvintele o loviră ca un bulgăre rece de zăpadă. Le mai auzise, aceste complimente false, tot de la un bărbat bogat, mai mare ca ea, care era la fel de nesincer precum Will. O amorţeală rece îi cuprinse pieptul şi îl împinse.

— Opreşte-te! Inspiră şi îi spuse hotărâtă: Trebuie să te opreşti chiar acum.

*

Will se retrase confuz, în timp ce dorinţa îi clocotea în sânge. Apoi observă vulnerabilitatea din privirea căpruie a Avei, o privire pe care îi fu greu să o recunoască. Ce se întâmplase? Era sigur că îi făcuse şi ei plăcere sărutul, dar ceva o îndepărtase.

Fusese o prostie să-i ceară să-l sărute. Dar avusese nevoie de un sărut, doar un mic sărut, cât să îl facă să şi-o scoată din minte pentru totdeauna. Acea idee eşuase în mod deplorabil, evident, având în vedere că dorinţa pe care o simţea pentru ea nu făcuse decât să se intensifice. Îşi trecu o mână peste faţă şi îşi controlă respiraţia.

— Asta a mers mai departe decât am intenţionat.

— Decât am intenţionat amândoi, cred eu, spuse Ava, iar senzaţia de nelinişte pe care o simţea Will dispăru până când ea continuă pe un ton distant: Totuşi, să nu facem din asta mai mult decât este. M-ai sărutat, aşa că te-am sărutat şi eu. Consideră că e răsplata pentru că m-ai ajutat cu Tom.

Răsplată? Indiferenţa ei îl supără, mai ales că era încă atât de excitat. Şi ea simţea la fel, aşa că de ce se comporta de parcă sărutul ar fi fost o corvoadă?

— Deci îţi plăteşti toate datoriile cu la fel de mult entuziasm?

— Doar pe cele neplăcute, răspunse ea.

Furia îl copleşi, înlocuind rapid dorinţa. Ar trebui să uite de asta, să o lase în pace. La naiba, era absolut

necesar să se îndepărteze de această femeie. Era un spectacol, o escroacă la un pas de puşcărie. Indiferent de motivele ei nobile, îşi câştiga existenţa înşelând oamenii. El nu putea să respecte asta – şi nici alegătorii nu ar fi făcut-o, dacă asocierea lor ar fi ajuns publică.

Şi totuşi…

Era ceva ce îl atrăgea la Ava, ca pe un ţărănoi gata să creadă în „puterile” ei. Îl fascina, ceea ce Will nu putea spune des despre o femeie. Oraşul acesta putea devora un om de viu, scuipându-i apoi rămăşiţele… cu toate acestea, ea se descurcase. Şi, cu siguranţă, nu se temea de el, folosindu-se de orice ocazie ca să-i spună că greşea. El întrezări, dincolo de aparenţa ei dură, o latură afectuoasă şi delicată, care îi stârnea curiozitatea. Ce-ar trebui să facă pentru a se bucura şi el de acea latură?

În lumea lui, femeile erau cu totul predictibile şi cuviincioase, fără nimic care te-ar putea îngrijora când le însoţeai la cină sau la un eveniment. Asemenea tinerelor pe care le lua în considerare pentru căsătorie. Fiecare dintre ele provenea dintr-o familie bună din New York şi se comporta într-o manieră perfect corespunzătoare unei soţii de politician – fără să umble prin oraş deghizată, jucând într-un spectacol de doi bani.

Asta trebuia să ia sfârşit, aici şi acum. Avea lucruri mult mai importante cu care să-şi ocupe timpul, cum ar fi pregătirea campaniei electorale sau găsirea unei soţii – nu să se zbenguie cu Madame Zolikoff.

— Bine, spuse el. Oricum nu prea vom avea motive să ne vedem după sâmbăta viitoare.

Se întoarse încruntată către el.

— Sâmbăta viitoare?

— Ai uitat deja? Mitingul din Albany.

Făcu un semn arogant din mâna acoperită de mănuşă.

— Nu o să particip la unul din mitingurile tale electorale, feroviarule, cu atât mai puţin la cel din Albany.

— Călătoria este de doar trei ore cu trenul. Îţi voi da eu biletul. Poţi lua trenul Northeast Limited, cu plecarea la

ora opt şi cinci minute dimineaţa. Chiar şi cel de la nouă şi douăzeci ar trebui să te aducă acolo puţin după ora douăsprezece.

— Ai învăţat pe de rost mersul trenurilor? întrebă ea, studiindu-l cu atenţie.

Întrebarea ciudată îl făcu să clipească.

— Da, pentru majoritatea trenurilor mele care pleacă din New York.

Ea nu spuse nimic, lăsând tăcerea să se aştearnă. El îşi dădu seama că trăsura mergea către vest, pe Bank Street. Probabil că Tom îi dăduse adresa vizitiului, ceea ce însemna că Will va afla în curând unde locuia ea. Nu era tocmai surprins să descopere că nu locuia departe de casa lui din Washington Square. Destinul, cu siguranţă, îi juca feste în ultimul timp.

Ea privea pe fereastră, ignorându-l, îşi dorea să o poată ignora şi el, dar era imposibil. Fiecare celulă din corpul lui era conştientă de prezenţa ei, acum întipărită cu amintirea gustului ei, a micilor ei gemete şi oftaturi flămânde, a felului în care îi făcea sângele să clocotească. În ciuda hotărârii pe care o luase mai devreme, şi-ar fi dorit foarte mult să o sărute din nou.

„Stăpâneşte-te, omule! Nu ai niciun pic de demnitate?”

Trăsura încetini, după care se opri în faţa unei clădiri din cărămidă roşie. La numărul 57. Reţinu asta imediat.

— Frumoasă casă.

Era de admirat faptul că-şi mutase familia aici, părăsind zona înghesuită şi inconfortabilă din Lower East Side.

— Mulţumesc. Şi încă o dată, îţi sunt recunoscătoare pentru eforturile depuse pentru a-l elibera pe Tom.

— A fost plăcerea mea, şi abia aştept să ne revedem sâmbăta viitoare.

Îşi îndreptă umerii şi îl fixă cu o privire glacială, în dezacord complet cu femeia care tocmai îl sărutase mai pasional decât îşi închipuise vreodată.

— O ofertă generoasă, ultimatumul tău, dar sunt

convinsă că ţi-am spus că nu.

— Da, dar nu ţi-am spus motivul pentru care vei participa cu siguranţă.

— Ah, şi care poate fi acel motiv?

Pe buzele ei despărţite apăru un rânjet afectat, ca şi când nu ar fi putut-o convinge cu nimic.

— Deoarece i-am oferit fratelui tău o slujbă, începând de luni.

— *L-ai angajat* pe Tom? exclamă ea. Să facă ce?

— Nu să fure din buzunare, cu siguranţă. Dar nu-şi va putea păstra locul de muncă pentru mult timp, dacă nu vei participa la miting.

— Mă şantajezi din nou? se grăbi ea să spună. Eşti complet lipsit de scrupule?

Aproape că zâmbi. Nu o întrebase şi el acelaşi lucru cu doar puţin timp în urmă? Şi ar trebui deja să ştie răspunsul. Nu avea scrupule când venea vorba să obţină ceea ce voia. De fapt, deja luase legătura marţi cu cei de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor, aşa cum promisese – nu că ar trebui să menţioneze asta acum. O lăsa să afle singură atunci când vor veni cei de la societate şi îi vor contesta competenţele.

— Da, sunt, şi de fapt noi doi semănăm în privinţa asta. Chiar crezi că aş fi jucat cinstit?

Aversiunea i se putea citi pe faţă, dar părea totuşi să reflecteze.

— Vrei să spui că îl vei concedia pe Tom, dacă nu vin la mitingul tău ridicol?

— Fără îndoială.

O minciună, dar îi ştia slăbiciunea Avei – nimic nu era mai important pentru ea decât fraţii şi sora lui –, iar Will va folosi această informaţie în avantajul lui de câte ori va fi nevoie.

— Şi va trebui să stai şi după-amiază. Să nu pleci imediat după paradă.

La fereastră apăru o faţă. Tom aştepta acum pe trotuar şi începuse să-şi piardă răbdarea.

— Ava, domnule Sloane! strigă el. Este vreo

problemă?

Will ridică o sprânceană, încrucişându-şi braţele la piept şi ignorându-l pe băiat.

— Ei bine, Ava. Cum va fi?

Maxilarul ei se încleştă, fără îndoială reţinând toate insultele pe care ar fi vrut să i le adreseze. Până numai şi ideea furiei pe care i-o provoca îi făcea trupul să freamăte. Dumnezeule! Aproape credea că avea într-adevăr ceva puteri, ţinând cont de felul în care îl tulbura.

— De ce trebuie să vin acolo?

— Ca să vezi de ce trebuie să stai departe de Bennett. Nu putem să oferim opoziţiei nimic care să declanşeze o campanie urâtă împotriva noastră. Lupta va fi suficient de murdară de îndată ce se vor încheia convenţiile.

— Bine, spuse ea. Dar nu-mi voi plăti eu biletul. Este o pierdere de bani.

El încuviinţă cu un gest din bărbie.

— Îţi voi trimite un bilet până joi.

— Dacă aud că te-ai purtat urât cu el…

— Ai cuvântul meu că nu voi face asta.

Punându-şi pălăria pe cap, deschise uşa şi se dădu jos din trăsură, apoi întinse mâna pentru a o ajuta şi pe ea. Cu o expresie confuză, Ava îşi aşeză degetele în palma lui înmănuşată şi îşi ridică poalele fustei pentru a coborî. Îşi retrase degetele imediat ce atinse trotuarul. Un rozaliu drăguţ îi îmbujoră obrajii, iar Will se întrebă care era semnificaţia unei astfel de reacţii. Stânjeneală sau – la naiba – excitaţie?

— Domnule Sloane.

Încuviinţă din cap, ca şi când tocmai ar fi trecut unul pe lângă celălalt în timpul unei plimbări de după-amiază pe Fifth Avenue – nu ca şi când tocmai se sărutaseră, imagine ce va fi prezentă în visele lui erotice pentru următoarele câteva săptămâni.

— Domnişoară Jones.

I se adresă dinadins pe numele de familie, înainte de a-şi atinge pălăria în semn de rămas-bun.

Strâmbă din buze fără să zică nimic, se răsuci pe

călcâie şi mărşălui spre intrarea în clădire. Will îşi plimbă privirea peste siluetă, începând cu umerii drepţi şi talia îngustă, până la mişcarea furioasă a fustei lungi. Ce n-ar da să poată vedea…

— Noapte bună, domnule Sloane, spuse Tom, urmându-şi sora, dar Will îl opri.

— Thomas, am să-ţi spun ceva.

Ava se întoarse, iar Will îi aruncă o privire severă.

— Numai ţie.

Avea păru să nu se sinchisească de asta şi, deşi ochii căprui-verzui îi scăpărau, dispăru înăuntru fără să mai spună ceva. Dar aşteptându-l pe fratele ei chiar în spatele uşii, fără îndoială.

— De ce părea Ava atât de al dracului de furioasă? întrebă Tom.

Expresia băiatului părea departe de a fi bănuitoare. Doar câţiva ani îi mai lipseau pentru a înţelege cum stau lucrurile între bărbaţi şi femei.

— Nu ştiu, minţi Will. Dar ascultă sfatul meu! Ai cam speriat-o în seara asta. Şi dacă nu aş fi fost acasă, poate că ai fi sfârşit la Tombs. Îi datorezi scuze.

— Da, domnule.

— Un gentleman nu vorbeşte urât, Tom. Dacă vrei neapărat, foloseşte „al naibii”, în loc de „al dracului”. Murdară de praf, faţa băiatului se strâmbă.

— Eu nu sunt un gentleman, domnule Sloane.

— Începând de luni, când vei intra în birourile de la Northeast Railroad, vei fi. Începe să te porţi ca atare. Deci ai nişte haine potrivite?

Privi în jos la îmbrăcămintea lui ponosită şi se înroşi.

— Nu am… adică nu aş putea să…

— Nu contează. Voi pregăti ceva mâine. Consideră-l ca pe un avans.

— Vă mulţumesc, domnule Sloane.

— Îmi poţi mulţumi fiind punctual şi lucrând serios. Încă ceva înainte de a te lăsa să pleci. Sora ta va merge la Albany la sfârşitul săptămânii viitoare, pentru a participa la un miting electoral. Vreau să mă asigur că vei avea grijă de

surioara şi de fratele tău mai mic, şi să nu o faci pe Ava să se îngrijoreze.

— Ah, Mary şi Sam nu au nevoie să aibă cineva grijă de ei. Se descurcă singuri.

Will scutură din cap.

— Eşti bărbatul casei. Să ai grijă de ei este şi responsabilitatea ta, cu atât mai mult acum, când ai o slujbă decentă. Mă pot baza pe tine că o să-i iei Avei această povară de pe umeri? Aş considera-o ca pe o favoare personală.

Băiatul îşi îndreptă ţinuta, simţindu-se important, după cum sperase Will.

— Desigur, domnule Sloane. Ava poate merge oriunde aveţi nevoie de ea.

— Excelent, spuse Will, strângându-l uşor de umăr. Cred că ne vom înţelege bine.

Capitolul 7

Knickerbocker era doar unul dintre cluburile sociale din New York, din care făcea parte Will. Totuşi, era clubul pe care îl frecventa cel mai des. Nu existau membri noi nedoriţi la Knick; toţi membrii erau de vază, bărbaţi pe care Will îi cunoştea de o viaţă. Bărbaţi cu nume, precum Hamilton, Belmont şi Astor. Calitatea clubului era menţinută de reguli stricte. Nu oricine putea fi admis, chiar dacă avea bani să plătească taxa uriaşă.

Pentru Will, păstrarea tradiţiei conta mai mult decât exclusivitatea. Bunicul său ajutase la fondarea Clubului Union, iar Will avusese un rol activ în mutarea clubului Knick la noua lui adresă, pe Thirty-Second şi Fifth Avenue.

— Bună seara, domnule Sloane. Pot să vă iau pălăria şi bastonul?

Will i le dădu şi îşi netezi părul cu mâna.

— Domnii sunt la etaj?

— Da, domnule. Toţi, cu excepţia domnului

Cavanaugh. Nu sunt sigur dacă a sosit deja.

Cumnatul lui Will ura clubul, aşa că prefera să intre prin bucătărie şi să folosească scara de serviciu, ca o spălătoreasă.

— Mulţumesc, Colin. Voi pleca imediat după încheierea întâlnirii.

— Atunci vă păstrăm trăsura aproape, domnule.

Will străbătu coridoarele liniştite, bine familiarizat cu uşile mari, împrejmuite de cornişe decorative, şi cu ferestrele înalte, încadrate de draperii bordate cu gust. De la picturile clasice de pe pereţii tencuiţi şi până la carpetele persane moi, interiorul fusese decorat cu o sensibilitate masculină, unde bărbaţii cu un anumit statut social se puteau bucura de trabucuri şi de singurătate.

Un chelner se afla la intrarea în camera privată. Will dădu din cap şi deschise uşa, dezvăluind grupul restrâns de bărbaţi bogaţi şi puternici cu care Will se asociase. Cei patru bărbaţi obişnuiau să se întâlnească în fiecare zi de joi a fiecărei luni pentru a se ajuta în diferite chestiuni legate de afaceri. Lui Will îi plăcea să se gândească la aceste întrevederi ca la un plan, ca la un proiect de a conduce lumea, dar cu un aer demn.

— Salut, Sloane. Calvin Cabot îşi îndreptă silueta înaltă şi osoasă şi îi întinse mâna. Cabot era unul dintre cei mai puternici editori din oraş, urmând să ajungă în curând unul dintre cei mai puternici din ţară, iar ziarul lui îl ajutase pe Will de mai multe ori în ultimii ani.

— Sau ar trebui să spun domnule viceguvernator?

— Nu încă. Dar curând. Salut, Harper. Will dădu mâna cu Theodore Harper, geniul financiar din spatele Băncii New American. Ce face soţia ta minunată?

Chipul lui Harper se îmblânzi, permiţând emoţiei sincere să se strecoare în atitudinea lui stoică.

— Este bine, mulţumesc, spuse Harper reluându-şi locul.

Uşa se deschise, şi silueta greoaie a lui Emmett Cavanaugh, proprietarul de la East Coast Steel, îşi făcu apariţia. Îşi lăsă pălăria, bastonul şi haina, apoi se apropie

de masă. Will se aşează, fără a se deranja să-l salute pe cumnatul său. Cei doi nu se plăcuseră niciodată, iar asta nu se schimbase cu nimic, în ciuda faptului că Lizzie se îndrăgostise de nerod. Will şi Cavanaugh se tolerau de dragul ei, dar nu prea mult.

Harper şi Cabot schimbară câteva cuvinte cu Cavanaugh, în timp ce Will îi făcu semn chelnerului să înceapă să aducă băuturile. Un pahar de Château Lefite 1868, din stocul personal pe care îl ţinea la îndemână la club, apăru lângă cotul lui. Cabot primi o bere, Harper, un Kentucky bourbon, iar Cavanaugh, un pahar cu o băutură transparentă, procurată cel mai probabil de pe vreo alee dosnică.

— Tu şi Bennett aţi avut un public numeros la Yonkers, îi spuse Cabot lui Will. Nominalizarea este aproape sigură, din câte am auzit.

— Aşa sper. Mai avem un miting programat în Albany sâmbătă, care se va încheia cu o paradă. Va fi o uşurare când nu va mai trebui să mai am de-a face cu elefanţii şi cu maimuţele.

Menţionarea mitingului din Albany îl făcu să-şi amintească de Ava, mai precis de sărutul la care nu se putea opri să nu se gândească. Experienţa fusese pe cât de desfătătoare îşi imaginase, o degustare care alimenta un foc pe care nu intenţionase să-l stârnească. Curajoasă, încrezătoare şi hotărâtă, ea îl sărutase cu pasiune, iar Will se bucurase de fiecare clipă. Prea mult, poate, după cum îi putea confirma durerea încheieturii de la mâna dreaptă.

Cavanaugh scoase un sunet.

— Asta e tot ce are Albany, elefanţi şi maimuţe.

— Aşa e, spuse Harper chicotind. Dar nu înţeleg cum vei continua să conduci compania dacă vei câştiga. Nu ai renunţat niciodată la controlul asupra Northeast.

— O să mă descurc.

Nu ceru nimeni detalii, dar scepticismul se strecură în încăpere. Will îl ignoră fiindcă plănuise să împace şi afacerile, şi cariera politică. Avea să ajungă mai sus decât tatăl său, chiar dac-ar fi să moară încercând. Ideea îi

provocă un sentiment de satisfacţie personală. Tatăl lui ar muri încă o dată dacă ar afla că Will fusese ales viceguvernator.

Cei patru reveniră rapid la afaceri. Harper şi Cabot negociau un *quidproquo* cu Chicago Produce Exchange, în vreme ce Will se hotărâse să-i mărească unuia dintre competitorii lui Cavanaugh preţurile la transport, în schimbul ajutorului cu problema stringentă din domeniul muncii. Deciseră cu toţii, la îndemnul lui Harper, să investească într-un restaurant condus de un impresionant tânăr *chef* francez.

Continuară aşa mai bine de o oră. Când paharele se goliră şi trecură la discuţii nelegate de afaceri, Will se ridică.

— Am o întâlnire, domnilor. Dacă am terminat, eu vă urez noapte bună.

Se ridică şi Cavanaugh în picioare.

— Stai, Sloane! Am să-ţi spun ceva.

— Ar trebui să rămână unul dintre noi pe post de arbitru? întrebă pe un ton serios Cabot.

Cererea era rezonabilă; Cavanaugh şi Will mai făcuseră schimb de pumni şi înainte.

— Nu în seara asta. Cavanaugh scuturăă din cap. Nu simt încă nevoia să-l lovesc.

— Ce amuzant, spuse Will cu voce tărăgănată. Dumnezeu ştie ce vede sora mea la tine, fiindcă, fără îndoială, nu poate fi simţul umorului.

— Ah, ştiu exact ce vede la mine, rosti Cavanaugh cu un zâmbet afectat. Ai vrea să-ţi enumăr câteva lucruri?

— Nu, dacă vrei să mai poţi încă respira pe nas, spuse Will. Deci ce vrei? Trebuie să merg la un dineu.

Una dintre candidatele la căsătorie va fi prezentă, aşa că era nerăbdător să o întâlnească.

Cavanaugh îşi drese glasul.

— Elizabeth ar vrea să vii săptămâna viitoare la noi la cină. Plecăm în curând la Newport, şi nu aş vrea să călătorească mai mult decât e absolut necesar în starea delicată în care se află.

Will voia să-şi vadă sora, dar trebuia să meargă la Cavanaugh acasă pentru asta? Îşi încleştă maxilarul, incapabil să vorbească.

— Ştiu cum te simţi, recunoscu Cavanaugh. Să stau cu tine în sufrageria mea nu e tocmai ceea ce cred eu despre o seară plăcută, dar tolerez asta pentru a-mi face soţia fericită. Iar când soţia mea e fericită, atunci în casa mea se întâmplă lucruri bune.

Lui Will i se făcu greaţă auzind asta. Doamne, omul era chiar lipsit de orice decenţă?

— Încetează să te mai referi la sora mea într-o manieră atât de lipsită de respect.

Cavanaugh ridică o sprânceană.

— M-am căsătorit cu ea, Sloane. O iubesc şi, ca printr-un miracol, mă iubeşte şi ea. Ai face mai bine să te obişnuieşti cu ideea.

Înainte ca Will să-i spună cumnatului său că nu se va obişnui niciodată cu ideea, Cavanaugh se întoarse către Harper.

— Poate vii şi tu împreună cu doamna Harper? Cel puţin aş avea cu cine să vorbesc.

— Sunt sigur că doamna Harper va fi încântată. O apreciază mult pe soţia ta. Mulţumesc.

— Cabot? întrebă Cavanaugh. Vrei să ni te alături?

Editorul scutură din cap.

— Plec la Chicago duminică.

— Ei bine? spuse Cavanaugh încrucişându-şi braţele şi uitându-se la Will. Ce să-i spun?

La naiba!

— Voi veni, în orice seară, în afară de luni, zise pe un ton răstit.

Nu avea de gând să meargă la spectacolul Avei, dar prefera să-şi lase ziua liberă pentru orice eventualitate.

Dintr-un anume motiv, începuse să simtă nevoia să o vadă, ceea ce era ca o rază de lumină în săptămâna lui altminteri monotonă.

*

Ea detesta să recunoască, dar călătoria cu trenul în afara New York-ului se dovedi încântătoare.

Ava stătea într-un vagon, pe locul de lângă fereastră, privind cu aviditate câmpurile de un verde crud trecând pe lângă ea la această primă oară când ieşea din oraş. Aşa cum i se promisese, un bilet de tren îi fusese trimis acasă. Fără niciun mesaj, dar oricum nu se aşteptase la unul. Nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de Will din noaptea în care acesta îl ajutase pe Tom. Sau, aşa cum ajunsese să numească incidentul, de la Greşeală.

Fusese o greşeală să-l sărute. Uitând că fusese total nepotrivit, sărutul îi consumase fiecare gând din ultima săptămână. Oare îşi imaginase ea pasiunea sau intensitatea lui? Felul în care degetele lui îşi lăsaseră amprenta pe pielea ei? Respiraţia lui întretăiată, disperată, pe gura ei?

Nu, desigur că nu – iar experienţa fusese o revelaţie. Acest Will Sloane rafinat şi sobru ascundea mult mai multe decât îşi imaginase ea anterior. Descoperirea o surprinsese şi îi plăcuse să-l sărute – mult mai mult decât ar fi trebuit, de fapt. Fusese copleşită, ca şi cum ar fi stat împotriva valurilor de la Coney Island Beach. O forţă rapidă şi puternică a apei părea că o ia pe sus.

Periculoasă mai era acea senzaţie. Ava nu-şi mai permitea deloc luxul de a se complace într-o asemenea frivolitate fără a cunoaşte consecinţele, lucruri precum dezamăgirea, umilinţa… sau mai rău. În timpul relaţiei ei cu Stephen, singurul ei iubit, Ava rămăsese însărcinată. În mod greşit, crezuse că el va fi încântat. În definitiv, el îi vorbise deseori despre ei doi împreună… şi desigur că un copil însemna începutul viitorului lor.

Cât de mult se înşelase. Cât de mult!

Ah, acelea fuseseră doar nişte scuze. Van Dunn era o familie din clasa mijlocie de sus, iar tatăl lui nu i-ar fi permis fiului cel mare să se însoare cu cineva cu un statut social inferior. Ava nu s-ar fi potrivit în lumea aceea. Cum s-ar fi descurcat ei fără un ban? Şi scuzele continuau…

Oftă şi închise ochii, împotrivindu-se durerii familiare din piept. Atât de multe regrete. Atât de multă durere. Avortase în luna a treia, fără ca Stephen să fi întrebat ceva despre asta. Fusese concediată de la biroul tatălui lui de îndată ce rămăsese însărcinată, iar asta fusese totul. Stephen dispăruse.

Aşa că da, Will Sloane era periculos. Ava nu va face aceeaşi greşeală a doua oară.

Tocmai atunci anunţară staţia Albany. Cum nu mai participase niciodată la un miting electoral, nu avea nicio idee despre ce o aştepta imediat ce cobora din tren. Politica o dezamăgea în general pe Ava. Femeile erau ignorate sau depreciate, în vreme ce bărbaţii se certau şi se comportau ca nişte copii. În oraş, beţivii cluburilor de campanie ieşeau din saloane să agite torţe pe străzi, un marş care sfârşea cel mai adesea printr-o încăierare undeva.

De ce voia Will să se alăture rândurilor lor corupte, asta nu-şi putea închipui. El avea deja suficientă putere şi bogăţie. Nu era de ajuns?

După ce coborî din tren, păşi pe peron şi se uită în jur, ferindu-şi ochii de soarele de amiază. Pasagerii se îmbulzeau înainte şi înapoi, izbindu-se de umerii şi de braţele ei. Deci în ce direcţie era mitingul?

— Domnişoară Jones?

Ava văzu un bărbat corpolent, mai în vârstă, cu o mustaţă stufoasă. Arăta absolut normal, dar anii petrecuţi într-un oraş aglomerat îi dăduseră o lecţie bună.

— Cine întreabă?

Îşi atinse pălăria.

— Bună ziua, domnişoară. Numele meu este Charles Tompkins. Simt consilierul de campanie al domnilor Bennett şi Sloane. Am fost trimis să vă însoţesc la miting.

— Ah, mulţumesc.

Probabil că Will aranjase asta, iar ea îi era recunoscătoare pentru grija lui. Deşi nu-l cunoscuse pe domnul Tompkins, John obişnuia să-i pună lui Madame Zolikoff întrebări despre consilier. Minţise Tompkins? Îi reprezenta interesele lui John cu bune intenţii? Madame

Zolikoff îl încurajase să fie prudent, deoarece nu-l cunoştea direct. Poate că ziua aceea avea să fie utilă până la urmă.

Făcu cu mâna către mulţime.

— Sunt gata, domnule Tompkins. Putem merge.

Peste câteva minute, găsiră trăsura care îi aştepta, iar el o ajută să urce. În timp ce mergeau, Ava urmărea mulţimea de oameni de la fereastră. Era surprinzător cât de mulţi bărbaţi şi femei se adunaseră, unii stând în picioare şi vorbind, iar alţii deplasându-se în aceeaşi direcţie cu trăsura. Era ca şi cum toată lumea de pe o rază de aproximativ şaisprezece kilometri din Albany venise să participe la evenimentul din acea zi.

— Aţi mai participat la vreun miting electoral până acum, domnişoară Jones?

— Nu, nu am mai participat. Nu mă interesează politica.

— Atunci e surprinzător că domnul Sloane v-a invitat să veniţi din oraş.

Evident că-şi dorea ca Ava să ofere amănunte, ceea ce ea nu ar fi făcut aproape niciodată. Această vizită nu putea fi luată cu uşurinţă drept alegerea ei, iar motivele pentru care ea se afla acolo nu erau treaba nimănui. Un amestec de roşu şi albastru îi atrăsese atenţia pe fereastră.

— Cine e acel grup care poartă haine albastre şi banderole roşii?

— Aceia, draga mea, sunt membrii Bennett Band, suporterii noştri de aici din Albany. Fiecare oraş îşi numeşte clubul de campanie în mod diferit, deşi avem mai mult de o Bennett Band. Atât Schenectady, cât şi Saratoga Springs folosesc acest nume.

Dădu din cap ca şi când ar fi interesat-o, deşi nu înţelegea de ce trebuia să fie atât de complicat. Votarea ar trebui să fie simplă, cu toate astea procedura electorală din America părea mai degrabă un circ colcăind de corupţie.

— Programul pentru astăzi este simplu, continuă el, în primul rând, vor fi un marş şi o paradă, apoi toată lumea va participa la un grătar pe gazonul din faţa clădirii guvernamentale. Bennett şi Sloane vor vorbi puţin, iar apoi

petrecerea va continua până seara târziu.

Posibil, dar nu şi pentru ea. Plănuia să ia un tren de după-amiază, care s-o ducă acasă înainte de lăsarea întunericului. Programul ei era să nu rămână în Albany niciun minut în plus faţă de cât era necesar.

— Şi crezi că asta va încuraja voturile din toamnă?

Bărbatul încuviinţă din cap, atingându-şi mustaţa lungă cu degetele.

— Încurajăm creşterea partidului nostru, ceea ce se va traduce prin voturi, da. Domnul Sloane nu mi-a spus cum v-aţi cunoscut. Sunteţi prietenă de familie?

— S-ar putea spune şi aşa.

Tăcerea se lăsă până când el spuse:

— Mi se pare că ne-am mai văzut. Un eveniment sau o petrecere… un spectacol, poate?

Nespunându-i dacă o recunoscuse cu adevărat sau dacă încerca să-şi dea seama dacă nu era amanta lui Will. Ambele erau idei inconfortabile, deşi din motive diferite. Se îndoi, cu toate astea, că ar putea vedea vreo asemănare cu Madame Zolikoff, nu fără peruca blondă şi machiajul de scenă.

— Chiar mă îndoiesc.

— Tot ce e posibil, şi iată că am ajuns. L-am rugat pe vizitiu să te ducă aproape de capătul străzii. Va fi mai uşor de mers apoi până la peluza din faţa clădirii guvernamentale.

Trăsura încetini, iar Tompkins coborî. O ajută să coboare, apoi arătă peste drum.

— Cel mai bun loc va fi acolo, în colţ. Ne vedem la masa de prânz. Bucuraţi-vă de paradă, domnişoară Jones!

— Vă mulţumesc.

Îşi deschise umbrela de soare, unul dintre puţinele lucruri rămase de la mama ei, şi o folosi ca să-şi apere faţa de soare. Traversarea străzii presupuse ceva efort, fiindcă mulţimea era şi mai densă aici. Erau peste tot bărbaţi cu pălării negre şi femei cu bonete, iar Ava se minună de numărul de oameni care ieşiseră să-i vadă pe Will şi pe John. Oare toate întrunirile atrăgeau atât de mulţi

suporteri?

Will spera să o facă să creadă că era un risc pentru campania lor. Părea greu de crezut că ea ar putea cauza vreo daună semnificativă, chiar dacă toată masa de oameni venită acolo nu era alcătuită doar din suporteri. Cum putea o campanie cu două astfel de personaje atât de cunoscute şi susţinute de averea lui Sloane să piardă?

Se îndreptă prin mulţime către colţ, nu tocmai preocupată de avantajul locului în care se afla. Da, fusese de acord să participe la paradă, dar nu promisese şi să se bucure de ea.

*

Will se sprijini de tocul de la fereastră şi sorbi din băutură. Parada era în desfăşurare, o masă roşie şi albastră mărşăluind pe străzi cu instrumente muzicale şi pancarte. El şi Bennett priveau confortabil festivitatea de la o cameră de la etajul doi de pe partea cealaltă a străzii, în timp ce Bennett Bând distra mulţimea. Ca de obicei, cei doi candidaţi nu aveau să-şi facă apariţia decât la grătar.

Încerca să nu scruteze mulţimea după Ava. Ea trebuia să fie undeva în mulţimea aceea, fără îndoială tristă şi în căutarea unei soluţii de evadare. Dar va fi prezentă la masa de prânz; ameninţarea lui asigurându-i participarea.

— Încă o zi splendidă, anunţă Tompkins intrând în cameră. Se pare că au venit toţi votanţii de aici şi din Schenectady.

— Da, bună treabă, Charles, spuse Bennett. Formaţia de femei care a cântat la început la instrumentele de suflat din alamă a fost inspirată.

— Aşa m-am gândit şi eu. Tompkins se uită pe fereastră. Prietena ta, domnişoara Jones, a ajuns cu bine. Am lăsat-o la colţ, chiar acolo unde parada face la stânga către clădirea guvernamentală.

Chiar sub locul lui strategic.

— Mulţumesc. Apreciez că te-ai dus la gară să o întâmpini.

Will ar fi vrut să meargă el însuşi, dar nevoia de a o revedea era periculoasă. Trebuia să o ţină la distanţă, nu să se tot fâţâie pe lângă ea.

— Mai bine eu decât tu. Nu se cade ca unul dintre candidaţi să meargă la gară ca un lacheu.

Urmăriră desfăşurarea evenimentului în tăcere, preţ de câteva minute. Tompkins îşi drese vocea:

— Există cumva vreo legătură romantică între voi?

Degetele lui Will se încleştară pe paharul de cristal pe care îl ţinea în mână.

— Doar nu te aştepţi ca eu să şi răspund la asta, nu?

— Nu, dar fata mi se pare cunoscută. Parcă am mai văzut-o cândva.

— Mă îndoiesc.

Will era sigur că Tompkins nu o întâlnise în persoană pe Madame Zolikoff, dar probabil că se înşela.

— Şi nu o vei mai vedea începând de astăzi.

— Excelent. Nu mă poţi totuşi învinovăţi pentru că sunt curios. Vrem să te vedem logodit cu una dintre debutantele tale, o fată care să incite ziarele, nu cu o femeie având o umbrelă de soare murdară, care nu mai e la modă de pe vremea lui Lincoln.

Will se depărtă de perete.

— Da, ăsta este şi motivul pentru care *eu* m-am gândit la asta de la bun început. În plus, persoanele pe care le aleg să facă parte din viaţa mea nu au de ce să te intereseze pe tine, Tompkins. Şi dacă devine preocuparea ta, voi ieşi din această cursă mai rapid decât trece lama unui cuţit prin pâine la Jerome Park.

— Nu, ascultă, începu Tompkins enervat. Am stabilit că tu…

— Ah, nu. Oamenii aceia… Asta poate fi o problemă, izbucni Bennett. Priveşte acolo, la grupul acela în jachete albe. Cred că sunt oamenii lui Robert Murphy. Pălăriile Albe, aşa li se spune.

Will se întoarse la fereastră. Iar acolo, aproape de capătul străzii, stăteau aproximativ cincizeci de bărbaţi tineri în haine albe şi cu pălării albe, privind parada. Nu

putea fi sigur, dar era posibil să fie şi nişte găleţi pe jos.

— Ce au acolo? întrebă Bennett, dezaburind geamul ca să vadă mai bine. În găleţile acelea. Vezi?

— Sunt cumva ouă? Tompkins se uită mai atent.

Nu, nici vorbă. Nu aveau forma ovală, ca de ou. Formele erau toate diferite. Lui Will i se strânse stomacul şi îi căzu paharul din mână.

— Pietre. Dumnezeule, alea sunt pietre!

„Ava”. Va fi chiar în mijlocul busculadei. O piatră poate provoca răni serioase, poate chiar omorî pe cineva. Doamne, trebuia să o găsească înainte ca Pălăriile Albe să înceapă să arunce cu pietre în mulţime.

*

Răsucindu-se pe călcâie, Will se năpusti afară din cameră în direcţia scărilor. Transpiraţia îi îmbrobonă fruntea şi coborî câte două sau trei trepte deodată, cu inima bătându-i cu putere în piept. De îndată ce ajunse în stradă, evită absent trecători şi cai, strigându-le din când în când câte o scuză, dar continuând să meargă.

O căută nerăbdător prin mulţime, dar ea era mai scundă decât majoritatea, ascunsă într-o mare de oameni care nu bănuiau nimic. „La naiba! Nu trebuia să o fi forţat să vină”. Un ţipăt strident se auzi din partea lui dreaptă, după care văzu o ploaie de pietre îndreptându-se către parade şi spre cei care mărşăluiau. Toată lumea se opri şi se uită în jur, oamenii strigau şi făceau semne spre locul unde se adunaseră Pălăriile Albe.

Will îşi acoperi capul din cauza confuziei şi a fricii care puseseră stăpânire pe participanţi. Sute de persoane începură să alerge care-ncotro, în încercarea de a se feri din calea pietrelor, ceea ce făcu traversarea străzii imposibilă. În câteva momente, situaţia putea deveni fatală. Oricine putea fi călcat în picioare.

Zgomotul deveni şi mai puternic, mai multe strigăte se puteau auzi ca urmare a pietrelor care cădeau, iar Will îşi făcu drum cu umerii prin mulţime. Trebuia să o

găsească, să o ia de acolo.

O piatră îl lovi în spate, o împunsătură dureroasă prin stofa fină de lână a hainei. O femeie mai în vârstă căzu la pământ la niciun pas de el, aşa că se opri să o ajute să se ridice.

— Îndreptaţi-vă către clădirea de acolo, strigă el arătând cu mâna. Îndepărtaţi-vă de strada principală!

Femeia se îndepărtă clătinându-se, iar el îşi continuă drumul, uitându-se cu atenţie la fiecare brunetă care trecea pentru a se asigura că nu era Ava, dar erau mii în acea zi acolo. Şansele de a o găsi erau mici.

Când se apropie de colţ, adunarea degeneră în încăierare. Pălăriile Albe aruncau cu pietre, iar cei de la Bennett Band alergau după ei cu cărămizi şi crengi groase. Toţi ceilalţi încercau să fugă din calea lor.

— Ava! strigă el, uitându-se la chipurile din jur. Ava Jones!

Scrută înnebunit mulţimea din priviri, simţind în gât un nod de teamă şi de frustrare. Dacă avea să fie rănită, nu şi-o va ierta niciodată. Ce încercase să demonstreze forţând-o să vină aici?

— Ava! strigă el când ajunse pe trotuar. Avea să urle până răguşea, dacă era nevoie. În niciun caz nu va pleca din Albany fără ea. Ava!

— Will!

Un sunet slab, dar îl auzi clar. „La naiba, unde este?” Lungindu-şi gâtul, o căută.

— Ava! Unde eşti?

— Will! Aici, lângă felinar!

El se întoarse către felinar şi îi zări creştetul prin mulţimea în mişcare. Ea se ţinea de stâlpul metalic, cu ochii mari şi înspăimântaţi, cu boneta căzută într-o parte. Se simţi atât de uşurat, că i se înmuiară picioarele.

— Stai acolo, strigă el şi, folosindu-se de ambele braţe, răzbătu prin haosul acela până la ea. Fără să se poată abţine, îşi puse braţele în jurul ei şi o trase la piept. Eşti rănită?

Scutură din cap, răspunsul fiindu-i înăbuşit de vesta

lui din mătase.

— Vino! Te scot de aici.

Cu un braţ o ţinea strâns lângă el, iar cu celălalt îşi croiau drum prin masa de trupuri îngrămădite.

— Aşteaptă! Umbrela mea de soare! spuse ea încercând să se desprindă de el.

O ţinu strâns.

— Ava, nu o vei putea găsi…

— Nu! Trebuie să-mi găsesc umbrela de soare. A fost a mamei mele.

Ea se zbătu, dar el încercă să nu-i dea drumul. Îşi mişca înnebunită capul în toate părţile, ca să-şi găsească umbrela.

— Lasă-mă!

— Îţi cumpăr eu alta, spuse el.

Pietrele încă zburau prin aer, nu departe de locul unde stăteau. Oamenii puteau fi grav răniţi, iar ea îşi făcea griji pentru o nenorocită de umbrelă?

Două palme îi prinseră obrajii, făcându-l să se uite la ea.

— Will, nu plec de aici fără ea.

Îşi dădu seama că vorbea serios după maxilarul ei încleştat. Oftă. *„La naiba!”*

Aplecându-se, se întoarse să se uite pe jos, acolo unde stătuse ea. După un minut, o zări. O umbreluţă galbenă şi mototolită zăcea în şanţ. O pierdere tristă cauzată de goana panicată a gloatei.

— Am văzut-o, strigă el.

Ava îl strânse de braţ, iar el se împotrivi coatelor, spinărilor şi umerilor care-l izbeau din toate părţile, în încercarea de a prinde umbrela de un capăt. Îşi puse un braţ în jurul taliei ei şi îl folosi pe celălalt să-i recupereze umbreluţa.

De îndată ce o recuperă, nu pierdu timpul şi o conduse către gară, unde o aştepta siguranţa vagonului lui personal. O va scoate cu orice preţ din Albany.

Capitolul 8

Ava trase aer în piept şi luă încă o înghiţitură din băutura pe care Will i-o pusese în mână în urmă cu câteva minute. Coniac franţuzesc, spusese el, sfătuind-o să-l bea chiar înainte ca el să meargă să facă aranjamentele de călătorie.

„Te duc acasă”, fusese tot ce îi spusese înainte de a se da jos din tren.

Ei îi tremurau mâinile. Doamne, Dumnezeule, nu fusese în viaţa ei atât de speriată. În circumstanţe normale, diferenţa de înălţime dintre ea şi restul oamenilor nu o deranja. Dar într-o mulţime violentă, acea diferenţă de înălţime putea însemna viaţa sau moartea. Mâini şi picioare se împingeau din fiecare direcţie… fusese doborâtă la pământ de două ori înainte să ajungă la felinar. Acolo, se gândise să îndure toată acea dezordine până când ori venea poliţia, ori totul se termina de la sine.

În cele din urmă, aşteptarea nu se dovedise necesară. Will venise după ea. El o *găsise* după ce înfruntase acel cuib de viespi pentru a-i asigura protecţia. Nu-i venea să creadă, mai ales că ei doi erau mereu în dezacord. Serios, cine era ea pentru el, dacă nu doar o pacoste pe care voia să o vadă dispărută. De ce s-ar fi deranjat să o salveze?

Îndepărtă acel gând. Nu-i păsa de motiv, nu acum. Fără îndoială că va reflecta mai târziu, când nu va mai fi în vagonul lui opulent, cuibărită pe canapeaua de catifea şi bând o licoare delicioasă dintr-un pahar greu de cristal. Într-adevăr, în momentul acela, ea simţea doar recunoştinţă profundă şi uşurare.

Îi atrase atenţia o grămăjoară galbenă şi mototolită aflată pe jos. Îi recuperase umbreluţa de soare a mamei sale, un gest simplu, dar care o atinsese peste măsură. Obiectul, deşi nepreţios, avea o mare valoare sentimentală pentru ea, şi nu putea fi înlocuit cu nimic altceva. Desigur, pe el îl nedumerise insistenţa ei de-a o găsi, dar o făcuse totuşi.

Ea luă încă o înghiţitură de coniac pentru a îndepărta tandreţea care o sufoca. Era prea periculos să-şi îngăduie să simtă ceva pentru Will. El era autoritar şi arogant, un om rigid, obişnuit să obţină tot ceea ce-şi dorea. Lumea lui, aceea a petrecerilor şi a şampaniei, a balurilor şi a debutantelor în societate, era ceva ce Ava nici măcar nu-şi putea imagina. Ea locuise în New York-ul real, cu praf şi murdărie, cu muncă epuizantă, şi niciodată cu suficient timp sau bani pentru a se bucura de plăceri simple.

Totuşi, ea putea acum să guste un pic din lumea lui. Îşi câştigase dreptul acesta, cel puţin, venind astăzi aici, la porunca lui.

Relaxându-se pe canapeaua moale, se uită în jur. Vagonul putea cu uşurinţă să aparţină unei familii regale, deşi bănuia că în America familia Sloane era aproape de ceea ce se putea numi familie regală. Dumnezeule, această cutie încăpătoare era mai frumoasă decât majoritatea caselor pe care le văzuse, cu interiorul ei din mahon închis şi cu accesorii din aur. De-a lungul întregii încăperi, ferestrele cu vitralii permiteau luminii să pătrundă înăuntru, ceea ce dădea interiorului un aer de veneraţie sacră. Două zone separate de stat erau dotate cu mobilă masivă acoperită cu ţesături scumpe, şi candelabre din cristal care ofereau o lumină suplimentară. Covoarele exotice, lucrate manual, de sub picioarele ei fuseseră, fără îndoială, importate dintr-o ţară de care nu auzise niciodată.

„El este preşedintele căilor ferate. Îţi închipuiai că el călătoreşte asemenea gloatei?”

Prăpastia dintre ei doi nu se simţise niciodată mai acut decât acum. El jucase rolul de cavaler pe un cal alb, salvând-o şi aducând-o în elegantul său tren-castel… doar că ea era departe de a fi o prinţesă.

Ea nu provenea dintr-o familie de bogătaşi sau de privilegiaţi. Părinţii ei, a treia generaţie de newyorkezi, munciseră mult, făcând eforturi să-şi hrănească familia. Când muriseră de gripă în 85, viaţa copiilor familiei Jones devenise îngrozitor de grea. Zile în sir Ava sărise peste mese pentru ca fraţii ei să aibă ce să mănânce. Vându-se

tot ceea ce aveau de preţ. Cosea haine la lumina lămpii cu gaz până când credea că îşi va strica vederea. Înainte să-i vină ideea cu Madame Zolikoff, erau momente în care se temea că doar o singură meserie o va ajuta să supravieţuiască.

Uşa se deschise, iar Will urcă în tren. Niciun fir de păr blond nelalocul lui, hainele perfect călcate, nimeni nu ar fi spus că supravieţuise unei gloate agresive. Oare ce l-ar putea zdruncina pe acest bărbat?

— O să plecăm în zece minute, spuse el către bufetul unde se aflau câteva carafe din cristal. Luă una şi turnă o cantitate de lichid chihlimbarul într-un pahar cu fundul gros. Îl bău dintr-o înghiţitură.

Hmmm. Poate că era mai zdruncinat decât părea.

După ce-şi reumplu paharul, se prăbuşi pe un scaun din faţa canapelei şi îşi întinse picioarele. Ei îi displăcea că îi observase muşchii coapselor, vizibili sub pantaloni, şi umerii laţi care îi întindeau textura fină a hainei. Dar era foarte conştientă de prezenţa lui, care-i făcea sângele să fiarbă. Auzi brusc în minte vocea mamei ei. „Întotdeauna am ştiut că o să dai de necazuri, fata mea”. Dacă Ava ar fi avut câte o monedă pentru fiecare dată când auzise cuvintele acelea, familia Jones şi-ar fi putut permite să mănânce fazan în fiecare seară.

Dar îl putea vedea pe Will făcând faţă haosului din acea zi asemenea unui general pe un câmp de luptă, fără să-l poată opri ceva sau cineva… Odată cu gândul acesta, trupul i se încălzi.

— Sper că înţelegi cât de mult regret ce s-a întâmplat astăzi, spuse Will, făcând-o atentă. Nu am avut nicio clipă intenţia să te pun în pericol.

— Sper că nu. Şi îţi mulţumesc că m-ai găsit. M-am temut că nu aş fi avut de ales decât să aştept până când s-ar fi omorât toţi între ei, sau ar fi început să plouă, înainte de a putea scăpa de acolo.

Colţul gurii lui se ridică puţin, singurul semn că poate era amuzat.

— Cred că s-ar fi liniştit în cele din urmă.

— Deci nu toate întrunirile politice sunt aşa haotice?

— Sigur că nu. De obicei aşteaptă să se încaiere doar după ce se termină mâncarea.

Îşi înălţă capul şi îl studie.

— Nu pot fi sigură, dar am impresia că William Sloane tocmai a făcut o glumă.

— Spui asta de parcă ai crede că îmi lipseşte simţul umorului. Ridică paharul la gură şi luă o înghiţitură. Asta nu poate fi mai departe de adevăr.

Prostii! Ţinând cont de puţinele lor interacţiuni, bărbatul era la fel de searbăd ca o pâine veche de o săptămână.

— Într-adevăr? Deci tu eşti omul care face glume la club, nu? spuse ea cu un accent britanic.

El scutură din cap.

— Nu te pricepi deloc la accente.

— Nu-i adevărat! Pot imita aproape pe toată lumea.

În ultimii doi ani, câteva persoane o apreciaseră pentru talentul ei de a imita. Şi îşi putea folosi vocea ca şi când ar veni din altă parte, un truc pe care i-l făcuse deja o dată.

— Toată lumea crede că Madame Zolikoff e rusoaică.

— Dacă spui tu, replică el, dând noroc cu ea înainte de a bea.

— Râzi de mine.

În mod neaşteptat, nu o deranja. Se împungeau unul pe celălalt, aşa cum făceau deseori, dar acestui schimb îi lipsea maliţiozitatea din conversaţiile anterioare. Poate că erau încă afectaţi de cele întâmplate mai devreme, dar Ava nu putea să se supere pe bărbatul care o salvase de mulţimea furioasă. Fără îndoială că s-ar face foc şi pară în următoarele minute, dacă i-ar spune ceva care s-o deranjeze la culme. Acum însă… se bucura de asta.

— Da, recunoscu el fără vreo urmă de regret în voce. De ce rusoaică? Madame Zolikoff ar putea fi la fel de bine franţuzoaică sau italiancă. Ai ales un accent foarte dificil.

— Nu mulţi oameni au auzit limba rusă, aşa că m-am gândit că ar fi mai simplu să-mi treacă nişte greşeli

neobservate. De asemenea, pe atunci locuiau nişte rusoaice la noi în clădire. Ava le ascultase pe doamnele mai în vârstă ore în şir, învăţând cum să pronunţe corect vocalele şi consoanele dure, până când îşi perfecţionase pronunţia. „Riecunuoaşte, Villiiam”, spuse ea cu cel mai bun accent rusesc al ei. Ai crezut că sunt rusoaică atunci când m-ai auzit prima dată.

— Nici măcar o clipă. Spune-mi, câţi clienţi vezi în mod regulat?

— Incluzându-l pe John, unsprezece. De ce?

— Şi restul câştigului tău provine de la spectacolele de pe scenă?

— Da, dar fac şi multe şedinţe de spiritism şi acasă. Trei pe săptămână, câteodată chiar mai multe. Acelea sunt foarte profitabile.

Era ciudat să vorbească despre afacerile ei în felul acesta cu cineva, dar Will era şi el om de afaceri, şi, fără îndoială, că şi practicile lui se aflau uneori la graniţa legalităţii. Poate că se înţelegeau mai bine decât credea ea.

— De ce atât de profitabile? El păru mai degrabă curios decât critic, aşa cum s-ar fi aşteptat ea.

— În plus faţă de şedinţele de spiritism, mulţi dintre participanţi plătesc apoi şi pentru o sesiune privată de ghicit.

— De necrezut, spuse el. Stupiditatea nu cunoaşte limite. Spune-mi cum ai făcut masa să leviteze în timpul spectacolului tău? Era cineva sub podea?

Ava luă o înghiţitură din coniac, bucurându-se de căldura care îi cobora din gât spre stomac, în timp ce se gândea dacă să-i spună sau nu. În mod obişnuit, ea nu-şi dezvăluia secretele, deşi trucul în sine necesita pricepere. Nu toată lumea putea să se elibereze din legăturile strânse de funie, sau să descuie o încuietoare stând cu spatele şi neavând cheie. Să fii mediu nu însemna deloc numai transe şi incantaţii; ea studiase din greu şi exersase luni întregi pentru a-şi perfecţiona reprezentaţia. Pentru mutarea unei mese era nevoie de o masă mică şi uşoară, poziţionarea piciorului ei sub unul dintre picioarele mesei, de muşchi ai

picioarelor fermi şi de o lumină difuză. Levitarea unei mese necesita sfori trase din spatele scenei.

Dar să aibă încredere în el ar însemna să se prezinte ca escroacă, exact lucrul de care el o acuzase, aşa că refuză să-i dea această satisfacţie. Apoi, de îndată ce ar fi avut confirmarea, fără îndoială că s-ar fi dus la John Bennett cu dovada.

— Spiritele sunt foarte puternice. Ele au ridicat masa, nu eu.

Îşi ascunse zâmbetul în spatele paharului, imediat după ce luă încă o înghiţitură.

El zâmbi trist.

— Mi-ar fi plăcut să ai încredere în mine.

„Am învăţat cu multă vreme în urmă să nu am încredere în bărbaţi ca tine”. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii, cu toate astea le opri. Nu merita mai multă informaţie, nu când ştia deja prea mult.

— Aşa cum ai tu încredere în mine?

Se uită atent la ea şi bătu cu degetele în braţul scaunului.

— Rolul meu nu este acela de a-i lăsa pe oameni fără bani.

— Nu? Fie că eşti un om politic care perorează ceea ce vrea publicul să audă, fie că le forţezi mâna asociaţilor de afaceri pentru a obţine ceea ce vrei, ai un rol în asta. Toată lumea dă o reprezentaţie, fie şi numai pentru a arăta lumii ceea ce credem că vrea să vadă.

— Desigur că ai putea crede că e adevărat. Se aplecă în scaun, cu o furie vizibilă din felul cum îi tremurau buzele şi îşi încleşta maxilarul. Eu nu…

Uşa de afară se deschise, întrerupând tirada lui Will, iar John Bennett urcă în vagon. Fiecare muşchi din corpul Avei se încordă. Îşi dorea ca podeaua să se deschidă şi să o înghită cu totul, dar nu avu norocul acesta. Tot ceea ce putea face era să se roage ca John să nu o recunoască.

*

Will urî această întrerupere. Când văzu cine era, nu putu face nimic, fiindcă, dacă încerca să-i ţină pe ambii bărbaţi departe de Ava, nu ar face decât să le sporească curiozitatea în legătură cu ea.

Bennett veni în locul unde stăteau ei, uitându-se când la Will, când la Ava, iar Tompkins îl urmă rapid.

— Mă bucur să văd că ai găsit-o pe domnişoara nevătămată, zise Bennett. Nu ne faci cunoştinţă, Sloane?

Încercând să nu-şi arate frustrarea, spuse:

— Domnişoară Jones, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul John Bennett, următorul guvernator al statului New York.

Bennett făcu un gest cu mâna ca şi când l-ar fi intimidat prezentarea făcută. Will ştia mai bine; lui Bennett îi plăceau atenţiile de tot felul – ceea ce reprezenta şi o parte din motivul pentru care îi plăceau vizitele la „mediul" său, Madame Zolikoff.

— Sloane. Ştii că alegătorii decid rezultatul. Este o încântare să vă cunosc, domnişoară Jones.

Făcu o plecăciune formală, ceea ce păru să o facă pe Ava să se simtă şi mai inconfortabil.

Momentul se prelungi, aşteptarea fiind perceptibilă în aer. Câteva cuvinte. Asta era tot ce trebuia să facă Will ca să-i ruineze cariera. Trebuia doar să deschidă gura şi să-i spună adevărul lui Bennett. „V-aţi mai întâlnit. Ea este mediul căruia îi plăteşti pentru sfaturile spirituale, Madame Zolikoff".

Privirea Avei se intersectă cu a lui, o scânteie sfidătoare apăru în ochii ei rotunzi şi căprui. Presupuse că el va vorbi, demascând-o. Într-adevăr, de ce nu ar face asta? Încercase să o distrugă de câteva săptămâni, să o scoată din viaţa lui Bennett. Dar asta fusese înainte… înainte ca el să-l cunoască pe fratele său şi să afle despre greutăţile ei. Despre cele ale surorii ei mai mici, care muncea din greu în atelierul de croitorie. Înainte de a descoperi cum oferea această femeie de una singură o viaţă mai bună decât reuşiseră oricare dintre părinţii ei.

Înainte să o sărute şi să-i guste dulceaţa.

„Pentru numele lui Dumnezeu, abţine-te!” El era unul dintre cei mai râvniţi bărbaţi din New York; să facă o pasiune pentru cineva precum Ava ar fi fost ridicol. Femeia era o adevărată impostoare, iar asta era şansa lui Will de a pune capăt asocierii cu ea pentru totdeauna. „Demasc-o! Demasc-o acum!” încercă să articuleze cuvintele… dar sunetele nu îi puteau ieşi din gât.

— Plăcerea este de partea mea, rosti Ava uşor în tăcerea care se lăsase, plecându-şi bărbia. Îmi pare bine să vă revăd, domnule Tompkins – deşi aş fi vrut să fie în circumstanţe mai plăcute.

— Da, ziua de azi a fost o dezamăgire pentru noi toţi, remarcă Tompkins şi se aşeză pe un scaun.

Bennett se deplasă către bufet şi se servi cu un pahar din coniacul de şaptezeci şi cinci de ani al lui Will, acţiune ce îi distrase temporar atenţia lui Will. Gustul lui Bennett nu era ceea ce Will putea numi rafinat; omul nu putea face diferenţa între un bordeaux şi un bourbon. După cum era de aşteptat, Bennett dădu peste cap coniacul scump ca şi când ar fi băut o limonadă slabă într-o zi toridă în Georgia.

— Sunteţi interesată de politică, domnişoară Jones? întrebă Bennett, îndreptându-se către marginea canapelei şi înclinându-se către Ava într-un mod mult prea familiar, făcându-l pe Will să se încordeze.

— Mă tem că nu. Domnul Sloane a insistat ca eu să particip la mitingul de astăzi. Altfel aş fi fost în Brooklyn, la brutăria tatălui meu.

— Brooklyn! exclamă Bennett. Sunt oameni decenţi şi muncitori în Brooklyn. Şi eu am petrecut ceva vreme acolo. Deci lucraţi pentru tatăl dumneavoastră?

— Da. Frământ pâine în fiecare dimineaţă.

Ce mincinoasă experimentată este femeia asta! Will nu putea decât să fie impresionat. Dacă ea simţea vreo emoţie legată de faptul că Bennett ar putea-o recunoaşte, Will nu o detectă.

Un şuierat lung şi strident se auzi din partea din faţă a trenului, iar roţile se hurducară brusc când frâna fu eliberată. Curând, vor călători cu aproximativ şaizeci şi

cinci de kilometri pe oră până în oraş, lăsând în urmă această zi nefericită.

— Spuneţi că Sloane a insistat să călătoriţi astăzi aici? Dar cum v-aţi cunoscut?

— Asta nu e treaba ta, interveni Will abrupt.

— Sunt o prietenă de familie, răspunse Ava în acelaşi timp.

Tompkins ridică dintr-o sprânceană.

— O prietenă de familie? Nu cred că familia Sloane are legături cu cineva la est de Madison Avenue, cu atât mai puţin în Brooklyn.

Will se strădui să nu scrâşnească din dinţi. Prefera ca nimeni să nu-i examineze prea mult relaţia cu Ava. Îi veni o idee.

— Mă tem că domnişoara Jones este politicoasă. Nu am vrut să vă spun, dar lucrează la un ziar şi scrie un articol despre campanie.

Ava reacţionă foarte bine, nicio grimasă pe chipul ei.

— Da, lucrez pentru *Brooklyn Daily Times.*

Informaţia schimbă atmosfera din încăpere – dar nu în bine. Tompkins se îndreptă, expresia lui era precaută în timp ce se uita atent la ea.

— Nu am auzit de acest ziar – şi nimeni nu m-a anunţat că va veni şi un reporter.

— Discreţia a fost intenţionată, spuse Ava. Vrem să obţinem o perspectivă obiectivă asupra campaniei din interior, deşi am plănuit să vorbesc cu ambii candidaţi pe-ndelete.

Privirea uimită a lui Bennett sărea de la Will la Tompkins.

— Ei bine, articolele suplimentare vor ajuta, nu-i aşa, Tompkins?

Ochii şireţi ai lui Tompkins o cercetau pe Ava, iar Will aproape văzu cum i se învârt rotiţele omului în timp ce examina toate posibilităţile.

— Într-adevăr… dar o să te însoţesc la fiecare miting sau eveniment viitor. Vrem să vă asigurăm protecţia.

— Nu e necesar. Sunt convinsă că aveţi multe treburi

mai importante cu care să vă ocupaţi timpul. În plus, după ziua de astăzi, nu mai am de gând să particip la niciun astfel de eveniment.

— Atunci, sperăm că nu vă veţi lăsa influenţată de acest fiasco, pentru a scrie împotriva campaniei.

— Sigur că nu. Nu puteţi controla totul, indiferent de cât de puternici sunt candidaţii.

— Aşa este, aşa este, încuviinţă Tompkins. Când aţi vrea să vorbiţi cu domnul Bennett?

Will ridică o mână.

— Calmează-te! Permite-i domnişoarei Jones să procedeze după cum doreşte.

— Domnul Sloane are dreptate – doar dacă, bineînţeles, domnul Bennett nu doreşte să vorbească acum cu mine.

Ava se întoarse şi îşi luă săculeţul prins la brâu.

— Am un caiet şi un creion în…

— Nu, nu. Nu acum. Bennett se ridică rapid, cu o şovăială aproape tangibilă.

— Dumneavoastră şi Tompkins puteţi discuta detaliile. Simt că mă ia o durere de cap, aşa că mai bine m-aş întinde la mine în vagon acum. A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnişoară Jones.

Will recunoscu expresia mulţumită de pe buzele Avei. De unde ştiuse că Bennett va refuza? Ştia foarte bine să-i citească pe oameni şi era foarte inteligentă. Admiraţia faţă de ea crescu.

— Ah, bineînţeles, domnule Bennett. Vă voi contacta curând cu privire la data întâlnirii.

Bennett îşi luă rămas-bun şi se îndreptă către uşa care dădea către următorul vagon. Tompkins se ridică uşor, îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase o carte de vizită pe care i-o oferi Avei.

— Abia aştept să vă revăd, domnişoară Jones. Apreciem eforturile ziariştilor şi ale ziaristelor de a aduce adevărul oamenilor buni din New York. Să-mi spuneţi oricând dacă vă pot fi de folos cu ceva.

— Vă mulţumesc, domnule Tompkins. Sunteţi prea

amabil.

Tonul sugera contrariul, dar Will nu-i spuse nimic celui care plecă.

Când rămaseră singuri, gura ei se strânse într-o grimasă care exprima furia.

— Reporter? Ce ţi-a venit?

— Mă gândeam să-i fac să plece şi să ne lase singuri… ceea ce a funcţionat, apropo.

— Idiotule, ce voi face când va trebui să-i iau interviu lui John pentru un ziar care nu există?

— Păi, ai inventat un ziar fictiv?

Ea oftă din toţi rărunchii, sugerând că răspunsul era evident.

— Pentru că nu vreau ca Tompkins să mă verifice, întrebând pe la redacţia ziarelor despre o anume Ava Jones.

Will îşi netezi stofa fină de lână a pantalonilor.

— Nu mi-aş face griji. Pot publica articolul undeva.

Într-adevăr, Calvin Cabot deţinea două ziare numai în New York.

— Nu este niciun articol! se răsti ea. Tu *auzi* ce spui? Ai milă.

Doamne, ziua asta a fost un dezastru.

Ava se înroşi pe obraji şi pe gât, transformându-i tenul într-un trandafiriu întunecat, iar el simţi un junghi de remuşcare în piept. El o pusese în situaţia asta, şi ea avea dreptate – tot demersul fusese un dezastru.

Cu toate astea, fusese senzaţională, şi nu se putea abţine să nu se întrebe dacă roşeaţa care-i năpădise obrajii nu se răspândise şi în alte părţi mai interesante ale corpului ei. Privirea lui coborî pe bustul care acum tresălta de indignare. Pe flăcările iadului, era o privelişte seducătoare.

Privirea îi reveni la faţa ei şi observă că se uita la el cu ochii ei căprui, cu o lumină stranie în adâncurile lor. Îşi drese vocea:

— Cel puţin Bennett nu şi-a dat seama că eşti Madame Zolikoff.

— Nu eram foarte îngrijorată că va face asta. Peruca tinde să distragă atenţia oamenilor. Ce le vei spune când

nu va apărea niciun articol?

Îşi termină coniacul, după care îşi aşează paharul de cristal pe o măsuţă stil Ludovic al XVI-lea de lângă scaunul lui.

— O să găsesc eu ceva. Bennett va fi uşurat, deşi Tompkins ar putea fi insistent. Cum ţi-ai dat seama că Bennett va refuza să vorbească acum cu tine?

— Fiindcă îl cunosc. O consultă pe Madame Zolikoff înaintea majorităţii interviurilor, pentru a se asigura că spiritelor li se pare o idee bună.

— Aşa face? Dar alte decizii? Cât de mult e implicată Madame Zolikoff în campanie?

— Destul, spuse ea făcând o pauză, zâmbind şi arătându-şi dinţii mai mult decât de obicei. De fapt, eu sunt cea care i-a spus că este o idee bună să se asocieze cu tine.

*

— Poftim? Tu i-ai spus să…

Will nu putu continua. Participarea lui în această campanie fusese condiţionată de binecuvântarea lui Madame Zolikoff? Cum se poate ca un lucru atât de important să fie decis într-un mod atât de nesăbuit?

— Erau câteva nume luate în calcul ca parteneri potenţiali. Orice ignorant putea înţelege că toate conexiunile tale ar putea ajuta campania, aşa că le-am spus că spiritele te preferă, considerându-te cea mai bună alegere.

Îl preferă?

— Dumnezeule!

Sări de pe scaun şi se duse într-o parte a vagonului. Aşezându-şi un braţ pe marginea ferestrei, privi peisajul, simţind cum furia îi ardea stomacul ca un cărbune încins. A naibii durere de stomac! Îşi frecă absent abdomenul, întrebându-se dacă Bennett plănuia să o consulte pe Madame Zolikoff pentru tot restul vieţii sale. Acel tip de dependenţă era paralizant.

— Dacă îţi calmează orgoliul rănit, spuse ea, tu eşti favoritul. Bennett nu avea nevoie decât de o confirmare spirituală.

El nu spuse nimic, nefiind sigur dacă ar fi putut articula ceva fără să strige. Foşnetul hainelor şi mersul delicat îi distraseră atenţia, făcându-l să i se furnice pielea. Se gândi la felul în care se ţinuse de el în timp ce încercau să scape din mijlocul mulţimii, la mâinile ei mici, dar puternice, aşezate în jurul taliei lui, şi la faţa ei lipită de pieptul lui. Acum că pericolul trecuse, se putea gândi la cum fusese atunci când o ţinuse strâns şi putuse să-i simtă formele generoase. Amintirea nu-l făcu decât să o dorească şi mai mult.

Dacă nu ar fi fost un gentleman, ar fi dus-o pe canapea şi ar fi făcut cel puţin o sută de lucruri păcătoase cu trupul ei.

— Chiar dacă Madame Zolikoff ar fi ales pe altcineva, spunea ea, nu văd cum ai fi suferit. Cu siguranţă că nu eşti în pericolul de a-ţi pierde sănătatea sau prestigiul. De ce te interesează să câştigi această campanie?

Fiindcă tatăl lui îşi dorise asta foarte mult. Will nu va putea niciodată uita ziua în care fugise de profesorii lui ca să se joace în parc cu un căţel. Avea opt ani şi era mult mai interesat să-şi petreacă timpul afară decât să înveţe formule matematice. Când fusese prins, tatăl lui ţipase la el timp de o oră. „Eşti un Sloane, pentru numele lui Dumnezeu. Nu eşti un vagabond de pe stradă, fără responsabilităţi şi fără viitor. Cu lipsa asta totală de disciplină, nu vei realiza nici măcar jumătate din ce am realizat eu”.

Tot ce făcuse Will de când murise tatăl său se bazase pe aceste cuvinte. Creşterea lui Lizzie. Dezvoltarea afacerii. Deţinerea unei funcţii politice.

Dar nu îi putea explica nimic din toate acestea, aşa că îi spusese adevărul doar pe jumătate.

— Deoarece eu şi Bennett avem capacitatea de a îndruma peisajul politic în direcţia corectă. Dacă am fi reuşit să ne ţinem discursurile astăzi, aş fi demonstrat că

noi îi putem ajuta cu adevărat pe oameni.

— Ei bine, câştigi sau pierzi, nu vei suferi niciodată de lipsă de aroganţă, asta e sigur.

— Vom câştiga. Şi când o vom face, eu şi Bennett ne vom muta în Albany. Aşa că, dacă nu intenţionezi să te muţi şi tu acolo, ai putea la fel de bine să încetezi acum să-l mai vezi.

— Bennett va înţelege că nu mă pot muta, cel puţin nu în Albany.

— Asta înseamnă că vrei să te muţi în altă parte?

Ava îşi schimbă poziţia ca să se uite pe fereastră, cu o expresie contemplativă, aproape tristă. Will ştia atât de puţine lucruri despre ea şi era avid să afle orice fleac ar fi ea dispusă să-i împărtăşească. Femeia era un mister – un mister enervant, frumos şi tulburător.

— Ava, spune-mi!

— O să râzi, dar există ferme în nordul statului şi sper să cumpăr una până la sfârşitul anului. Atunci o să pot să-mi mut fraţii şi sora din oraş.

Deşi nu şi-o putea imagina având grijă de o fermă, nu şi-o putea imagina nici plecând în câteva luni. Mintea i se împotrivi ideii cu o vehemenţă care îl şocă. Înghiţi în sec.

— Munca la fermă nu este uşoară. Ore lungi şi muncă grea… şi depinzi de pământ şi de vreme.

— Asta a spus şi Tom. Nu vrea să ne mutăm din New York.

— Păi, atunci de ce te muţi?

Strânse din buze şi scutură uşor din cap. Cu toate astea, el nu voia să renunţe.

— Haide, Ava! Trebuie să ai un motiv.

Expiră lung.

— Fratele meu mai mic nu e prea sănătos.

— Cel care vinde ziare?

— Da. A fost întotdeauna firav şi predispus bolilor, dar sunt momente în care are probleme cu respiraţia, ca şi când nu ar putea să inspire suficient aer. Iar mâinile lui Mary… spuse ea, privind în jos către propriile degete. O dor de la cusut toată ziua. Vreau să le ofer o viaţă mai bună,

una cu spaţiu deschis şi aer proaspăt.

— Şi crezi că munca la fermă va fi mai uşoară? Te înşeli. Tom se obişnuieşte la birou, iar eu am speranţe mari în ceea ce-l priveşte. Să-ţi muţi familia s-ar putea dovedi o decizie pripită.

— Spuse asta un om căruia i s-a oferit totul. Cât să-i mai las să se chinuie, când pot face ceva pentru ei?

Nu voia să o contrazică, nu când decizia îi aparţinea. Cine era el să-i spună să nu se mute pe Lună, dacă asta era ceea ce-şi dorea ea?

— Ştiu cum e să-ţi doreşti să-ţi ajuţi fraţii sau surorile mai mici. Sora mea a fost responsabilitatea mea de când aveam şaisprezece ani.

— A fost?

— S-a căsătorit recent.

— După expresia pe care o ai, se pare că nu prea îl placi pe soţul ei.

Will îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni şi se gândi cum să descrie mai bine sentimentele lui faţă de Emmett Cavanaugh.

— Nu este… demn de ea.

— Fiindcă se poartă urât cu ea?

— Nu! Dumnezeule, nu! L-aş călca în picioare dacă ar atinge-o cu un deget la mânie.

— Deci e sărac. Asta este?

— Nu. Mai bogat decât aproape oricine din New York, inclusiv decât mine.

— Trebuie că-mi scapă ceva. Fumează opiu? Bea excesiv? Îi restricţionează libertatea în vreun fel?

Will râse ironic.

— Nici vorbă, şi o ajută în mod constant. El i-a finanţat şi firma de investiţii.

Ava ridică din sprâncene şi îşi încrucişă braţele.

— Mie mi se pare perfect. Dacă-mi spui că e şi frumos, s-ar putea să mă arunc de pe podul Brooklyn.

— E un bădăran.

Ochii i se luminară, o scânteie de empatie care îl făcuse să-şi ferească privirea de ea.

— Cred că înţeleg. Spui că este nedemn, ceea ce înseamnă că nu face parte din elita societăţii. Nu are sânge albastru. Am dreptate?

Will îşi încleştă maxilarul. Nu voia să recunoască asta, nu ei. Nu voia să spună că Emmett Cavanaugh nu făcea parte din lumea lui, cea a oamenilor care înţelegeau şi susţineau valorile acestui oraş. Regulile. Tradiţia. Şi nu vulgaritatea exagerată a banilor sau ignoranţa clasei mijlocii…

— Ah, Doamne, spuse ea, întrerupându-i gândurile. Cum se vede lumea din turnul tău înalt, Excelenţă? Pun pariu că te simţi singur, având în vedere toate acele aşteptări şi dezamăgiri care te trag în jos.

Deveni serios şi îi aruncă o privire de gheaţă, una care în mod normal îi făcea pe angajaţi să o ia la fugă. Ava zâmbi afectat, deşi acele buze pline îl provocau şi îi transformau furia în ceva cu totul diferit.

Pulsul începu să-i bată cu putere, iar fiecare parte a trupului său se aprindea cu o intensitate ameţitoare. Exasperantă femeie! Şi-ar fi dorit să nu ştie cât de bine săruta sau cât de bine îi răspundea… dar ştia. *Păr*ea aproape imposibil să uite vreodată sărutul care fusese atât *de spe*ctaculos.

Îi prinse privirea şi i-o susţinu, incapabil să se uite în altă parte sau să ascundă nevoia care îi tăia respiraţia, sau dorinţa întunecată care-i inunda venele. Singura lui salvare era privirea ei mijită, misterioasă, semn că şi ea simţea la fel.

— Te oferi să-mi ţii companie în turnul meu singuratic? întrebă el încet.

— Este aceasta o propunere?

Îşi simţi corpul greu, sângele pompându-i în vintre, iar îndrăzneala ei îmbiindu-l ca un platou cu stridii de la Sherry.

— Posibil – sau poate că doar flirtez cu tine.

— Nu-mi pari genul de bărbat care să flirteze. Te iei mult prea în serios ca să ştii a te distra.

Cuvintele ei fură asemenea unei scântei pentru sângele lui. Din doi paşi ajunse suficient de aproape încât

să simtă parfumul de trandafiri care o înconjura.

— Noaptea aceea, în trăsura mea, a fost cu siguranţă *distractivă.* Din câte îmi amintesc, şi ţie ţi s-a părut la fel.

Printre buzele deschise, i se simţea respiraţia întretăiată şi rapidă, pieptul i se lărgea şi contracta deasupra corsetului.

— Săruţi mai bine decât îmi imaginasem. Am fost doar surprinsă, atâta tot.

Flatat şi ofensat în acelaşi timp, se înclină către ea, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— Ce-ţi imaginaseşi de fapt?

— Rece, şopti ea, cu o voce răguşită, înecată de păcat. Am crezut că eşti rece.

Îşi coborî capul şi îşi lăsă vârful nasului să alunece pe obrazul ei fin. Era oare la fel de fină şi de dulce peste tot? Fu dintr-odată disperat să descopere răspunsul.

— Sunt oricum altcumva, dar nu rece în preajma ta.

Îi puse o mână pe talie, ţinând-o ferm în timp ce trenul se zdruncină brusc.

— Mă faci să ard, Ava.

Ea gâfâia acum, iar trupurile lor aproape că vibrau în încercarea de a se stăpâni. Will simţea cum îşi pierde controlul în timp ce dorinţa creştea. Pulsul îi bătea cu putere, un instinct animalic mugindu-i sub piele. Nu voia să facă dragoste cu ea. Nu voia să se culce cu ea, cu delicateţe, sau să ofere amândurora ore de plăcere. Ceea ce voia – ceea ce avea nevoie – era să o posede. Să se piardă în căldura ei catifelată zile în şir, ca să se poată elibera de această dorinţă inexplicabilă.

Dar asta era nebunie. Putea fi fecioară, aşa că nu avea niciun drept să o seducă. Avea aventuri simple – întotdeauna cu femei suficient de experimentate, încât să fie de acord cu un aranjament de la bun început. Fără emoţii complicate sau ataşament, întâlnirile erau simple. Ava era complicată. Un ghimpe permanent în coasta lui. Ar trebui să plece şi să o lase în pace. Deci de ce nu se putea?

Pentru că era nebun, de aceea.

Adunându-şi fiecare fărâmă de putere pe care o

poseda, se retrase.

— Îmi cer iertare. Nu ar trebui să-ţi spun asta.

Nişte ochi sticloşi, întunecaţi de pasiune îi cercetară chipul.

— De ce?

Îşi strânse buzele, ca să nu-i scape pe gură ceva mai nebunesc, şi începu să se îndepărteze. Ea îl prinse de braţ, oprindu-l.

— Chiar nu-ţi permiţi niciodată să pierzi controlul? Să te opreşti şi *să simţi*, în loc să continui să mergi mai departe cu viteză maximă?

Nu, nu îşi permitea deloc. Cei din familia Sloane trebuiau să dea exemplu de comportament cuviincios şi raţional.

— Îngădui vreodată să ţi se şifoneze hainele? continuă ea, cu vocea ca un fum. Sau laşi o femeie să-şi treacă degetele prin părul tău? De ce e nevoie ca să-ţi zgâlţâie fundaţia?

„De tine”, îi venea să spună. „Mă sperii până în străfundul sufletului. Fiindcă odată ce o să te am, nu o să mai vreau să mă opresc”.

Începu să transpire la ceafă, pe sub gulerul de la cămaşă.

— Pui întrebări periculoase, Ava. O femeie singură cu un bărbat, într-un vagon privat, nu ar trebui să-l încurajeze să-şi piardă controlul.

— De ce, pentru că m-ai seduce? râse ea într-un fel care îl descurajă. Dragul meu, eu fac eforturi încercând să nu te seduc.

Capitolul 9

El se năpusti înainte.

Ava se trezi lipită de unul dintre pereţii vagonului, fremătând în timp ce Will o acoperi cu silueta sa înaltă. Îşi coborî gura, apucând-o pe a ei cu o forţă primitivă care o

făcu să se excite. Îl apucă strâns, la fel de disperată, iar el îşi trecu vârful limbii peste tivul buzelor ei, căutând să le pătrundă. Când îşi deschise gura, el pătrunse în ea, scoţând un mormăit adânc din piept, care îi trimise Avei fiori în membre. Limba lui se rotea cu pricepere, luându-i respiraţia şi făcând-o să se agaţe de el. „Dumnezeule, ce se întâmpla?" O îmbrăţişă, pieptul său strivindu-i sânii, un miros proaspăt o învălui ca un drog.

Fusese îndrăzneaţă să-l incite aşa cum o făcuse, dar simţise o curiozitate de nestăpânit să vadă ce s-ar putea întâmpla. Oare era el în stare să-şi piardă preţiosul control? În timp ce el îi devasta gura, era încântată să descopere că răspunsul era un *da* răspicat.

Îşi trecu degetele prin părul lui, ţinând strâns şuviţele mătăsoase, în timp ce continuau să se sărute. Se gândise oare ea vreodată că ar fi o greşeală să-l sărute? Sălbatice, naturale, săruturile lui Will păreau să-i fie necesare chiar supravieţuirii. Dacă el s-ar fi retras acum, nu ar fi fost imposibil să-l implore.

„Te rog, nu te opri!"

— Nu mă opresc, îi şopti în dreptul buzelor, iar ea înţelese că vorbise tare. Nu pot. Trebuie să te sărut, Ava!

Ea scânci şi el gemu, gurile lor întâlnindu-se din nou pentru a se devora una pe alta. Simţea că o strânge pielea, toată nevoia şi foamea ameninţând să răbufnească în orice moment. Nişte mâini puternice o apucară de talie, degetele făcându-şi loc în corsetul ei, iar sânii o dureau ca o tortură dulce, delicioasă. Deşi trecuseră mulţi ani, îşi aminti senzaţia de a fi atinsă acolo. Sfârcurile i se încreţiră, nerăbdătoare, iar ea îşi arcui spatele, dorindu-şi, neruşinată, mai mult.

Palmele lui Will urcară mai mult, de-a lungul coastelor ei. Îi prinse buza de jos între dinţi şi o muşcă uşor. Ava inspiră adânc, durerea muşcăturii reverberând între coapsele sale, umezindu-i crăpătura.

— Ah, gura ta. Şi lucrurile pe care mi le doresc să le facă buzele tale…

Schimbându-şi poziţia, el o sărută pe gât şi îşi puse

mâinile peste sânii ei încorsetaţi. Ea nu-şi dorise niciodată să poarte mai puţine haine.

— Will.

— Să mă opresc?

— Să nu îndrăzneşti!

El chicoti, un hohot rar pentru un bărbat de obicei atât de sobru, îi plăcea această latură dură şi nereţinută a personalităţii lui. Îi frământa sânii pe sub straturile de pânză şi malacov.

— Mi-aş dori să te văd toată. Să dezvelesc fiecare centimetru catifelat al pielii tale rozalii.

Mâinile ei alunecară peste umerii lui fermi, simţindu-i muşchii zvâcnind sub haina elegantă.

— Mai curând aş vrea să te văd eu.

O sărută din nou, limba lui găsind-o pe a ei, în timp ce ea îl prinse de gât şi îl trase mai aproape. El îşi puse braţele pe spatele ei, căldura pe care o degaja trupul lui făcând-o să-şi simtă picioarele grele şi neputincioase. Apoi el îşi îndoi genunchii şi îşi roti şoldurile, apăsându-şi erecţia puternică de coapsele ei, iar Ava gemu cu gura lipită de a lui. Se îneca, se prăbuşea, incapabilă să iasă la suprafaţă, dorinţa ameţitoare tulburându-i mintea.

Fremăta, frecându-şi sânii de vesta lui de mătase, cu sfârcurile rigide sub materialul aspru al cămăşuţei ei. Will îşi coborî mâinile pe spatele ei, apoi o ridică pe vârfuri, lipindu-şi mădularul de ea. Fermitatea şi moliciunea. O diavoliţă în carne şi oase. Îşi înfipse dinţii în buza lui de jos, mulţumită să-l audă gemând.

— Pot să te ating? o întrebă el. Am nevoie să te ating, să te mângâi. Te rog, Ava… delirez…

— Da, se grăbi ea să răspundă. Dumnezeule, da!

Îşi desprinse degetele de pe spatele ei, iar o adiere îi trecu peste gambe. Materialul foşni când îi ridică fustele, şi Will depuse săruturi fierbinţi deasupra claviculei. Fusta urcă mai mult, până când degetele lui dibace o atinseră printre desuuri între coapse. Nu pierdu deloc timpul, trecându-şi degetele printre pliurile sale, făcând-o să tremure.

Un şuierat adânc de satisfacţie masculină adie pe

obrazul ei.

— Eşti atât de umedă. Mă doreşti, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, incapabilă de altceva, iar degetele lui începură să exploreze. Îl prinse de umeri de îndată ce el îi găsi gura, şi buzele lui o supseră şi făcură totul pentru a o înnebuni. Îi căută pliurile sexului, tachinând-o – atât de aproape – dar nu acolo unde o durea cel mai mult. Trasă conturul de la intrarea în trupul ei şi, ajutat de umezeală, îşi vârî vârful unui deget în interior. Nu era suficient. Ea dorea plenitudinea, lungimea lui adânc în ea.

El continuă să o mângâie la suprafaţă cu un singur deget, nemergând niciodată prea adânc. Toată concentrarea ei, toată nerăbdarea ei, era pe acea mişcare, iar nelinişstea refuzului său o făcu să-şi rotească şoldurilor, urmărindu-l. Palma lui trecu peste pachetul compact de nervi din partea de sus a crăpăturii ei, făcând-o să scâncească.

— Este asta suficient de distractiv pentru tine? şopti vocea lui joasă pe obrazul ei, reamintindu-i cuvintele rostite de ea mai devreme. Par *amuzant* acum?

Totul în ea începu să tresalte, plăcerea escalada.

— Will!

— Imploră-mă, Ava!

Dorinţa îi spulberase mândria, şi nu se gândi de două ori înainte de a ceda.

— Te rog, Will. Te rog, vreau mai mult.

Fără avertizare, îşi cufundă degetul cu totul, umplând-o perfect. Ea îşi lăsă capul pe spate, înnebunită după uşoara senzaţie de arsură care acompanie invazia lui.

— Ah, draga mea. Am murit şi sunt în rai.

Ava crezu că poate ea era cea care experimenta paradisul etern, mai ales atunci când el se retrase şi apoi împinse din nou. După mai multe mişcări, mai adăugă un deget şi acceleră ritmul. Ea îşi muşcă buza de jos, îşi strânse ochii, iar muşchii îi deveniră rigizi. Părea să ştie exact cum să o atingă, cel mai bun unghi, cea mai potrivită presiune, iar ea nu putea decât să încerce să se abţină şi să

nu se topească la picioarele lui. Apoi degetul lui mare îi lovi mugurele umflat, iar ea se temu să nu-şi piardă capul.

În câteva secunde, senzaţia crescu, orgasmul îi străbătu corpul, în timp ce ochii îi sclipeau şi picioarele îi zvâcneau.

— Ah, Doamne, da!

Ea se agăţă de el, simţind senzaţia copleşitoare până când picioarele i se opriră din tremurat.

Când îşi reveni, îşi dădu seama că el o sprijinea cu o mână, ţinând-o dreaptă şi sărutându-i pielea gâtului. Respiraţia lui greoaie îi aluneca pe piele, ca o dovadă că o dorea, deşi se abţinea.

O parte din ea tânjea să-i desfacă nasturii de la pantaloni, să-l elibereze din lenjeria intimă şi să-l tragă înspre ea, dar o altă parte recunoştea că era o idee proastă. Mai lăsase cândva dorinţa să-i distrugă viaţa, iar asta nu avea să se mai întâmple din nou. Indiferent cât de ispititor, Will Sloane nu era potrivit pentru ea.

El îşi retrase degetele, lăsându-şi fruntea pe umărul ei, în timp ce îşi reveneau amândoi.

— Chiar dacă o să ajung în iad pentru asta, a meritat.

Îl auzi sugându-şi degetele pe care le folosise să o atingă. Geamătul lui provocând un tremur adânc înăuntrul ei.

Făcând un pas înapoi, îi apucă braţul şi o conduse către o canapea mică. După ce se aşeză, se duse la carafele din cristal şi turnă două pahare pline cu un lichid închis la culoare, dându-i Avei ocazia de a-l studia. Cu hainele în dezordine, părul ciufulit de degetele ei, ochii întunecaţi şi sălbatici, părea ca un om aflat la limita sănătăţii mintale. Pantalonii nu îi puteau ascunde erecţia. „Sunt responsabilă pentru asta”, se gândi ea nu cu puţină satisfacţie.

Bărbatul din spatele faţadei elegante era întru totul surprinzător. Pământean, cu nevoi. Fără îndoială, obişnuit dintotdeauna să obţină tot ceea ce voia, era îngrozitor de autoritar. Dar acest Will Sloane, cel care avusese grijă de ea, care îi ceruse permisiunea în repetate rânduri, care îi

făcuse trupul să cânte şi nu-i ceruse nimic în schimb… acest bărbat era periculos.

Putea să înceapă să-l placă.

*

— Ce e neregulă cu tine în seara asta? întrebă Lizzie aşezându-se pe canapea.

Era marţi seară, iar Will se afla fără voia lui în casa lipsită de bun-gust a cumnatului său. Partea bună era că petrecea timp cu sora sa, pe care nu o mai vedea atât de des acum că se căsătorise.

Lizzie îl atinse pe umăr.

— Eşti mai urâcios decât de obicei. Nu te simţi bine?

Will îşi netezi stofa elegantă a pantalonilor de seară, încercând să câştige timp înainte de a răspunde. Ca să fie sincer, nu ştia exact cauza stării lui de melancolie. Se simţea sfârşit de sâmbătă. Nervos. Neliniştit. Îl durea stomacul mai mult decât de obicei şi nu putea să se concentreze la serviciu.

— Haide, Will! Spune-mi ce se întâmplă cu tine! Eşti supărat pentru încăierarea de la mitingul de sâmbătă?

Se strâmbă auzind-o pomenind de miting, dar nu din motivele pe care şi le-ar fi imaginat ea. Încă simţea gustul dulce al Avei, încă auzea ţipetele ei întretăiate din momentul orgasmului. Încă păstra senzaţia interiorului ei pe degetele sale. Sângele îi clocotea doar amintindu-şi toate acestea.

Fusese total nepotrivit să o atingă, totuşi ardea de dorinţă să o facă din nou.

Expirând, îşi schimbă poziţia ca să întâlnească privirea îngrijorată a lui Lizzie.

— Marşul a fost o dezamăgire, dar nu ne putem aştepta ca totul să se desfăşoare fără incidente. Şi nu sunt urâcios. Mă faci să mă simt ca un bătrân ramolit, plângându-mă despre cum erau lucrurile mai bune pe vremea mea.

— Toată lumea ştie cât eşti de reticent la schimbări.

Câteodată chiar cred că eşti un bătrân ramolit.

— Mulţumesc, soră dragă.

Înghiţi o gură zdravănă din coniacul franţuzesc al lui Cavanaugh. Arsura din stomacul său era neplăcută, o înţepătură din durerea aproape constantă pe care o avea. Puse paharul din cristal pe măsuţa de lângă el.

Privirea ei cenuşie şi perspicace, atât de asemănătoare cu a lui, rămase aţintită asupra lui.

— Eşti bine? Ar trebui să mă îngrijorez?

Făcu semn cu mâna că nu, nedorind să o îngrijoreze. Urma să dea naştere nepotului sau nepoatei sale în decembrie. Şi mai mult decât atât, încercase să o protejeze atât de des, încât devenise acum o a doua natură.

— Sunt bine. Aud că mult mai bine decât tine.

Ea se strâmbă.

— Stomacul nu pare să mi se liniştească, indiferent ce-aş face. Îmi vine să vărs toată ziua.

— Nemaipomenit, şopti el. Dovada sarcinii ei continua să-l enerveze. Nu voia să şi-l imagineze pe Cavanaugh în pat cu sora lui mai mică. Dacă ar face-o, probabil că ar vărsa el primul.

— Opreşte-te, spuse ea împingându-l uşor încă o dată. Ştiu ce gândeşti, dar eu îl iubesc.

— Ştiu şi încerc. Sunt aici, nu?

— Da, deşi ai petrecut mai mult timp vorbind cu domnul Harper decât cu soţul meu.

— Aşa e, deşi aşa a făcut şi soţul tău, aş putea spune. Dacă Harper nu ar fi aici, tăcerea ar fi fost tema serii. Îţi place serviciul de ceai pe care ţi l-am trimis ieri?

Porţelan Haviland, lucrat manual, perfect pentru petrecerea unui copil.

— Este minunat. Mi-au dat lacrimile când l-am despachetat, zise ea prinzându-l de braţ. Mulţumesc. Nu-ţi pot spune cât de mult înseamnă pentru mine entuziasmul tău faţă de copilul nostru.

El se foi, luându-şi un moment să-şi îndrepte manşetele. Părea un pic ciudat să fie atât de entuziasmat de copilul surorii sale, dar aproape că el o crescuse pe

Lizzie. Se simţea apropiat de ea… mândru de ea într-un mod pe care nu-l putea explica.

— Într-o zi, poate că-mi vei putea întoarce favoarea.

— Da, căutarea soţiei perfecte. Cum te descurci?

Flutură din mână.

— Domnişoara Rives urmează să se logodească cu băiatul mai mic al familiei Bryce, aşa că am eliminat-o de pe listă. În afară de asta, niciun progres.

Ea luă o gură de ceai.

— Ziarele au menţionat că ai escortat o femeie de la parada din Albany la vagonul tău personal. E cineva cunoscut?

Will încerca să nu citească niciodată articolele despre el. Erau în general false, faptele se pierdeau undeva între câştigarea cititorilor şi simpla incompetenţă. Singura persoană în care avea încredere era Calvin Cabot, iar asta se datora faptului că omul publica exact ceea ce-i cerea Will, cuvânt cu cuvânt.

— Nu ar trebui să crezi tot ce citeşti, spuse el.

— De obicei nu cred, dar acesta a fost un articol deosebit.

— Lizzie, zise el oftând.

— Bine, dar dacă eşti serios în legătură cu ideea de căsătorie, nu ar trebui să fugi aiurea cu o femeie misterioasă.

— Nu am fugit niciodată aiurea, şi eu credeam că nu vrei să mă căsătoresc.

— Vreau să te căsătoreşti, dar nu cu fetele de pe lista ta. Prefer să ai ceva real, o căsnicie care să te facă fericit. Aşa cum au avut părinţii noştri. Şi cum am eu şi Emmett.

Ignorând vinovăţia pe care o simţea în legătură cu comentariul despre părinţii lui, aruncă o privire spre Cavanaugh. Magnatul oţelului se afla în partea cealaltă a camerei, vorbind cu Harper şi cu soţia lui, dar nescăpând-o din ochi pe Lizzie.

— Te rog, spuse Will. Încă nu mi s-a aşezat bine mâncarea.

Ea râse, iar pe faţa lui Will apăru o expresie amuzată.

Îi fusese dor de ea. Fusese o prezenţă constantă în viaţa lui timp de douăzeci şi unu de ani, şi i se părea încă ciudat să nu o vadă zilnic. Lizzie şi Northeast fuseseră preocuparea lui mai bine de zece ani.

— Dragul meu frate, ai fi insuportabil dacă nu te-aş iubi atât de mult.

— Pot să-ţi spun ceva? îi întrerupse o voce joasă.

Will îşi ridică privirea şi îl văzu pe soţul surorii sale lângă Lizzie. Cavanaugh ridică mâna soţiei lui şi îi sărută degetele. Simţindu-se ca un intrus, Will se ridică.

— Vă las singuri atunci. Scuzaţi-mă!

— Aşteaptă, Sloane! Cu tine vreau să vorbesc.

Asta era ceva la care nu se aşteptase. Singurele două lucruri pe care le aveau în comun erau Lizzie şi afacerile. Will nu avea neapărat chef să discute despre niciuna acum.

— Nu poate aştepta?

— Nu, vino la mine în birou.

Se aplecă şi o sărută pe Lizzie pe obraz, apoi se îndreptă. Will îl urmă pe hol, iar Cavanaugh îl conduse prin casa opulentă. Dumnezeule, cum suporta sora lui aşa ceva? Cantitatea de auriu era jenantă. Cel puţin tablourile erau de bun-gust, existau şi câţiva pictori olandezi printre cei americani, cum ar fi Flagg şi Whittredge.

Biroul lui Cavanaugh, pe care Will îl mai vizitase şi înainte, era un cavou, în care echipamentul modern aştepta tăcut ca orele de lucru să înceapă. Cavanaugh aprinse lumina şi făcu semn către un scaun.

— Ia loc. Un trabuc?

Will alese un trabuc din cutia emailată pe care i-o arătase Cavanaugh, iar cumnatul său făcu acelaşi lucru. După ce se aşezară, amândoi cu trabucurile aprinse, Cavanaugh spuse:

— Vreau să cumpăr căile ferate Northeast.

O gură plină de fum coborî în plămânii lui Will, făcându-l să se înece, iar ochii i se umplură cu lacrimi. Se chinui să-şi revină.

— Dumnezeule, spuse el cu greu. Eşti nebun?

Cavanaugh rânji satisfăcut.

— Pe cât îmi place să te prind nepregătit, pe atât sunt de serios.

— Nu. Răspunsul e *nu.*

— Aşteaptă, ascultă-mă mai întâi!

Will îşi încrucişă braţele la piept. Cavanaugh fusese interesat de Northeast de când cu afacerea aceea cu firma frauduloasă de investiţii de la sfârşitul anului trecut. Da, Will suferise un eşec financiar – unul care o trimisese pe Lizzie să-l caute pe Cavanaugh, dar compania se redresase. Minunat. Northeast nu mai era în pericol – iar Will nu avea nicio intenţie de a vinde.

Când devenise clar că Will nu-l va contrazice sau că nu va pleca, Cavanaugh spuse:

— Ştiu că ţi-ai revenit după delapidarea aceea dezastruoasă. Compania este într-o stare excelentă.

— Mulţumesc, zise Will sarcastic.

— Dar nu sunt sigur cum ai de gând să te ocupi cum se cuvine de Northeast, dacă vei fi în Albany. Lasă-mă să cumpăr eu compania. Vei rămâne în consiliul de conducere, îţi vei păstra acţiunile. Dar cred că mă pot descurca mai bine, mai ales după ce va fuziona cu East Coast Steel.

— Să fuzioneze!

Sărind în picioare, Will îşi desfăcu haina şi îşi puse mâinile în şold.

— Ticălos arogant! Crezi că voi lăsa compania pe care am clădit-o să fie adăugată proprietăţilor tale, să o las să dispară? Dacă într-adevăr crezi asta, nu eşti în toate minţile.

— Fii rezonabil. Ştii cum se fac afacerile. Există cincizeci de eşecuri pentru fiecare companie de succes. Vrei ca Northeast să se clatine când tu nu-i vei putea dedica suficient timp şi energie, sau vrei mai degrabă să-ţi vezi moştenirea dezvoltându-se? Îţi promit că împreună îl putem scoate din afaceri pe Carnegie.

— Nu am nici cea mai mică intenţie de a lăsa Northeast să se clatine, spuse el.

— Atunci te amăgeşti. Nu-ţi înţeleg dorinţa de a avea o funcţie politică, dar poate că ideea asta are o semnificaţie

pentru tine. Dacă vei câştiga, asta îţi va ocupa cea mai mare parte a timpului. Ce se va întâmpla atunci cu Northeast?

— Sunt o mulţime de membri competenţi în echipa mea, care se pot ocupa de companie în absenţa mea.

— Cine, Pryor şi Helmstead? Haide, Sloane! Ştii că aceşti oameni nu pot avea grijă de afacere la fel ca mine. O să ai noroc dacă vei supravieţui şase luni cu oricare din ei. Nu fi prost!

Nu îl surprindea că Cavanaugh îi pomenise pe cei doi vicepreşedinţi de la Northeast ca fiind alegerile lui Will pentru poziţia temporară de preşedinte. Cavanaugh se folosea de informaţie, netemându-se niciodată să-şi folosească forţa fizică sau banii pentru a afla ceea ce voia să ştie. Totuşi, Will oftă, chinuit de durerea de stomac.

— Nu sunt prost şi nici nu am de gând să vând. Chiar dacă aş avea, cu siguranţă nu ţi-aş vinde ţie.

Cavanaugh scutură din cap, iar un muşchi îi zvâcni în maxilar.

— Ştiu că noi doi nu avem un trecut prea bun, dar asocierea noastră are un motiv. Ne-am ajutat unul pe altul să devenim foarte bogaţi în ultimii patru ani. Unde mai pui că sunt însurat cu sora ta, la naiba! Dacă ţi-aş face rău, Elizabeth nu ar mai vorbi niciodată cu mine.

Will deschise gura să spună că i-ar conveni asta foarte mult, dar Cavanaugh ridică o mână.

— N-o spune! Ea este a mea şi o voi păstra, zise el ridicându-se şi vârându-şi mâinile în buzunar. Gândeşte-te la propunerea mea de a cumpăra compania, e tot ce-ţi cer.

*

„Este asta suficient de distractiv pentru tine? Par amuzant acum?”

Ava se înroşi amintindu-şi cuvintele lui Will. Nu-şi imaginase ca el să fie atât de… seducător. De sălbatic. Da, ea îl provocase, incitându-l cu nesăbuinţă ca să-i vadă reacţia. Numai Dumnezeu ştia ce-i venise în tren, dar

simţise nevoia să facă asta. Simţise nevoia să descopere ce se ascundea sub faţada aceea lustruită.

Rezultatul o surprinsese total.

Păruse la fel de bulversat ca şi ea după sărutul lor devastator. Restul călătoriei până la gara Grand Central îl petrecuseră în tăcere, apoi el insistase să o conducă acasă. În faţa uşii, o sărutase pe obraz, şoptindu-i:

— Nu regret nimic. Noapte bună, femeie înnebunitoare.

Înnebunitoare, în ce fel? Fiindcă îl provocase?

— Madame Zolikoff, ce spun spiritele?

„La naiba!” Ava se scuturã. Era în mijlocul unei şedinţe de spiritism, cufundată în transă pentru a comunica cu spiritele din lumea cealaltă. În fiecare zi de miercuri obişnuia să închirieze o cameră ieftină de hotel pentru a se întâlni cu clienţii. Nu avea vreme de pierdut cu amintiri despre un magnat al căilor ferate.

Tăbliţele din mâinile ei erau grele, dar familiare. Îşi puse un deget sub cea de dedesubt şi îşi folosi unghia pentru a scoate zgomote stridente. Cu mâna liberă îl apucă pe domnul Holiday de braţ.

— Auziţi? Spiritele ne scriu.

— Ce spun? întrebă nerăbdător bărbatul.

— Au un mesaj special pentru dumneavoastră.

Ea continuă să zgârie, o mişcare pe care clientul ei nu o putea detecta în lumina palidă din încăpere. Farsa era relativ simplă: înainte să înceapă, îi arăta domnului Holiday patru tăbliţe goale într-o succesiune rapidă, numai că una dintre ele era arătată de două ori. Cea pe care nu o arătase conţinea deja un mesaj scris cu creta, unul pe care îl scrisese în dimineaţa aceea.

După ce le lăsa spiritelor un timp suficient să „scrie”, îşi punea degetul mare de la picior sub spaţiul dintre piciorul mesei şi podea, smucindu-se pentru a mişca masa. Domnul Holiday răsuflă întretăiat, iar Ava spuse:

— Spiritele au terminat mesajul.

Întorcându-se la tăbliţa scrisă, îi arăta mesajul:

— „Te iert. Te rog să te ierţi şi tu”.

Domnul Holiday îşi duse mâna la gură.

Succesul unui mediu depindea de cât de mult ştia despre clienţii ei, apoi de a folosi acele informaţii în timpul şedinţelor de spiritism pentru a le face să pară cât mai exacte. Domnul Holiday, un client mai vechi, îşi pierduse soţia în urmă cu trei luni. Durerea lui era complicată de faptul că se certase cu soţia lui chiar în ziua morţii ei, ultimele cuvinte pe care şi le spuseseră fiind foarte furioase. Era atât de îndurerat, încât nu fusese în stare să se întoarcă la muncă şi îşi pierduse recent slujba la bancă. Ava spera să-l poată elibera de vinovăţie.

La plecare, domnul Holiday o strânse cu căldură de mână şi îşi exprimă recunoştinţa. Îi promisese să revină peste două săptămâni pentru altă şedinţă.

Ava închise uşa după el şi oftă. Câteodată îi era greu să ia bani ştiind că făcea trucuri ieftine, chiar dacă le dădea ceea ce îşi doreau. Dar încerca să facă ceva bun pentru clienţii ei, să le dea mesaje pozitive, care să le îmbunătăţească viaţa, precum ar fi să înceteze să mai aibă aventuri amoroase, să-şi petreacă mai mult timp cu copiii sau să facă donaţii pentru cauze nobile. Acest altruism secret era ceea ce o ajută să doarmă noaptea.

Totuşi, în ultima vreme, somnul o ocolise din cu totul alt motiv. Un alt rău pe care să-l pună în seama feroviarului.

Şi problema nu făcea decât să se înrăutăţească. Cu cât se afla mai mult în preajma lui Will, cu atât îl plăcea mai mult – nu că l-ar mai fi văzut din nou. El dorise ca ea să participe la miting, iar ea îşi ţinuse promisiunea. Nu avea nevoie de Will Sloane în viaţa sa, ca să fie disturbată de criticile şi sărutările lui dezarmante. Cu atât mai rău, cu cât trebuia să-l asculte pe Tom lăudându-i geniul în fiecare seară la cină.

Aparent, Will era bine văzut la sediul căilor ferate Northeast, ca un fel de geniu. Preluase conducerea afacerii la o vârstă fragedă şi făcuse din ea una dintre cele mai de succes companii din ţară. Era un şef corect şi amabil – cuvintele lui Tom – şi niciodată prea ocupat ca să nu stea

de vorbă şi cu ultimul angajat. După spusele lui Tom, Will lucra încontinuu în biroul lui, venea înaintea celorlalţi şi rămânea ultimul după ce toată lumea pleca acasă. Pentru Ava nu avea sens; bărbatul era de neînţeles. Ce voia să demonstreze?

Slavă Cerului că Tom începuse imediat să lucreze. Ava avea să-i fie pe veci recunoscătoare lui Will pentru că îl salvase pe fratele ei de la un viitor întunecat şi periculos.

Se auzi un ciocănit la uşă. Ciudat, nu mai avea clienţi programaţi. Întredeschise uşa şi văzu doi necunoscuţi bine îmbrăcaţi, care stăteau în prag. Unul avea o barbă lungă, iar celălalt, o cicatrice pe obraz. Nu voia să ştie circumstanţele în care fusese acesta rănit.

— Madame Zolikoff, aveţi puţin timp? spuse unul dintre bărbaţi, uitându-se la ea.

Devenind brusc precaută, rosti cu accentul ei rusesc:

— Despre ce este vorba?

Celălalt bărbat ridică mâinile.

— Nu dorim să vă facem rău, domnişoară. Vrem să vă propunem o afacere.

Nu făcu nicio mişcare pentru a-i lăsa să intre, ţinând bine uşa cu mâna. Locul unde se afla o punea într-o poziţie precară, şi nimic nu-i putea împiedica pe aceşti doi bărbaţi să-i facă rău după ce intrau în încăpere.

— Puteţi lăsa uşa deschisă, dacă vreţi. Nu dorim decât să vă vorbim.

Înghiţi în sec, încuviinţă din cap şi făcu un pas în spate, lăsând uşa întredeschisă. Avea un pistol în geantă, dar nu ar fi apucat să ajungă la el, dacă i-ar fi făcut rău bărbaţii. Totuşi, prezenţa armei îi oferea oarecare confort.

— Eu sunt domnul Grey, iar acesta este asociatul meu, domnul Harris. Te urmărim de ceva vreme. Sunteţi impresionantă.

— Da, spuse Harris. Reprezentaţiile dumneavoastră de luni seara aduc cu fiecare săptămână din ce în ce mai mult public.

— Vă mulţumesc, spuse ea cu grijă.

— Motivul pentru care ne aflăm aici este acela că

lucrăm cu multe alte medii din New York. Aţi auzit de domnul Harold Glade?

— Desigur. Glade era unul dintre cei mai renumiţi din oraş, unul care avea reprezentaţii la Madison Square Garden, în faţa a mii de oameni.

— Dar de doamna Kitzinger? Sau de doamna Paulson?

Ava încuviinţă din nou din cap.

— Ce legătură au cu mine?

— Lucrăm cu ei la o mică… finanţare creativă. Vedeţi, aveţi clienţi care au încredere în dumneavoastră. Vin pentru sfaturi, precum ce să facă cu proprietatea Agathei sau ce acţiuni să cumpere. Aici intervenim noi. Noi deţinem o companie mică spre care vă puteţi direcţiona clienţii să investească. Noi luăm apoi banii şi vă oferim un procent.

— Şi ce obţin clienţii mei?

Grey ridică din umeri.

— Le oferim beneficii modeste la început. Apoi, la scurt timp, compania dă faliment, iar noi începem o alta. Este garantat.

— Compania dă faliment, dar dumneavoastră păstraţi toate profiturile.

— Pe care la împărţim cu dumneavoastră, desigur.

— Desigur.

Simţi că i se face greaţă. Erau oameni hotărâţi să obţină bani din orice sursă posibilă. Situaţia era ironică, deoarece şi ea făcea acelaşi lucru, dar mai puţin evident, doar că cel puţin ea le dădea clienţilor ceva în schimb. Bărbaţii aceştia erau doar nişte hoţi.

— Puteţi câştiga mulţi bani de la noi, domnişoară Jones.

Sângele îi îngheţă în vene şi se încordă. Nu mai avea niciun rost să păstreze accentul.

— Cum…

Zâmbetele lor începură să exprime din ceva plăcut ceva sinistru.

— V-am urmărit, am fost atenţi la cariera dumneavoastră. Ar trebui să vă simţiţi flatată. Deveniţi rapid una dintre cele mai importante medii din oraş.

Să se simtă flatată nu se regăsea printre multele emoţii pe care le avea în acel moment. Panică, teamă, resentiment, furie…

— Nu vă pot ajuta, domnilor. Apreciez oferta dumneavoastră, dar va trebui să căutaţi în altă parte.

Îşi zâmbiră într-un mod pe care ea nu-l putu descifra, după care Harris spuse:

— Aţi înţeles greşit, domnişoară Jones. Când vă spuneam că vă oferim această oportunitate, asta nu este ceva ce puteţi refuza.

— Mă tem că nu înţeleg.

Harris îşi vârî mâinile în buzunar şi începu să se plimbe prin încăpere. În timp ce Ava încercă să fie atentă la el, Grey spuse:

— Mediile care ne refuză nu-şi mai găsesc de lucru. Nu am vrea să atragem atenţia asupra reprezentaţiilor dumneavoastră şi să vă denunţăm activitatea frauduloasă.

— Mă ameninţaţi.

Ar putea la fel de bine să vorbească direct.

— Da, deşi nu există niciun motiv să ne refuzaţi. Am mai făcut asta de atâtea ori, iar câştigul este sigur de partea celor implicaţi în mod direct.

— Şi acum, că v-am împărtăşit micul nostru secret, zise Harris din spatele ei, ar fi păcat ca noi să-l divulgăm pe al dumneavoastră.

Strânse din pumn până-şi simţi unghiile intrând în carne. Nu avea nicio putere. Ar putea să o demaşte oricând, dacă nu era de acord. Desigur, clienţii ei ar putea să nu-i asculte sfaturile, mai ales dacă erau vagi şi şovăitoare.

— Am nevoie de timp de gândire, le spuse ea.

— Desigur, rosti Grey cu grijă. Dar nu prea mult. Nu am vrea să cereţi ajutor unuia dintre prietenii dumneavoastră influenţi.

Se referea la Bennett – sau, mai rău, la Will? Îi bătea inima, încercând să-şi controleze respiraţia şi să rămână raţională.

— Vă dau răspunsul săptămâna viitoare.

Capitolul 10

Nopţile începutului de vară, cu briza lor molatică şi răcoroasă, erau preferatele Avei. Oraşul urma să se transforme într-un furnal în lunile iulie şi august, când căldura te sufoca. Acum temperatura rămânea deseori suficient de scăzută pentru a purta doar o haină subţire, vremea perfectă pentru o plimbare după masa de seară, când putea să-şi pună gândurile în ordine.

Străzile erau liniştite, iar majoritatea familiilor dormeau deja la ora asta. Cartierul în care locuia acum era destul de departe de sărăcia şi dezordinea clădirilor din Lower East Side. În partea de vest locuiau mai multe familii din clasa mijlocie, care se trezeau devreme pentru a-şi începe activitatea de clerici sau cea de furnizori de servicii. Deşi poate nu era destinaţia lor finală, familia Jones se descurca mult mai bine aici.

O viaţă simplă, asta era ceea ce-şi dorea. O existenţă mai bună pentru ea şi familia ei. Una fără angoase şi suferinţe. Una spaţioasă şi cu mult verde. Una fără trucuri şi costume.

Una fără şantaj.

Nu-şi închipuise vreodată că ar putea fi şantajată – demascată drept escroacă, posibil, dar nu şantajată. Ar continua acei bărbaţi să o ameninţe dacă îi refuza? Dacă era doar ea la mijloc, dacă nu i-ar fi descoperit numele real, Ava le-ar fi spus să se ducă la naiba. Dar cum să-şi pună fraţii în pericol refuzându-i?

Un zgomot din depărtare îi atrase atenţia – tocul unei cizme pe trotuar. Întorcându-se, se încordă, pregătită să se apere împotriva oricăror lepădături din oraşul întunecat. Doar că nu era nimeni. Privi încordată, scrutând întunericul.

— E cineva acolo?

Tăcere. Continuă să meargă, de data asta mai repede. Rareori se simţise nesigură în New York, chiar şi

atunci când era singură, dar în seara asta se simţea în pericol. Poate că asta li se datora lui Grey şi Harris?

După ce coti, observă o trăsură în faţa casei ei. Dintr-un lemn frumos de castan şi cu un vizitiu îmbrăcat elegant. Era straniu. Nu era obişnuită cu astfel de opulenţă în cartierul ei. La ferestrele caselor dimprejur se puteau observa capetele câtorva vecini curioşi să vadă cărui dandy îi aparţinea acea trăsură frumoasă.

Un dandy. Stomacul i se strânse atât de anticipare, cât şi de teamă. Ar putea fi…? Voia să-l vadă din nou – de fapt, voia să-l săru*te din* nou dar trebuia să stea cât mai departe posibil de Will Sloane.

Încetini şi se gândi să se întoarcă…

Uşa trăsurii se deschise şi apărură două picioare îmbrăcate în stofă neagră. Un bărbat cu părul blond, care arăta familiar, coborî, lăsând la iveală înălţimea lui impresionantă şi îşi aprinse un trabuc. Ah, Doamne! Aproape că se împiedică, arăta atât de frumos! Îşi schimbase costumul de zi cu nişte haine de seară, croite impecabil: o cămaşă albă şi apretată, şi o lavalieră, care-l făceau să pară un far în lumina felinarului. Era… îţi tăia respiraţia, pur şi simplu. Impunător şi arogant. Un bărbat care avea deja bogăţia şi privilegiile în sânge, căruia hainele scumpe îi veneau perfect, ca şi cum ar fi fost născut să le poarte. Ceea ce era, credea ea, adevărat.

Fără îndoială că participase la un eveniment elegant, unul unde bărbaţii îi făceau pe plac, iar femeile îl doreau lângă ele, în timp ce pe ea o aşteptau vremuri grele. Circumstanţele lor nu puteau fi mai contrastante.

Totuşi, ea nu se jena cu viaţa ei. Luptase mult chiar şi pentru puţinul pe care îl avea. Alte femei ar putea fi intimidate de Will, dar ea nu va fi una dintre ele, iar el nu avea decât să sară în North River dacă nu-i plăcea.

Îşi ridică bărbia.

— Domnule Sloane. Ce vă aduce pe Bank Street în această seară?

El îşi vârî mâinile în buzunare.

— Bună seara, domnişoară Jones. Voiam să vă

vorbesc. M-aţi putea însoţi într-o scurtă plimbare?

Încremeni. Ideea de a fi cu el într-o trăsură închisă o sperie. I se aruncase în braţe în vagonul trenului, iar asta se sfârşise cu mâinile lui sub fustele ei. Nu se ştie ce putea urma.

— Putem vorbi aici, spuse ea uitându-se către trotuarul aproape gol. Nu e nimeni aici.

— Nu e tocmai adevărat, spuse el făcând semn cu bărbia către clădiri. Sunt ochi şi urechi peste tot în jurul nostru. Mergem?

Era plimbarea cu trăsura legată de intimitatea conversaţiei lor sau de ascunderea existenţei vizitei sale? Doamne fereşte ca asociaţii lui să afle despre relaţiile lui cu oamenii obişnuiţi. Probabil că ar fi dat afară din cluburile lui simandicoase. I s-ar retrage invitaţia la balul mascat anual al doamnei Astor. Sau ar fi fugărit pe Fifth Avenue de o mulţime înarmată cu furculiţe de cocktail.

Ea îşi frecă tâmplele. Gândurile legate de acest bărbat erau un haos total.

— Will, nu înţeleg cum ar fi asta o idee bună.

— Te rog, Ava, spuse el în şoaptă. Doar câteva minute. Aş vrea să vorbesc cu tine, dar nu sunt tocmai îmbrăcat pentru o plimbare prin oraş.

— Nu există nicio şansă de a renunţa şi de a te duce oriunde eşti aşteptat în seara asta?

El zâmbi uşor, ochii cenuşii strălucindu-i amuzaţi.

— Niciuna.

— Urcaţi în trăsură cu el, domnişoară, strigă o voce feminină de deasupra, una dintre vecinele în vârstă care se bucurau de spectacolul de jos. Dacă nu, mă urc eu.

Urmară câteva chicoteli.

— Ah, Dumnezeule, murmură Ava şi păşi către trăsură.

Câteva secunde mai târziu, se aşeză pe perne. Will o urmă după ce îi spuse ceva vizitiului.

Era puţin spaţiu în interior. Umerii şi şoldurile lor se aliniară, lipindu-se unele de celelalte, apropierea arzând-o prin haine şi încălzindu-i pielea asemenea tălpii unui fier de

călcat. Se retrase uşor, încercând să lase spaţiu între ei, dar în zadar. Trăsura se puse în mişcare, iar ea se abandonă ideii de a-l simţi aproape.

— Gata, a fost atât de greu? întrebă el.

Nu îndrăzni să-l privească. Era mult prea aproape. Îl putea săruta dacă se înclina uşor, trimiţându-l la evenimentul la care era aşteptat cu gustul ei pe buze. Atâtea gânduri nebune. Sincer, o putere malefică punea stăpânire pe ea de fiecare dată când Will Sloane se afla în preajmă.

Ea continua să privească pe fereastră şi îşi ţinea mâinile în poală.

— Ce voiai să-mi spui, Will?

Îşi netezi materialul pantalonilor lui eleganţi.

— Ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima dată?

Aproape că-i scăpă adevărul despre problema pe care o avea. Nu exista bărbat mai capabil decât Will Sloane, fapt demonstrat de noaptea în care îl salvase pe fratele ei şi de ziua în care o salvase din mijlocul răzmeriţei.

„N-am vrea să ceri ajutor nici unuia dintre prietenii tăi influenţi”.

Cuvintele i se învârteau prin cap. Era Will unul dintre acei prieteni influenţi? Nu s-ar putea ierta niciodată dacă această dramă i-ar face rău lui sau oricărei alte persoane nevinovate.

În pofida ameninţării implicite, impulsul de a-i spune lui Will era mare. Totuşi, dacă ar ajuta-o să scape, unde ar ajunge? Dependentă de un bărbat bogat şi puternic care să-i rezolve problemele, acolo ar ajunge. Jurase să nu-şi mai permită niciodată una ca asta, indiferent de situaţia în care s-ar afla. Nu, cel mai bine era să se descurce singură.

— Bine, minţi ea.

— Nu te pricepi deloc să minţi. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva. Ce este?

Ura faptul că el avea abilitatea de a o citi atât de bine. Nimeni nu o făcuse să se răzgândească cum o făcea Will.

— Nu contează, feroviarule. Nu mă poţi ajuta cu nimic.

— Ava, oftă el. O să-mi spui până când vom termina această plimbare cu trăsura.

— Ah! Încăpăţânarea. Îşi întoarse capul spre el. Nu-ţi imagina că din cauza a ceea ce s-a întâmplat în tren mă poţi controla. Nu ai dreptul.

— Greşit!

Buza i se curbă uşor, iar aerul din trăsură se încărcă precum un motor care făcea aburi.

— Tocmai din cauza a ceea ce s-a întâmplat în tren am dreptul să ştiu. Ai vreo problemă? A dat Thomas de bucluc sau ceilalţi fraţi?

— Eşti insuportabil. Eu nu îţi pun întrebări personale legate de cum ţi-a fost ziua.

— Ziua mea a fost plictisitoare, plină cu întâlniri de afaceri. Cred că a ta a fost mai interesantă.

Se lăsă liniştea, doar sunetul roţilor se auzea pe asfalt. Nu se punea problema să aibă încredere în el. Unde i-ar duce asta? Nu exista nimic, nimic altceva decât acest gol în stomac de fiecare dată când se gândea la el.

Şi în asta consta toată nebunia.

— Will, nu înţeleg ce vrei de la mine.

— Eu…

Un muşchi îi tresări pe maxilar, iar lumina felinarului îi puse în evidenţă trăsăturile ferme ale feţei.

— Te vreau, Ava. Îmi spun întruna că e o idee proastă, dar se pare că nu pot sta deoparte. Mă folosesc de orice scuză pentru a te vedea, şi nu sunt sigur că ar exista vreun loc unde să mergi, iar eu să nu vin după tine. Deci eşti tu – asta e ceea ce vreau.

Cuvintele erau mult mai mult decât anticipase ea. Sincere şi directe, acestea îi demolau rezistenţa, ruinându-i toate încercările de a evada. Deşi nu era o declaraţie de iubire veşnică, oricum nu ar fi putut crede vreuna. Felul în care se chinuiau reciproc, dar pe care nu voiau să-l recunoască, atracţia ciudată, care nu avea nici aşteptări şi nici nu putea fi înţeleasă, toate o făceau să se topească.

Apoi el se aplecă şi îi atinse buzele cu ale sale, întrerupând orice gând cu o sărutare la care tot visa de

sâmbătă.

*

Will nu se putea controla în preajma acestei femei. Buzele ei pline, limba ascuţită şi mintea ageră. Un trup care putea tenta un episcop… Era ca şi când ar fi deschis ceva înăuntrul său, ceva care nu ar mai putea fi închis din nou. Era un nebun în prezenţa ei şi, în pofida raţiunii, putea să dea în sfârşit cărţile pe faţă. Dar Ava nu era precum campaniile pe care le controla; ea avea toată puterea asupra sa. Ar fi făcut aproape orice i-ar fi cerut ca să o mai guste o dată.

Îl sărută şi ea bucuroasă, ca şi când l-ar fi dorit şi ea la fel de mult pe cât o dorea el pe ea. Căldura umedă a limbii ei se îmbina cu a lui când şi-o mişcă în gura ei. Degetele ei i se împletiră în păr, ţinându-se, şi el adânci sărutul mai intens, cuprinzându-i bărbia pentru a obţine unghiul perfect. Ea avea gust de mentă şi de hotărâre, îndrăzneala ei făcându-i poftă mai mult decât orice băutură sau trabuc. Simţea cum îşi pierde capul, dorinţa făcându-l să-şi piardă raţiunea. Dacă ar putea să-i ridice fusta aici, în această trăsură mică, şi să o penetreze, ar fi făcut-o.

La naiba, îl transforma într-un barbar.

Buzele îi alunecară pe maxilarul ei, gustând-o, iar ea gemu. Inima lui îi bătea cu putere în piept, sângele îi fierbea, copleşit de nevoia de a o atinge. Voia să simtă fiecare centimetru din ea pentru cât de mult i-ar fi luat să-şi sature dorinţa incontrolabilă. Ore… zile. Ani.

— Nu pot să nu mă gândesc întruna la ce s-a întâmplat în tren, îi şopti el în spatele urechii. Felul cum te-au simţit degetele mele. Sunetele de plăcere pe care le-ai scos. Am nevoie să aud acele sunete din nou.

Ea se cutremură.

— Will…

— Spune-mi, Ava. Spune-mi că ai nevoie de mine. *Spune-mi că nu sunt singur.*

— Da, am nevoie de tine, spuse ea prinzându-l de

braţe şi încercând să-l tragă mai aproape. Ah, Doamne, Will!

El se întoarse şi o sărută frenetic. Buzele şi dinţii li se izbiră cu disperare în timp ce respirau unul în gura celuilalt. Mâinile lui îi alunecau pe braţe, pe umeri, coborând spre corset. Ea îşi arcui spatele, lipindu-se de el mai mult, iar el părea să nu-şi mai încapă în piele.

— Îi voi spune lui Palmer să ne ducă la un hotel. Vreau să te dezbrac. Să te văd. Să te gust. Să mă îngrop între coapsele tale. De mai multe ori.

— Un hotel? se miră ea.

Îi prinse fusta cu o mână, ridicându-i materialul deasupra genunchilor. Doar o atingere scurtă pe pielea goală. O atingere pentru a verifica cât era de fierbinte şi de umedă.

— Păi, nu putem merge în apartamentul tău, iar casa mea iese din discuţie.

Îl prinse de braţ, nepermiţându-i să-i ridice fusta mai sus.

— De ce iese din discuţie casa ta?

Tonul vocii ei se schimbase, din metal turnat în oţel. Îl împinse pentru a-i vedea mai bine faţa, iar el se încruntă.

— Ava, nu duc femei acasă.

— Femei?

Buzele îi deveniră două linii albe, subţiri, aşa că el încercă să-i explice, să recâştige momentul.

— Întotdeauna am fost discret cu relaţiile mele amoroase, în special pentru a o proteja pe Lizzie. Şi apoi mai sunt şi angajaţii.

Ca să nu mai menţioneze şi campania. Nu voia să pericliteze cursa, nu acum când el şi Bennett erau atât de aproape.

Înghiţi în sec şi închise uşor ochii.

— Vrei ca asta să rămână secret.

— Da, aşa am făcut mereu cu viaţa mea privată. Pretind discreţie în relaţiile mele amoroase şi prefer partenere de durată, care sunt înţelegătoare cu astfel de aranjamente clare.

— Aranjamente clare? Deci mă vrei ca amantă?

Ridică din umeri.

— Da, deşi nu mă interesează ce nume îi dăm, iar tu poţi stabili…

Durerea îi explodă parcă pe faţă, făcând-o să se întoarcă într-o parte.

— Du-te naibii, Will!

„La naiba, a durut!” Nu-l mai plesnise nicio femeie până atunci, îşi încleştă fălcile, iar umilinţa şi furia îi perpeleau stomacul. Se uită la ea, încercând să-şi stăpânească furia, când observă strălucirea din ochii ei. Erau acelea… lacrimi?

Ea bătu în tavanul trăsurii.

— Lasă-mă să cobor! îi strigă lui Palmer.

— Continuă să conduci! strigă el, acoperind-o.

Apoi arătând spre ea cu degetul, îi spuse:

— Nu pleci din această trăsură până când nu-mi spui de ce eşti supărată.

— Tâmpitule, nu-ţi datorez explicaţii. Nu-ţi datorez nimic. Lasă-mă să plec!

Încercă să apuce mânerul uşii, dar el o prinse de umeri.

— Ava, calmează-te! Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. De ce eşti pe punctul de a plânge?

— Nu plâng! spuse ea. Sunt atât de furioasă, încât te-aş putea omorî cu mâna mea. Cum îndrăzneşti să încerci să mă faci amanta ta. Întreaga ofertă este jignitoare.

— Este practică. Ne dorim, ai recunoscut şi tu, se auzi spunându-i în timp ce-i dădu drumul la umeri. Îi trecu un gând prin minte, unul la care reflectase puţin înainte, fără a-l aprofunda. Aproape că se jenă întrebând-o: Eşti inocentă?

— Nu, răspunse ea. Nu sunt. Ceea ce sunt sigură că nu te surprinde deloc. Cine s-ar aştepta la altceva de la o femeie ca mine, nu-i aşa?

— Nu m-am aşteptat la nimic de la tine niciodată – nimic altceva decât să primesc un răspuns direct. Minţi şi îmi eviţi întrebările de fiecare dată.

— Fiindcă am învăţat cu mult timp în urmă să nu am încredere în bărbaţi ca tine. Bărbaţi care cred că femeile există pentru propriile plăceri, le folosesc şi apoi le aruncă. Dar nu-ţi voi permite să mă tratezi cu lipsă de respect, indiferent cine eşti şi unde locuieşti.

— Cine?

El îşi strânse pumnii.

— Dă-mi un nume!

— Nici nu te gândi. Nu ai niciun drept să ştii acea informaţie. Pe lângă asta, nu mai contează.

— Pentru mine contează foarte mult. Pentru că mă consideri vinovat din cauza altcuiva.

— Nu, Will. Te consider *pe tine vinovat.* Tratezi pe toată lumea ca şi când ţi-ar fi inferioară, ca şi când toţi cei care nu sunt născuţi cu un sânge la fel de albastru ca al tău nu sunt buni de nimic. Nu voi fi amanta ta, nu voi fi secretul pe care îţi este ruşine să-l recunoşti.

— Atunci, ce vrei, Ava? Să te curtez? Fii serioasă!

Trase adânc aer în piept, ceea ce îl făcu pe el să înţeleagă mai mult despre neliniştea pe care o avea decât îi putea citi în expresia de pe faţă.

— Sunt foarte serioasă. Şi nu vreau nimic de la tine. Absolut *nimic*.

Nu-i veni niciun răspuns în minte. Se holbă la ea, mintea lui încercând să desluşească complicaţiile acestei conversaţii. Cu un minut în urmă se aflau într-o îmbrăţişare pasională, iar acum urlau unul la celălalt. O dorea. Foarte tare. Dar nu avea nicio idee ce voia ea.

Ca el să o curteze public? Ideea era absurdă. Nu va sacrifica tot ceea ce construise doar pentru a se culca cu ea.

Bătu cu mâna în acoperişul trăsurii.

— Aici, te rog, strigă ea, privindu-l în timp ce roţile încetiniră.

Niciunul dintre ei nu vorbi.

Blestemându-se de nenumărate ori, îi deschise uşa şi o ajută să coboare. Erau doar un pic mai sus de locuinţa ei. Numai Dumnezeu ştia de câte ori înconjurase Palmer

clădirea.

Ea îşi scutură fusta şi o netezi cu grijă înainte de a-şi întoarce capul.

— La revedere, Will Sloane.

*

— Domnilor, cred că am discutat suficient în după-amiaza aceasta. Will se ridică din capul mesei lungi din stejar şi îşi strânse hârtiile.

Bărbaţii din jurul mesei, angajaţii care ocupau cele mai importante posturi la Northeast, începură şi ei să se ridice, privindu-l pe Will.

— Îi vom face lui Frick o ofertă de producţie de fier luna viitoare, de îndată ce aranjăm detaliile.

— Nu va fi de acord niciodată, spuse Henry Young.

Young fusese unul dintre aliaţii lui Archibald Sloane, şi cel mai mare spin în coasta lui Will.

— Frick este plătit de Carnegie.

Adevărat, dar sentimentul de loialitate mersese mult prea departe în afaceri – în special între cei doi bărbaţi. Poate că Will va vorbi cu Cavanaugh despre un parteneriat. Cu East Coast Steel şi Northeast Railroads împreună, Frick ar fi nebun să nu-i aleagă.

Will ridică mâna.

— Lasă-mă să văd ce pot face. Rezolvăm săptămâna viitoare.

Murmurele îl urmară afară din încăpere. Ignorându-le, îl găsi pe

Frank, asistentul lui, care îl aştepta pe hol.

— Domnule Sloane, începu Frank în timp ce continuau să meargă pe coridor spre biroul lui Will. Au venit câteva telegrame, şi domnul Pearson v-a telefonat. V-a rugat să-l sunaţi înapoi de îndată ce puteţi. Ţinea un maldăr de telegrame pe care Will le luă şi le citi rapid.

— Sună-l pe Pearson de îndată ce ne întoarcem, spuse el, concentrându-se încă la telegrame. Se clătină când văzu un nume pe una dintre telegrame: Ava. Se

răzgândise? Se uită mai bine şi văzu, nu, era Abe, nu Ava. Îi căzură umerii de dezamăgire.

Încercase să nu se gândească la ea în ultimele zile. Ea spusese nu, iar el… el fusese nevoit să accepte. Refuzul era ceva neobişnuit pentru el, un tonic amar pe care nu voia să-l înghită. Având avantajele contului bancar şi cele ale unei înfăţişări decente, nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să-l refuze. Deci de ce se opunea Ava relaţiei lor?

Brusc începu să-l doară stomacul, iar Will se grăbi către uşa biroului, urmat de Frank. Peste umăr, Will îi dădu asistentului său răspunsurile la unele dintre telegrame în timp ce intrau în birou.

— Adu-mi tranzacţiile de dimineaţă, îi spuse lui Frank când ajunseră în birou. Vreau să văd cum s-a încheiat bursa.

— Da, domnule, răspunse tânărul. Altceva?

— Găseşte-mi nişte bicarbonat de sodiu, spuse el frecându-şi stomacul în timp ce se aşează. Asta e tot.

Un ciocănit timid în uşă îi atrase atenţia lui Will. Tom, fratele Avei, stătea în prag, părând agitat. Văzându-l, se gândi fără să vrea din nou la Ava, deşi Will nu se putea supăra pe băiat din cauza surorii lui.

— Da, Tom?

— Aveţi timp un minut, domnule?

La auzul cererii, Frank se arătă surprins, iar Will ştiu că în câteva minute, Tom va primi o lecţie despre cum trebuia să se comporte la birou.

— Este în regulă, Frank. Găseşte-mi bicarbonatul, iar eu voi vorbi cu Tom.

— Desigur, domnule, spuse Frank grăbindu-se să iasă din cameră şi privindu-l pe Tom cu dispreţ.

Când se închise uşa, Will spuse:

— Nu ţine cont de Frank. Are grijă de timpul meu, deşi câteodată exagerează.

— Am remarcat, spuse Tom. Fac tot ce pot ca să învăţ cum merg lucrurile aici.

— Din câte am auzit, faci o treabă nemaipomenită. Frank a spus că te-a mutat la registrul contabil fiindcă te

pricepi la numere.

— Mă pricep?

— Eşti foarte bun, completă Will.

— Ah, da, mă pricep. Îmi plac numerele. Întotdeauna mi-au plăcut, de pe vremea când aveam un joc cu zaruri pe Canal Street.

Will se abţinu să nu zâmbească.

— Bănuiesc că sora ta nu ştie de acel joc cu zaruri.

Tom se albi uşor la faţă, ceea ce îi oferi răspunsul la întrebare.

— Nu, m-ar omorî dacă ar şti. Nu-i veţi spune, nu-i aşa?

— Ai cuvântul meu. Nu avea rost să-i spună că nu o va mai vedea pe Ava niciodată. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

— Ei bine, parcurgeam registrul contabil şi m-am gândit că poate ar trebui să le compar cu cifrele de anul trecut…

— De ce-ai vrea să faci asta? îl întrerupse Will brusc. Registrul de anul trecut a fost… o ruşine. Lui Will îi scăpase că firma de investiţii fura bani de la Northeast Railroads, şi înlăturase evidenţa greşelii sale din birou. Nimeni nu va vedea acel registru în afară de el.

— Ca să-mi fac o idee despre cum se descurcă de la an la an compania. M-am gândit că, dacă vom compara săptămâna aceasta cu aceeaşi săptămână de anul trecut, veţi putea vedea cât de mult a progresat. Dar nu găsesc registrul contabil de anul trecut.

Băiatul era inteligent, fără îndoială. Lui Will îi plăcea iniţiativa lui Tom de a îndeplini o sarcină care nu îi fusese trasată pentru a-i îmbunătăţi lui Will înţelegerea asupra companiei.

— Acel registru este privat dintr-un anumit motiv, Tom, dar îţi apreciez sârguinţa. Poate că poţi compara cu anul din urmă?

Tom încuviinţă din cap.

— Am fost îngrijorat că v-a luat cineva registrul, domnule Sloane. Mă bucur să aud că ştiţi unde se află.

— Desigur că ştiu. Se legănă în scaun. Asta era tot?

— Da, domnule. Vă las atunci.

Întorcându-se, Tom se îndrepta către uşă, dar Will îl strigă.

— Aşteaptă, Tom. Spune-mi…

Voia atât de mult să întrebe asta, să afle orice fărâmă de informaţie despre ea, dar mândria îşi făcu simţită prezenţa.

— Cum îţi place ce faci aici?

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Tom.

— Îmi place foarte mult, domnule Sloane. Vă mulţumesc pentru oportunitate.

Will făcu un semn cu mâna.

— Este plăcerea mea. Mă pricep să identific oameni talentaţi, iar tu completezi foarte bine lista angajaţilor mei. Dar ce fac prietenii tăi, cei cu care ai fost arestat? Ştii ceva despre ei?

— Nu, domnule. Tom ridică din umeri. Şi nu vreau să am de a face cu niciunul dintre ei. Ştiţi, când eram la închisoare, nu au vrut să le spună poliţiştilor că era prima dată când lucram cu ei. Au făcut să pară ca şi când era ceva obişnuit. Ce fel de prieteni fac asta?

— Nu unii foarte buni, spuse Will. Mă bucur că te-ai distanţat de acea viaţă. Ai un viitor strălucit în faţă, Tom. Să nu uiţi niciodată asta.

— Nu voi uita, domnule. Şi vă mulţumesc că m-aţi acceptat.

— Desigur.

Făcându-i semn din cap, Will îl lăsă să plece. Dar chiar când Tom deschidea uşa, Will se auzi întrebându-l:

— Şi ce face sora ta? întrebă el aproape tresărind. Gata cu mândria!

— Mary?

— Nu, cealaltă.

— Ava? întrebă Tom frecându-şi ceafa. Nu prea ştiu. A fost tăcută în ultimele zile. Nu vrea să vorbească. E bucuroasă pentru slujba mea, totuşi. A spus că ne vom putea muta în nord şi mai curând datorită salariului meu.

Lui Will i se strânse stomacul, simţind din nou arsura. Unde naiba era Frank cu bicarbonatul ăla?

— Deci, asta este ceea ce vrei? Să te muţi în nord?

— La dracu' – adică la naiba, nu. Ava este cea care vrea să se mute. Nu eu. Nu vreau să părăsesc oraşul.

— Bine. Poate încerci să o convingi.

Tom zâmbi amuzat.

— Ava este foarte încăpăţânată, domnule Sloane. Cred că aş avea mai mult noroc să conving un porc să-i crească aripi şi să zboare.

*

— Madame Zolikoff, vă mulţumesc că sunteţi aici în seara aceasta!

Phillip Price se apropie de uşa de la intrare, cu mâna întinsă. Un bărbat văduv, în vârstă de patruzeci de ani, arătos şi bogat, domnul Price era proprietarul unei fabrici prospere de textile. Părul lui castaniu, pomădat cu grijă, avea câteva şuviţe argintii la tâmple, şi purta o barbă frumos tunsă. În ultimele şapte luni, fusese unul dintre clienţii obişnuiţi ai Avei.

Zâmbind graţios, îşi mută geanta cea grea în partea stângă, iar cu dreapta dădu mâna.

— Desigur, domnule Price, spuse ea cu accentul ei rusesc. De abia aştept să le fiu de folos musafirilor dumneavoastră diseară.

— Excelent! Vă arăt salonul pe care îl folosim.

O apucă de braţ şi o conduse pe coridorul principal către nişte uşi din lemn pe care le deschise.

— Iată-l! Cred că are tot ceea ce aveţi nevoie.

Draperiile grele fuseseră trase pentru a întuneca camera, aşa că domnul Price aprinse întrerupătorul lustrei şi lumină încăperea. Mobila pe care o ceruse – masa rotundă şi uşoară, paravanul din colţ, cuierul de haine – toate păreau să fie la locul lor.

— Este exact ceea ce am cerut. Mulţumesc. La ce oră vor ajunge?

— Musafirii ar trebui să înceapă să sosească peste aproximativ un sfert de oră. Îi conduc în salonul din faţă, iar dumneavoastră puteţi să vă alăturaţi nouă când sunteţi pregătită.

Ava dădu din cap, iar domnul Price părăsi camera închizând uşor uşa în spatele lui. Le spusese gazdelor că avea nevoie să „simtă energia locului” înainte, dar, în realitate, mai erau câteva lucruri de aranjat. După ce îşi puse geanta pe jos, o deschise lăsând să se vadă obiectele necesare pentru seara aceea. O tamburină. O tijă lungă, retractabilă. O fâşie mică de tifon. Un pachet de cărţi de joc. Mută scaunele mai aproape unul de celălalt. În ultimul rând, stinse luminile pentru a se asigura că încăperea era suficient de întunecată. Când totul fu aranjat aşa cum îi plăcea, părăsi camera şi se îndreptă către salon.

Mediile din New York şi Londra erau la mare căutare, iar ea ştia că prietenii domnului Price îşi doreau cu toţii ca mai întâi să stea de vorbă cu ea. Pe Ava nu o deranja, deoarece putea să folosească întotdeauna câteva dintre aceste mici informaţii în timpul şedinţei. Când conversau cu un necunoscut politicos, oamenii făceau deseori cunoscute informaţii pe care le credeau lipsite de importanţă, informaţii pe care ea le reţinea pentru a le folosi mai târziu. Fiindcă cu cât includea mai multe fapte reale în timpul şedinţei, cu atât mai autentice păreau puterile ei altora.

În salon, se aflau şase oaspeţi bine îmbrăcaţi. Domnul Price nu făcea parte din înalta societate, dar mulţumită contului său colosal, se întâlnea frecvent cu cei de viţă nobilă. Asta o făcu să se gândească la Will, un fapt garantat să-i modifice în rău starea de spirit. Nu îl văzuse de cinci zile, din seara în care îi făcuse propunerea ofensatoare. „Prefer partenere de lungă durată, care sunt dispuse să fie de acord cu un astfel de aranjament”.

Fără îndoială că existau multe astfel de partenere în trecutul său, toate femei plictisite, din înalta societate, care nu ratau şansa de a împărţi patul cu el. Nu şi Ava. Nu era deloc interesată de a deveni jucăria unui dandy bogat. Viaţa ei era deja destul de complicată.

„Asta se întâmplă pentru că ai început să ai sentimente pentru el şi pentru că ai vrea să te placă şi el”.

Tresărind, încercă din răsputeri să-şi amuţească vocea interioară. Acea voce interioară nu aducea decât probleme.

Domnul Price o observă stând lângă uşă, aşa că se apropie şi o apucă de braţ.

— Iată vedeta din această seară. Aceasta este minunata Madame Zolikoff. Ea va ţine şedinţa noastră de spiritism.

Capetele se întoarseră în direcţia ei, iar ea deveni curând parte din cercul de invitaţi în timp ce aceştia începuseră deja să-i pună tot felul de întrebări. Credea că spiritele vor fi cooperante în seara aceasta? Avea ea un spirit care o ghida, asemenea mediilor renumite? Se temea vreodată să comunice cu spiritele? vorbise cu fantoma lui Abraham Lincoln?

Ava încerca să le răspundă fiecăruia în parte, cu grijă, păstrându-şi accentul. Le puse şi ea întrebări, învăţând tot ceea ce putea într-un timp atât de scurt. O femeie tocmai îşi pierduse sora, un bărbat îşi pierduse unchiul. Un cuplu plănuia să facă o excursie în Orient. Domnul Pride nu spuse nimic, stătu lângă ea, până când în cele din urmă se uită la ceasul său de buzunar.

— Mai aşteptăm încă doi invitaţi. Apoi vom începe.

Fiindcă îi cerea o sumă absurdă pentru această şedinţă, Ava nu se plânse. Din onorariul din această seară îşi va putea plăti un sfert din chiria şi mâncarea pe luna în curs.

— Desigur, îi spuse ea. Vom aştepta să sosească toată lumea. Cu cât sunt mai mulţi oameni, cu atât avem mai multă energie pentru a invoca spiritele.

— Aţi putut comunica întotdeauna cu spiritele, Madame Zolikoff, întrebă unul dintre invitaţi, fixându-şi privirea pe decolteul ei.

Ava încercă să-şi păstreze calmul. Dacă ar câştiga o monedă pentru fiecare bărbat care întrecea limita bunului-simţ cu ea, nu ar mai avea nevoie să poarte peruca lui

Madame Zolikoff. Îşi propuse să-l privească pe acest bărbat îndeaproape.

— De când mă ştiu, răspunse ea.

— Sunteţi aici, excelent. Putem începe.

Ava privi în jur şi inima îi îngheţă. Totul în ea se prefăcu în gheaţă.

Un bărbat blond, familiar, îmbrăcat cu haine negre de seară stătea în pragul uşii. Will Sloane. Era la fel de arătos şi de impresionant ca întotdeauna, iar la braţul lui avea o tânără blondă. Lângă el se afla o femeie mai în vârstă, cu siguranţă, mama fetei. Ava îl privea pe Will care zâmbea şi dădea mâna cu domnul Price.

— Îmi cer iertare pentru întârziere. Domnişoara Baldwin a dorit să vadă luminile de pe Madison Square, aşa că am urmat un drum mai lung.

Will era… aici. Şi însoţit de o femeie.

Capitolul 11

Will se uită prin încăpere, studiindu-i repede pe ceilalţi invitaţi la cină, când privirea i se opri pe nişte buze familiare. Trupul îi tresări din cauza şocului de a o întâlni aici. Ce naiba căuta Ava la Price acasă? Apoi observă peruca blondă şi veşmintele negre. La naiba!

Madame Zolikoff în carne şi oase.

Maxilarul i se încleştă. Domnişoara Baldwin nu menţionase că va avea loc şi o şedinţă de spiritism în seara aceea. Dacă ar fi ştiut, fără îndoială că Will nu s-ar fi oferit să le însoţească pe ea şi pe mama ei. Acum era prins acolo, fără să poată să plece, fiindcă nu venise singur.

Ava se întoarse să discute cu alţi invitaţi. Ştia după felul în care îşi ţinea umerii că nu era bucuroasă să-l vadă, deşi nu înţelegea de ce. Nu ea era cea care fusese respinsă. Will făcuse o ofertă perfect rezonabilă, una pe care multe femei ar agrea-o, iar ea o refuzase cu atâta uşurinţă.

Asta durea, totuşi nu se putea abţine să n-o dorească.

— Bună seara, doamnă Baldwin, domnişoară Baldwin, domnule Sloane. Vă pot oferi ceva de băut înainte de a începe? întrebă Price.

— Da, vă mulţumesc, răspunse doamna Baldwin.

— Cea mai tare băutură pe care o aveţi, ceru Will.

Price ridică o sprânceană, dar nu comentă. Doamna Baldwin se scuză spunând că văzuse pe cineva cunoscut în mulţime, lăsând-o pe domnişoara Baldwin singură cu Will. Mâna fetei îi prinse mai ferm braţul lui Will, în timp ce se înclină către el.

— Sper că nu vă deranjează că va exista şi o şedinţă de spiritism în seara asta. Va fi distractiv.

O debutantă, fiica uneia dintre cele mai bune familii, domnişoara Baldwin era favorita la titlul de doamna William Sloane. Fata de optsprezece ani avea maniere impecabile şi o frumuseţe blondă care îl impresionară pe Will. Chiar acum, ochii ei de un albastru-deschis străluceau de încântare.

— Şi mi s-a spus că putem beneficia de o interpretare personalizată la final.

Dumnezeule, noaptea asta nu se va termina niciodată. El încerca să-şi ascundă iritarea.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să luăm mai bine cina doar noi trei?

— Ah, spuse ea, iar zâmbetul îi păli vizibil. Putem pleca, cred.

Will se simţi brusc foarte prost, plictiseala opresivă cu care îl necăjea Lizzie. Dar cum putea el să-şi imagineze că poate sta în aceeaşi încăpere cu Ava fără să-şi piardă minţile?

Simţi o înţepătură în ceafă, conştientizând ce i se întâmpla, şi se uită în sus ca să descopere nişte ochi căprui studiindu-l. Provocându-l. Cu siguranţă că Ava se aştepta ca el să plece. Oare credea că se temea de ea?

Îi zâmbi prietenos domnişoarei Baldwin.

— Nu, iertaţi-mă! A fost nepoliticos din partea mea să sugerez asta, mai ales când sunteţi atât de dornică să

rămâneţi. Mai curând sufăr, dacă asta vă face fericită, domnişoară Baldwin.

Faţa fetei se lumină din nou.

— Vă rog, când suntem singuri, îmi puteţi spune Charlotte.

El încuviinţă din cap.

— Atunci şi tu trebuie să-mi spui Will.

— Aici eraţi, spuse Price, întorcându-se. Mai întâi îi oferi lui Charlotte un pahar de şampanie, apoi îi întinse lui Will un pahar de cristal, cu un lichid chihlimbariu.

— Acesta este cel mai bun whisky adus din…

Will îl bău dintr-o singură înghiţitură, simţind cum tăria îi ardea stomacul. Îi întinse paharul gol lui Price.

— Mulţumesc. Începem?

Price clipi, dar se întoarse către restul invitaţilor.

— Vă propun să ne îndreptăm către salonul din spate.

Will îi urmări pe ceilalţi invitaţi ieşind pe coridor. Era înconjurat de chipuri entuziasmate, asemenea vitelor îngrăşate care erau duse la sacrificiu, aceşti ignoranţi care credeau în puterile lui Madame Zolikoff. Cât va avea ea de câştigat de pe urma acestei reprezentaţii?

Ea trecu pe lângă el şi astfel îi simţi parfumul discret de lavandă şi mirodenii. Muşchii i se încordaseră, iar amintirea orgasmului ei pe degetele lui ieşi din nou la iveală şi îi făcu sângele să fiarbă.

Ar trebui să stea departe de ea, să-şi găsească o altă parteneră dornică de relaţii intime cu el. Desigur că niciuna dintre acele femei nu ar avea inteligenţa sau curajul Avei, sau limba ei ascuţită care putea plesni un bărbat ca un bici. Avea atât de mult foc. O căldură dogoritoare. Împreună ar fi explozivi, dacă ar fi ea de acord. Poate că ar putea cere o interpretare personalizată, încercând să o convingă mai bine.

„De ce nu-i poţi accepta refuzul?” Nu-i stătea în fire să implore. Îi spusese ce dorea, iar ea refuzase. Mândria îi cerea să o uite. Şi totuşi…

— Doamnelor şi domnilor, o auzi spunând în timp ce intră în camera întunecată. Vă invit să luaţi loc la masă,

spuse Madame Zolikoff arătând către masa rotundă din lemn.

Scaunele erau apropiate, făcându-i pe invitaţi să stea umăr lângă umăr. El o conduse pe Charlotte către scaunele de vizavi de locul unde se aşezase Ava. „Stai departe, departe de ea!”

— Vă rog, aşezaţi-vă! Apoi putem începe.

De îndată ce Charlotte îşi ocupă locul, se aşeză şi Will. Trebuia să existe un motiv pentru care Ava avea nevoie ca invitaţii să stea atât de aproape unul de celălalt, dar Will nu-şi putea da deloc seama care.

Price închise uşile din lemn, lăsând doar o lampă cu lumină pală în spatele scaunului pe care urma să stea Ava. Ea se aşeză şi ridică mâinile.

— Aţi venit cu toţii aici în această seară, începu ea cu accentul ei rusesc, ca să comunicaţi cu lumea spiritelor. Dacă faceţi ce spun şi vă goliţi mintea, vom putea reuşi. Dar dacă există energie negativă în această încăpere, atunci nu vom putea interacţiona cu spiritele.

Will ar fi putut jura că ea se uita la el, deşi privirea ei era aţintită asupra altora. Energie negativă, într-adevăr.

— Acum, toată lumea, vă rog, daţi-vă jos mănuşile şi ţineţi-vă de mâini. Odată ce sunteţi gata, vom începe invocaţia.

Charlotte îşi dădu jos mănuşile şi îl luă entuziasmată de mână. Toţi cei de la masă făcură acelaşi lucru până când se atingeau cu toţii, inclusiv Madame Zolikoff.

— Invocaţi împreună cu mine. Spirite ale trecutului, veniţi şi vizitaţi-ne!

Ea repetă din nou aceeaşi frază, iar invitaţii începură să repete cuvintele – toţi, cu excepţia lui Will, desigur.

Din nou, cuvintele erau repetate, mai repede, din ce în ce mai repede. Will o putea auzi pe Charlotte străduindu-se să respire bine în corsetul ei strâmt şi să ţină pasul cu exerciţiul de invocare a spiritelor, imaginându-şi astfel că majoritatea femeilor din cameră erau pe punctul de a leşina. Cum putea fi aşa ceva sănătos?

Lampa se stinse brusc, cufundând camera în

întuneric. Invitaţii, inclusiv Charlotte, scoaseră o exclamaţie de uimire.

— Suntem aproape! spuse Madame Zolikoff. Nu daţi drumul la mâini, lanţul trebuie să rămână intact! Toată lumea să continue să invoce!

Will nu putea să vadă nimic. Draperiile grele nu lăsau nici măcar lumina felinarului stradal să pătrundă în încăpere. Nu putea decât să distingă mâinile mici ale femeilor din stânga şi din dreapta lui. Câteva secunde mai târziu, se auzi o tamburină, şi toţi invitaţii tăcură.

— Simt cum un spirit este aici cu noi! spuse Madame Zolikoff, iar Will îşi roti neîncrezător ochii.

— Eşti din lumea de dincolo?

Instrumentul sună din nou, iar invitaţii chicotiră entuziasmaţi.

— Minunat. Eşti ruda cuiva din încăpere?

Niciun sunet, aşa că ea întrebă:

— Atunci ne poţi ajuta să vorbim cu cei de dincolo care vor să comunice cu o persoană dragă?

Ţâââr.

— Vă rog, gândiţi-vă cu toţii la persoana cu care vreţi să luaţi legătura.

Invitaţii rămaseră tăcuţi, iar Will bătu nerăbdător din picior. Oare oamenii chiar credeau în prostia asta?

— Văd un spirit. Este o femeie. Mai în vârstă. Avea probleme cu inima. O criză de inimă…

— Mama mea! spuse unul dintre oaspeţi. Este mama mea?

— Cred că da, zise Madame Zolikoff. Numele ei începe cu litera M sau N…

— P! strigă acelaşi oaspete. Numele ei este Pauline.

— Da! Pauline!

Urmă o tăcere scurtă.

— Spune că ai suferit foarte mult după moartea ei. Îşi doreşte să-ţi continui viaţa, să mergi în excursia pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna.

— În vest. Mama ştia că întotdeauna am vrut să merg în California.

Vocea femeii tremura ca şi când i-ar fi venit să plângă.

— Spune-i că-i mulţumesc şi că voi face asta!

Will oftă. Tot acest exerciţiu era ridicol.

— Ah, gemu el în timp ce o durere neaşteptată îi explodă în spatele capului, făcându-l să se mişte în scaun.

Fusese o lovitură teribil de puternică, ca şi când cineva l-ar fi lovit în spatele capului. Se întoarse, dar ochii nu i se obişnuiseră cu întunericul încă. Totuşi, atenţia îi rămase alertă, deşi nu auzi niciun sunet, iar grupul probabil că se ţinea în continuare de mâini.

— Încă se mai ţine toată lumea de mâini? întrebă el. A spart cineva cercul?

Toată lumea confirmă că nu, mâinile rămaseră prinse împrejurul mesei, dar Will ştia cine era responsabilul.

Ava. Cumva, ea reuşise să se ridice şi să-l lovească. Ar putea jura că aşa era.

Madame Zolikoff transmise mesajul femeii. Nimic nu era diferit în tonalitatea vocii ei, ceea ce-l lăsă pe Will nedumerit. Cum făcuse asta? La naiba cu ea!

Şedinţa continuă cu aceleaşi trucuri. Mai multe sunete de tamburină. Mai multe mesaje din lumea de dincolo. La un moment dat, Will simţi o atingere ciudată pe umăr, ca un băţ metalic. Niciunul dintre spirite nu voia să comunice cu el, slavă Cerului. Probabil pentru că Ava ştia că el nu s-ar implica în această farsă.

Să aştepte numai până când o va prinde singură.

*

Şedinţa dură puţin mai mult de o oră. După aceea, Madame Zolikoff se scuză câteva minute pentru a se reculege. Price se retrase politicos, iar Ava putu să respire uşurată pentru prima dată de când îl văzuse pe Will intrând în cameră.

Omul o tulbura într-un mod nebănuit – tangibil, nu un produs al imaginaţiei cuiva. Nu, ceea ce simţea era real, atât de real pe cât era de nedorit. Avea fluturi în stomac în

timp ce stătea în faţa lui. La un moment dat ar *fi* putut să jure că îşi frecase piciorul de al ei, aproape făcând-o să-şi iasă din rol.

Ridică un pahar cu apă rece şi îl aduse în dreptul gurii. Pe cât de mult îl ura, corpul ei încă îşi amintea. Noaptea târziu, când raţiunea îi părăsea mintea, şi epuizarea se făcea simţită, se gândea dacă să-i accepte oferta. Cu ce-ar fi greşit? Până la urmă recunoscuse, nu era virgină, iar ei avuseseră cu siguranţă un fel de conexiune fizică diferită de tot ceea ce i se mai întâmplase până atunci. De ce să nu-şi permită asta? Nu merita ea un pic de distracţie nevinovată, după anii de muncă asiduă pe care îi îndurase?

Mai mult decât atât, nu va fi la fel cum fusese cu Stephen van Dunn. Cu Stephen, ea crezuse că ei doi puteau avea un viitor împreună, că puteau construi o viaţă bazată pe dragoste şi fericire. Will nu o minţea. Din contră. El fusese brutal de sincer, spunându-i clar că ei doi nu puteau avea niciun viitor împreună.

Era oare nebună dacă se răzgândea? Nu să fie amanta lui, dar să se bucure de plăcerile pe care le-ar putea descoperi într-o cameră de hotel din când în când?

Price îşi vârî capul pe uşă.

— Sunteţi gata pentru ghicit sau mai aveţi nevoie de timp?

— Sunt gata. Vă mulţumesc, domnule Price.

— Vă rog, zâmbi el, aş aprecia dacă mi-aţi spune Phillip.

Domnul Price fusese destul de amabil, dar nenecesarele atingeri şi priviri din seara aceea o făcură să se întrebe ce era în mintea lui. Nu ar fi el primul bărbat să creadă că Madame Zolikoff era dispusă să câştige bani şi în alt fel.

Ea îşi înclină politicos capul.

— Îţi mulţumesc, Phillip.

Unul după altul, ea văzu trei invitaţi cărora să le ghicească. Din fericire, feţele lor spuneau aproape tot ce avea ea nevoie să ştie. Când oamenii îşi doreau cu disperare să creadă, erau bucuroşi să-i dea sugestii pentru

a o ajuta. Rotindu-şi umerii pentru a elibera tensiunea, se întrebă dacă Will va fi suficient de stupid încât să ceară o şedinţă privată de ghicit.

Uşa se deschise, şi apăru o femeie blondă. Nu Will, slavă Domnului, dar aceasta era femeia pe care o însoţea Will în acea seară. Domnişoara Baldwin, aşa cum o prezentase Phillip mai înainte.

Acesta era viitorul lui Will Sloane, o femeie exact ca asta. Frumoasă, rafinată, cu maniere perfecte, zveltă. Soţia ideală pentru un om politic. Fără îndoială că fata se va supune tuturor dorinţelor sale.

— Doamnă Zolikoff, spuse tânăra, sper că nu vă deranjează să-mi citiţi şi mie viitorul!

— Nu, sigur că nu. Intră, draga mea! Aşează-te! Hai să vedem ce-ţi rezervă viitorul!

Domnişoara Baldwin, îmbrăcată cu o rochie din mătase lila şi crem, se aşeză pe scaun şi îşi puse banii pe masă. În timp ce Ava îi luă, o observă atent. Domnişoara Baldwin era senzaţională, cu trăsături clasice şi cu o piele catifelată care nu văzuse vreodată transpiraţie sau soare, şi tânără, poate în vârstă de optsprezece sau nouăsprezece ani.

Chiar şi pentru cineva ca Ava, era evident faptul că Will şi domnişoara Baldwin erau potriviţi. Aşa că de ce simţea un junghi în coaste? Nu era gelozie. Cu siguranţă nu. Asta ar însemna că avea sentimente faţă de bărbatul rigid de la căile ferate, ceea ce era absurd.

„Concentrează-te, Ava!”

— Înainte să începem, ai vreo întrebare? o întrebă ea pe fată. Eşti curioasă despre ceva anume?

Fata zâmbi mulţumită de sine, dar pe Ava n-o impresionă.

— Vreau să ştiu despre viitorul meu soţ.

Sigur că voia. Încercând să se dezbare de aversiunea pe care o simţea, Ava îşi ridică mânecile şi îşi întinse mâinile către domnişoara Baldwin.

— Trebuia să fi ştiut. Este ceea ce vrea să ştie orice tânără, nu? Când îl vei întâlni pe bărbatul visurilor tale…

— Nu, l-am întâlnit deja. Vreau să aflu detalii despre viaţa noastră împreună.

L-a întâlnit deja? Dumnezeule, *o ceruse* Will în căsătorie? Informaţia aceea se învârtea în mintea Avei ca un carusel de pe Coney Island.

— Eşti…?

Nici măcar nu putu să pronunţe restul propoziţiei.

— Nu, spuse domnişoara Baldwin, făcând un semn din încheietura mâinii sale delicate. Dar toată lumea ştie că ne ia în calcul doar pe mine şi pe domnişoara Iselin. Ea este încântătoare, dar…

Se opri, implicaţia era clară. „Dar nu atât de încântătoare ca mine”. Ava simţi un gust amar, un dezgust atât faţă de această femeie, cât şi faţă de competiţia pe care o iniţiase Will. I s-ar potrivi să sfârşească prin a se căsători cu această fată plină de sine.

Senzaţia de gol din stomacul Avei reapăru. Îşi făcu singură curaj, apoi luă mâinile domnişoarei Baldwin şi le aşeză cu palmele în sus pe masa din lemn.

— Excelent, hai să vedem! Asta este linia capului, spuse ea, arătându-i fetei linia din mijlocul palmei. Este lungă şi dreaptă, ceea ce înseamnă că gândeşti mult înainte de a lua o decizie. Asta poate însemna şi că ai tendinţa de a acţiona mai degrabă după cum îţi dictează mintea, nu inima.

Fata dădu din cap, iar Ava continuă:

— Asta de aici este linia inimii. Fără să se întrebe de ce, continuă: Vezi cum începe de sub degetul tău mijlociu? Asta înseamnă că nu ai întâlnit încă iubirea.

Domnişoara Baldwin nu păru prea îngrijorată, aşa că Ava îi arătă o zonă din palmă.

— Şi întreruperea liniei? Asta înseamnă că adevărata dragoste te aşteaptă să completaţi împreună linia din palma ta.

Domnişoara Baldwin începu să-şi muşte buza de jos.

— Sunteţi sigură? Poate că l-am întâlnit, iar linia va fi completă atunci când mă va săruta.

„Deci nu s-au sărutat încă”. Ava nu ştia de ce, dar

informaţia chiar o bucură.

— Nu, nu asta înseamnă linia. Dacă ar fi asta, atunci ai avea o linie mică şi curbă care ar porni de la degetul tău arătător.

— Va fi iubitul meu bogat, cel puţin?

— Ah, într-adevăr, lui Will i-ar fi mai bine fără femeia asta. Ava îi studie ambele palme, ca şi când ar fi căutat un răspuns.

— Linia destinului, de aici, nu e foarte pronunţată. Şi traversează linia vieţii, pornind de la baza degetului mare. Asta înseamnă în general că vei avea nevoie de ajutorul altora în viaţă, cum ar fi de ajutorul familiei.

— Sau al soţului meu.

— Nu fără conexiunea cu linia relaţiilor, spuse Ava cu răbdare. Încă nu ţi-ai cunoscut viitorul soţ.

Domnişoara Baldwin plecă după câteva momente, fruntea ei de porţelan fiind uşor încruntată. Ava se simţi un pic ca una dintre vrăjitoarele din Macbeth, provocând stricăciuni cu puterile ei miraculoase şi jucându-se cu slăbiciunea altora – cu toate astea, nu se simţea vinovată. Will ar trebui să-i mulţumească pentru că îl salvează de această scorpie avidă după bani şi fără inimă.

Se auzi o bătaie în uşă. Ava se aştepta să-l vadă pe domnul Price, dar dădu de Will.

— Doamnă Zolikoff, spuse el exagerat de afectat. Aş dori să-mi citiţi şi mie.

El închise uşa şi intră în cameră. Ochii lui cenuşii şi statura impresionantă îi făceau măruntaiele să-i danseze sub piele – stârnind o avalanşă de dorinţă. Oare el îşi dădea seama? Oare vedea efectul pe care îl avea asupra ei?

Dădu drumul aerului pe care-l ţinea în piept de când intrase.

— Nu le ghicesc celor care nu cred.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Nici chiar celor care plătesc?

— Mai ales celor care plătesc. Ei sunt dezamăgiţi de două ori, văzând-o atât ca pe o pierdere de timp, cât şi ca pe o pierdere de bani.

— Mi-am pierdut deja toată seara. Ce poate fi rău dacă mai pierd încă cinci minute?

Totul, ţinând cont de faptul că încerca să se abţină în preajma lui.

— Sunt sigură că a ta domnişoară Baldwin doreşte să se întoarcă acasă.

— Nu este *a mea* domnişoară Baldwin, şi poate aştepta. Vreau să vorbesc cu tine.

— Două sute de dolari.

Will se înecă.

— Poftim?

— Ghicitul. Chiar acum, te va costa două sute de dolari.

Un zâmbet apăru pe buzele ei. În niciun caz nu va plăti. Va pleca spunându-şi că ar fi o risipă de bani, şi nu-l va mai vedea niciodată.

Făcu o pauză pentru un moment, ţintuind-o cu privirea, apoi îşi duse mâna la buzunarul de haină. Scoase un portofel din piele, pe care îl deschise, se uită înăuntru şi scoase un teanc de hârtie. Cu grijă, scoase două cecuri şi le aşează jos pe masa din lemn din faţa ei. Două sute de dolari.

Gura lui schiţă un zâmbet lacom, care îi dezvelea dinţii albi şi egali.

— Adjudecat.

*

— Cu asta nu poţi cumpăra decât o şedinţă de ghicit, spuse Ava cu o voce firească.

Will era bucuros să afle că personajul lui Madame Zolikoff dispăruse, cel puţin între ei.

— Desigur, spuse el înclinându-şi capul. Aşezându-se în faţa ei, îşi întinse picioarele.

— Ce altceva aş putea cumpăra?

Ştia ce-şi dorea, desigur. *Pe ea.* Dar această femeie încăpăţânată nu putea fi cumpărată, sedusă, ameninţată sau forţată să facă ceva – o trăsătură care îl enerva la fel de mult pe cât îl făcea să o respecte.

— Ce vrei, Will?

Bătând cu degetele în masă, se întreba de unde să înceapă. Erau atâtea lucruri pe care voia să le discute cu această femeie…

— M-ai lovit. Sprâncenele ei se ridicară, aşa că simţi nevoia de clarificare: în timpul şedinţei de spiritism. M-ai lovit în spatele capului.

— Nu am făcut asta. Probabil că ai supărat spiritele – cel mai posibil cu aroganţa ta.

Chicoti la auzul răspunsului ironic. Ava era imprevizibilă.

— Ava, ce faci aici în seara asta?

— Dacă nu ţi-ai dat încă seama, cu siguranţă că nu te pot ajuta.

— Nu fi obraznică! Nu aş fi venit, dacă aş fi ştiut că eşti aici. Nu aş vrea să-ţi creez niciun disconfort în timp ce lucrezi.

Se uită la el de sus, aşa cum o făcuse de nenumărate ori.

— Nu-mi creezi disconfort. Nu te-a informat a ta domnişoară Baldwin despre programul din seara asta?

— Încă o dată, nu este *a mea* domnişoară Baldwin, şi mai mult decât atât, nu. Nu mi-a spus nimic, în afară de faptul că urma să mergem la cineva la cină. Am văzut că i-ai ghicit şi ei.

— Da, i-am ghicit.

A naibii femeie nu voia să elaboreze subiectul, deşi ştia foarte bine la ce făcea el referire.

— Mă interesează conţinutul.

Îşi împreună mâinile pe masa din lemn.

— Nu cred că e treaba ta.

Deci avea legătură cu el.

— Te rog spune-mi că nu i-ai pomenit nimic despre…

Ea se încordă, oroarea citindu-i-se pe faţă, iar Will se simţi relaxat. Ava nu dezvăluise nimic personal.

— Absolut nimic. A întrebat lucruri mărunte, serios. Despre viaţa ei amoroasă şi despre viitorul soţ.

— Şi ce îi rezervă viitorul în acele domenii?

Buzele Avei se strânseră într-un zâmbet afectat care îi făcu sângele să clocotească. Îşi dorea să-i sărute acea expresie şireată de pe faţă.

— Ah, William! Eşti îngrijorat că ţi-am ruinat şansele cu ea?

Charlotte nu putea şti că Will se gândea la ea ca la o posibilă soţie, aşa că întrebările trebuie să fi fost generice, gândurile simple ale unei tinere debutante necăsătorite. Ceea ce însemna că Madame Zolikoff nu avea nicio influenţă asupra rezultatului, slavă Domnului! Cu toate astea, nu-i plăcea să nu ştie ce se discutase.

— Nu, sigur că nu. Este tânără, aşa că aşteaptă să se căsătorească repede. De aceea este curioasă despre destinul ei.

— Şi de bani, murmură Ava. Din care se pare, ai o mulţime, aşa că vă potriviţi perfect.

Era ceva în tonul vocii ei… Doamne, Dumnezeule!

— Nu pot să cred – eşti geloasă.

— E ridicol. Nu sunt sigur geloasă pe nicio femeie cu care alegi să-ţi petreci timpul. Poţi fi al lor, în ceea ce mă priveşte.

Minciuni peste minciuni. Putea el să obţină un răspuns clar de la această femeie.

— Chiar aşa este?

Ea încuviinţă din cap, iar el voia ca ea să admită că era o minciună. Nicio femeie nu săruta la fel ca Ava, cu tot trupul şi sufletul, numai dacă ar simţi ceva pentru celălalt, cel puţin asta ştia Will din experienţă.

— Aş dori să-mi ghiceşti şi mie viitorul acum, spuse el aşezându-şi mâinile pe masă, cu palmele în sus.

Ea înghiţi în sec şi privi în jos, făcându-l să aştepte. Îşi dorea deja de mai bine de o oră să o atingă, să simtă alunecarea pielii ei goale pe a sa. Dacă asta era singura cale pentru a o face să-l atingă, atunci aşa să fie.

— Haide acum, am plătit bani frumoşi pentru asta.

— Bine.

Ea expiră lung, apoi îl prinse de încheieturi. La prima atingere a degetelor ei, trupul lui tresări. Pulsul începu să i-

o ia la goană, în timp ce fiecare nerv se armoniza în acea zonă precisă a trupului său.

Îşi muşcă buza, prefăcându-se că îi studiază palmele.

— Văd că eşti încăpăţânat şi arogant. Ai dus-o bine din copilărie, şi eşti convins că ai întotdeauna dreptate. Vei sfârşi ca un bărbat bătrân, singur şi nenorocit, doar în compania banilor şi a servitorilor tăi.

Îi dădu drumul la mâini şi se îndepărtă. Ar fi putut crede că nu era deloc tulburată dacă nu ar fi dat-o de gol tresărirea furioasă de la baza gâtului. Era atrasă de el şi încerca din răsputeri să ascundă asta.

Încercă să nu zâmbească.

— Cam puţin pentru două sute de dolari.

— Fă reclamaţie la sindicat, spuse ea fără a-l privi în ochi, în timp ce-şi aranja manşetele.

— Aş vrea să-ţi ghicesc în palmă.

Îşi ridică repede capul, privindu-l uimită.

— Poftim?

— Palma ta, spuse el făcându-i semn cu degetul. Haide, lasă-mă să-ţi ghicesc!

— Nu. Nu prea te pricepi să înţelegi…

Se aplecă şi îi luă mâna dreaptă. Abia îşi putea controla respiraţia. Aceeaşi senzaţie electrică se simţi între ei, iar dorinţa mocnită era pe punctul de a da în clocot, o senzaţie care gonea de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase.

Din fericire, Ava părea prea confuză pentru a se împotrivi, aşa că, înainte de a-şi pierde şansa, îi atinse suprafaţa fină a palmei cu degetele lui mari. Un fior aproape imperceptibil îi străfulgeră braţul. *Excelent.*

Cu vârful degetului trasă cea mai lungă linie din palma ei.

— Ai o linie a vieţii clară şi lungă, ceea ce înseamnă că eşti inteligentă şi muncitoare. Ai multe responsabilităţi, dar te descurci cu ele în mod admirabil. Eşti plină de resurse.

— Asta… asta nu e ceea ce înseamnă o linie a vieţii lungă. Inventezi toate astea.

Se uită în ochii ei căprui şi uimiţi.

— Asta este interpretarea mea. Nu mă întrerupe. Schimbându-şi poziţia pe scaun, continuă: Asta este linia relaţiilor.

Îşi trecu uşor degetul peste pielea ei delicată, atingând linia ca şi când ar fi vrut să o memoreze.

Poate că asta făcea. Voia să înveţe totul despre trupul ei, să se înfrupte din ea până ce se sătura. Să-şi satisfacă obsesia pentru ea, iar apoi să se întoarcă la felul în care erau lucrurile înainte de Madame Zolikoff. Predictibilitatea calmă în care nimeni nu-l putea provoca.

Dar înainte... înainte ar trebui să o aibă.

El îşi drese vocea:

— Nu ai uşor încredere în oameni, pentru că ai fost rănită în trecut. Eşti suspicioasă în ce priveşte pasiunea, sentimentele tale. Dar ai atâta pasiune, Ava. Este limpede ca liniile ce-ţi străbat pielea.

Lăsă vârful degetului să-i alunece pe fiecare dintre degetele ei, unul câte unul, conturându-i degetele cu atingerea sa. Ea îşi întredeschise buzele şi lăsă să se audă un oftat.

— Atâta pasiune, încât face să te doară.

Îşi ridică mâna către buzele lui, iar el aşeză câte un sărut pe fiecare vârf de deget, până când se concentră pe toate cinci, presându-şi apoi buzele în mijlocul palmei ei. Mâna îi tremura sub buzele lui, iar el îi muşcă uşor podul palmei cu dinţii. Ea gemu, dar nu se retrase.

— Te doare, Ava?

— Da, spuse ea, pieptul ei urcând şi coborând cu repeziciune.

Simţind victoria, Will desenă o altă linie la ea în palmă.

— Asta e linia destinului, spuse el privind-o fix.

Ochii ei căprui erau sticloşi şi înneguraţi, iar ca răspuns el îşi simţi erecţia pulsând. Curând. O va avea foarte, foarte curând.

— Ai vrea să ştii ce-ţi rezervă viitorul?

Ea dădu din cap, iar el se auzi spunând:

— Este un bărbat pe care îl ştii, unul foarte aproape de tine. Vrea să te facă să simţi plăcere, mai multă plăcere decât poţi suporta. Să te venereze cu mâinile lui… cu gura lui. Să te pună pe pat şi să te iubească până când îi vei cere mila. Va avea grijă de tine, Ava. Atât de bine, încât nu te vei mai îndoi din nou.

Roşeaţa i se urcă pe gât, iar gura îi era moale de excitare. Aerul deveni dens, ca şi când ar fi respirat un aer umed într-o zi toridă de vară, iar Will trebui să-şi reamintească toate motivele pentru care nu putea să sară pe ea în acel moment.

— Vrei să te întâlneşti mâine cu mine?

El îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea unui semn din partea ei. În cele din urmă, când credea că nu va răspunde, ea încuviinţă din cap.

— Ne vedem mâine la cafeneaua de la Washington Street Hotel, la ora unu fix.

Confirmă din nou cu un semn din cap.

Ridicându-se în picioare, se apropie de ea şi o sărută rapid.

— Pe mâine.

Capitolul 12

Ava nu se putea opri din tremurat. Se aşeză la o măsuţă din metal de la cafeneaua aglomerată a hotelului, din fericire un loc unde femeilor li se permitea să cineze singure sau împreună cu alte femei. Altfel, o femeie neînsoţită putea reprezenta o problemă.

Dar Will ştiuse asta, desigur. Alegerea acestui loc nu trebuia să o surprindă, era cu siguranţă rezultatul numeroaselor lui întâlniri amoroase ilicite de-a lungul anilor. Era clar că se pricepea se seducă o femeie, având în vedere abilitatea lui de a o face să se simtă topită de dorinţă, cum se întâmplase cu o seară în urmă, acasă la domnul Price. Cum ar fi putut să-l refuze?

Ceva din faptul că îl văzuse acolo cu altă femeie o făcuse să se poarte nesăbuit. Era ridicol, fiindcă nu avea

niciun drept să fie geloasă. În mintea ei, desigur, ştia măcar atâta lucru, deşi o mică parte din ea avea nevoie ca Will să o vrea *pe ea* – nu pe o fată oarecare, interesată doar de banii lui. Oricare ar fi motivele din spatele acestui mod de a gândi, nu era simplu de înţeles.

Impulsul de a fugi deveni pregnant pentru a mia oară de când îi acceptase propunerea. Bărbatul era arogant şi privilegiat, exact opusul ei în aproape toate felurile posibile. „Nu este prea târziu. Încă poţi pleca”. Dar nu o va face, nu acum.

„Deoarece meriţi o după-amiază de egoism”. O după-amiază în care doar să se simtă bine. Cât timp trecuse de când făcuse asta? Câţiva ani, cu siguranţă. Erau nenumărate lucruri de făcut în fiecare zi, responsabilităţi pe care nu le putea evita. Şi fiecare bănuţ fusese economisit sau cheltuit pentru familie – niciodată pentru ea.

O după-amiază. Asta era tot ceea ce-şi dorea. Tot ce avea nevoie. După ziua de astăzi, nu va mai exista egoism. Se va hrăni din această zi timp de mulţi ani, amintirea unei după-amiezi în care un bărbat frumos şi fascinant fusese disperat după ea. Apoi va pleca, păstrându-şi inima intactă.

O siluetă înaltă din capătul celălalt al încăperii îi atrase atenţia. *Will.* Cu inima bătându-i nebuneşte, îi privi umerii laţi şi mersul sigur, cu paşi mari. Muşchii i se conturau sub pantalonii albaştri cu fiecare pas pe care îl făcea. Dumnezeule, era frumos! Bărbaţii nu ar trebui să fie atât de seducători; era nedrept pentru femeile din New York.

Buzele îi zvâcniră când o văzu, ceva comparabil cu seninătatea îi strălucea în ochii cenuşii când se aşează la masa ei.

— Domnişoară Jones, spuse el cu vocea lui gravă şi educată. M-am îndoit un pic că vei veni.

Ea înghiţi în sec.

— Sunt o femeie de cuvânt, domnule Sloane.

Îşi duse mâna la buzunarul hainei şi puse o batistă pe masă. Apoi se aplecă şi spuse încet:

— Înăuntru este cheia camerei 404. Urcă scările

acelea şi te voi urma şi eu în câteva minute. Ai pus banii aici? spuse el arătându-i ceaşca din porţelan pe jumătate goală.

— Da.

Ea se uită la batista din în alb. Chiar urma să facă asta? Cum ar putea să *nu* facă asta? Nimeni nu o făcuse să se simtă atât de ameţită sau de disperată. Când va mai avea o astfel de şansă, cu un bărbat pe care îl dorea din tot sufletul?

— Nu pot risca să rămân însărcinată.

Tresări uşor auzind cuvintele rostite calm de ea.

— Desigur. Voi avea grijă să prevenim concepţia unui copil. Nu aş vrea să adaug o sarcină în plus problemelor tale, Ava. Şi ar trebui să ştii că, dacă se întâmplă cumva asta, promit că îmi voi asuma responsabilitatea.

Ceva din vocea lui o făcu să îl creadă. Era diferit de Stephen van Dunn, mult mai deschis şi direct. Will nu se gândea la cuvinte şi nici nu turuia banalităţi; spunea ceea ce credea neţinând cont de consecinţe. Stephen fusese slab, prea speriat să-şi înfrunte familia pentru ea. Will Sloane era cel mai puternic bărbat pe care îl întâlnise vreodată, cu o voinţă atât de puternică, încât îl putea rivaliza pe Zeus.

Decizia fiind luată, îşi strecură mâna pe masa metalică şi luă bucata de in în timp ce se ridica, simţi conturul cheii în palma ei înmănuşată.

— Bună ziua, domnule.

El se ridică şi îşi atinse pălăria.

— Bună ziua şi dumneavoastră, domnişoară.

Scările se înălţau în foaier, iar ea începu să le urce cu grijă, încet, simţindu-şi genunchii nesiguri. Urcă până ce ajunse la etajul patru. Numărul camerei era scris pe placardele din alamă de pe fiecare uşă. Respirând greu, scoase cheia din batistă şi o potrivi în broască. O răsuci. Deschise uşa din lemn.

Văzu o cameră mare şi un pat la fel de mare. Pe perete era un dulap din lemn cu un urcior din porţelan şi cu un lighean deasupra, dar atenţia ei rămase îndreptată

asupra patului. Îşi va da ea cu adevărat hainele jos şi se va aşeza lângă Will Sloane? Faţa îi ardea doar gândindu-se la asta. Cu toate astea, Ava nu era neapărat timidă şi avea încredere că Will va avea grijă de ea. Îi demonstrase deja acea calitate în trenul de la Albany.

Expiră şi îşi scoase mănuşile. Apoi îşi dădu jos boneta şi o puse pe comodă. Înainte să se gândească la ce altceva să dezbrace mai întâi, se auzi un ciocănit în uşă. Deschizând-o, îl găsi pe Will, cu pleoapele grele, apropiindu-se de ea.

— Se pare că e camera corectă, spuse el uşor, apoi intră.

Când uşa se închise în urma lui, se apropie şi îi cuprinse bărbia în palmele lui mari.

— Aproape că nu ştiu de unde să încep, femeie minunată. Am în minte tot felul de lucruri necuviincioase pe care ţi le-aş face.

Inima ei bătea cu putere.

— Cineva atât de sobru ca tine să facă lucruri necuviincioase? O să cred doar când o să văd.

— Mă provoci mereu, şopti el, coborându-şi capul şi gura mai aproape. Pregăteşte-te, atunci, fiindcă nu există limită la cantitatea de plăcere pe care plănuiesc să ţi-o ofer în după-amiaza asta.

O sărută, o apropiere a buzelor care îi tăie respiraţia. Nu o tachină, nici nu ezită; în schimb, era nerăbdător. Limba lui nu pierdu timpul şi îi trecu peste buze, invadându-i gura. O asaltă o căldură umedă, stârnind o nevoie care i se răspândi în pântec, jos. Sălbăticia neaşteptată o reasigură că s-ar putea ca el să o dorească atât de mult, încât să-şi uite bunele maniere.

Îşi aşeză una din mâinile lui mari pe gât, iar pe cealaltă o simţea arzând-o prin haine deasupra coapsei. Palmele ei se plimbau pe gulerul cămăşii, iar apoi se împreunară în jurul gâtului lui, permiţându-le degetelor să-i ciufulească părul mătăsos. El o strânse mai tare, strivindu-i sânii cu pieptul lui lat, şi scoase un mormăit frustrat.

— Prea multe haine. Pot să te dezbrac?

Întrebarea alarmantă atârna între ei, în vreme ce amândoi se chinuiau să respire. Nu va mai exista cale de întoarcere după acest moment. Privirea intensă a lui Will, plină de dorinţă, o ardea aproape ca şi când ar fi vrut să o devoreze pe loc, şi toată îndoiala dispăru, îşi duse degetele la gât ca să-şi descheie nasturii mici de perle de la guler.

Will făcu un pas înapoi, gura arcuindu-se într-o jumătate de rânjet în timp ce îşi dădea jos haina. Până când gâtul ei rămase gol, el îşi scosese deja cravata şi vesta.

— Dă-mi voie!

Tocmai când credea că o va ajuta să se dezbrace, o luă în braţe şi o duse în pat. Cu un genunchi pe saltea, o aşeză în mijloc, apoi se întinse lângă ea.

Se aplecă să o sărute, iar corpul lui o afundă în saltea. Nu s-ar putea sătura niciodată de sărutările lui – atacul priceput asupra simţurilor ei. Spre deosebire de puţinii bărbaţi cu care se sărutase de-a lungul anilor, sărutările lui Will conţineau o promisiune păcătoasă, ispita a ceva important şi iminent. Dacă nu şi-ar fi spus că asta avea să se întâmpla doar o singură dată, ar fi putut să se teamă să nu devină dependentă de el.

După ce se desprinse de gura ei, buzele lui îşi găsiră drum de-a lungul maxilarului. Degetele lui o apucară de mână şi o aduseră la pieptul său.

— Te ocupi de partea de sus, iar eu de cea de jos.

Înainte ca ea să înceapă să se simtă stânjenită, el se mişca deja în josul patului. Începuse să-i ridice fustele până la talie, lăsându-i lenjeria intimă la vedere. Ochii lui, fierbinţi şi intenşi, o examinau din cap până în picioare.

— Eşti incredibil de încântătoare. Nu mă pot gândi la ceva mai frumos ca tine în acest moment.

Găsi şnurul cu care avea legată fusta şi i-l desfăcu. Apoi ea stătea pe spate, iar el se strecură între coapsele ei. Cu umerii îi ţinea picioarele larg desfăcute, iar faţa îi era deasupra crăpăturii ei. Respiraţia lui fierbinte se simţea prin bumbacul subţire al lenjeriei ei intime. Ce făcea acolo jos?

Se aşteptase să-şi dea amândoi hainele jos, după care să-şi unească trupurile. Rapid. Febril. O dragoste care le-ar

satisface această dorinţă arzătoare. Apoi s-ar îmbrăca la loc şi ar pleca, reluându-şi activităţile zilnice. În toate reveriile sale, nu şi-l imaginase niciodată pe Will cum rămâne îmbrăcat aproape complet şi cum îşi aşază faţa între coapsele ei.

— Nu te văd descheindu-ţi nasturii, îi reaminti el.

— Aştept toate acele lucruri necuviincioase pe care mi le-ai promis.

— Ah, da?

Se întinse şi îi dădu la o parte lenjeria intimă, lăsând la vedere cea mai ascunsă parte a trupului ei. El îşi apropie capul, iar ea se întrebă ce avea el de gând…

Îşi trecu limba umedă peste despicătura Avei, iar coapsele ei tresăriră. Dumnezeule, ce-i făcuse? Senzaţia se propagă pe picioare în jos şi îi făcu degetele de la picioare să se contorsioneze.

— Mmmm, se auzi vocea lui. Cred că îţi va plăcea primul lucru necuviincios la fel de mult cât îmi va plăcea şi mie.

*

Will murise de plăcere, iar limba lui era acum în rai. Era singura explicaţie pentru gustul senzaţional al acestei femei înnebunitoare care îl făcuse să-şi piardă minţile de câteva săptămâni. Dar o avea acum, şi nu intenţiona să-i dea drumul până când nu vor fi amândoi epuizaţi.

Cufundându-se şi mai adânc în saltea, îşi dedică atenţia sexului Avei, ciugulind şi lingând, sugând şi muşcând. Nu fusese în stare să aştepte – cu siguranţă nu eternitatea care i-ar lua-o să o dezbrace – înainte de a gusta din ea. Iar până acum experienţa îi depăşi cu mult imaginaţia.

Respiraţiile ei se transformară în curând în gemete, iar acestea deveniră curând ţipete. El se bucură de toate, folosindu-şi gura şi degetele pentru a-i intensifica plăcerea. Erecţia îi pulsa între pântec şi saltea, iar el se temu pentru o clipă că ar putea să ejaculeze în pantaloni. Dar nu se va

opri, nu când coapsele ei începură să tremure, iar muşchii să i se întărească.

Simţi un gust dulce şi picant, o aromă personală, şi sorbi umezeala ca pe cea mai delicioasă delicatesă. Caviar, stridii, şampanie… toate acestea păliră în comparaţie cu gustul de pe pielea excitată a Avei. Câteva minute mai târziu, ea lăsă să se audă câteva cuvinte joase şi incoerente, ceea ce îl făcu să-şi piardă controlul.

Will îşi simţea mădularul nerăbdător, dar încerca din răsputeri să reziste. Dar când pereţii despicăturii ei se încordară, iar degetele ei i se înfăşurară în păr pentru a-l ţine aproape, pierdu bătălia. Instinctul preluă controlul şi, pe lângă asta, mai era şi teama că ar putea ejacula în pantaloni.

Se ridică în genunchi şi se chinui să se descheie.

— La naiba!

Degetele lui agitate nu se descurcau.

— Grăbeşte-te, Will!

Un nasture căzu pe cuvertură. Urmară nasturii lenjeriei lui intime, ceea ce-l făcu să înjure noile tendinţe în modă, mai mult ca niciodată.

În cele din urmă, reuşi să se dezbrace, poziţionându-şi erecţia la intrarea fină a trupului ei şi împinse. Îl învălui o căldură umedă şi strâmtă, şi o pătrunse doar un sfert înainte de a o simţi tresărind. Scrâşni din dinţi şi îngheţă.

— Iartă-mă! Trebuia să fiu mai atent.

— Dă-mi puţin timp! Eu… a trecut ceva vreme.

Disconfortul îi înlocuise dorinţa din expresia feţei, şi strânse pleoapele.

O senzaţie inconfortabilă îl acapară şi pe el, ceea ce nu i se întâmpla prea des. Totuşi, recunoscu uşoara stare de greaţă din stomac, pe care o avea din copilărie. *Ruşine.* Crezuse… ei bine, că nu era virgină… aşa că îşi închipuise…

La naiba! Se lupta cu impulsul de a împinge, de a se îngropa înăuntrul ei. În schimb, se trase înapoi, transpiraţia curgându-i din sprâncene.

— Stai, sunt bine, spuse Ava încercând să-l prindă, dar Will o opri făcându-i semn cu mâna.

— Mă grăbesc. Vreau să-ţi facă plăcere, nu să înduri. Acum lasă-mă să te dezbrac!

În loc să asculte, se sprijini într-un cot, iar cu cealaltă mână îl trase către ea. Nu-şi imagină ce voia să facă până când nu-i simţi mâna împrejurul erecţiei sale. Scoase un sunet printre dinţi.

— Opreşte-te, Ava! Nu pot…

Îl atinse ferm, iar coapsele lui Will se mişcară.

— Nu, te rog. Vreau să te pregătesc.

— Pregăteşte-mă, şopti ea. Te voi pregăti şi eu.

Un chicotit i se auzi din gât, care apoi se preschimbă într-un geamăt când ea îi strânse din nou mădularul.

— Sunt destul de pregătit, mulţumesc.

— Încă atât de politicos, şopti ea. Asta înseamnă că mai poţi suporta puţină pregătire, cred.

Trebuia să fi ştiut că s-ar fi contrazis cu el. Cei doi erau făcuţi să se contrazică. În mod ciudat, nu-i păsă pe moment.

Îşi trecu degetul mare peste partea sensibilă a erecţiei lui, iar ochii aproape că i se încrucişară de plăcere.

— Ah, Doamne!

— Cred că vrei să spui, „Ah, Ava”.

— Da, şi asta.

Contură cu degetul intrarea în trupul ei. Pielea ei strălucea de dorinţă. Cu blândeţe, împinse un deget în interiorul său. Dumnezeule, era atât de strâmt. Coapsele ei se ridicară un pic pentru a-l întâlni, respirând cu dificultate. Împinse de câteva ori, apoi adăugă un al doilea deget. Ea îşi muşcă buza, crescând şi mai mult strânsoarea din jurul erecţiei lui. Apoi un al treilea.

— Ah, Doamne, spuse ea, arcuindu-şi spatele.

— Cred că vrei să spui, „Ah, Will”.

Cu pleoapele grele, se uită la el, făcând loc unui zâmbet frumos care-i lumină toată faţa. Ceva în pieptul lui Will se lărgi, se lumină, ca şi când ar fi fost umplut cu abur. O emoţie pe care nu prea o înţelegea. Una de care nu era sigur că-i plăcea.

Îi distrase atenţia ocupându-se din nou de mădularul

lui.

— Eşti deja insuportabil de arogant. Voi aduce elogiu unei zeităţi în schimb.

O provocare. Acum acesta era un teritoriu familiar.

Îşi retrase degetele, regretând acum pierderea acelui loc îngust şi senzual, şi îşi dădu rapid bretelele jos. Fără să se deranjeze să scape şi de alte haine, se potrivi între coapsele ei.

Ea îşi lăsă capul pe spate, cu braţele întinse inert pe saltea, iar el continuă să împingă şi mai mult. Era strâmtă, dar nu impenetrabilă, gata cu mişcările de suprafaţă, era acum cu totul cufundat. Se opri puţin, bucurându-se de senzaţia nemaipomenită a pereţilor fini care îl împrejmuiau. *Paradis absolut.*

Coborî peste ea, lăsându-şi greutatea pe coate, şi îşi puse gura lângă urechea ei.

— Te voi face să-mi strigi numele înainte de terminarea amiezii, Ava. Chiar de-ar fi să mor încercând.

Îşi trase coapsele înapoi şi le apropie iar de ea.

Încercă să-şi recapete respiraţia. Mâinile ei îl prinseră de umeri.

— Atunci rămâne să vedem cine va câştiga.

El începu să râdă, dar ea îşi mişcă şoldurile, trăgându-l mai adânc, iar plăcerea răbufni de-a lungul spinării lui. Scoase un geamăt. Nu se mai simţise niciodată atât de lipsit de control.

Se aplecă şi o sărută cu putere. Limbile lor se întâlniră, iar el începu să se mişte pasional. Întinzându-se, el îi ridică unul dintre picioare şi îl înfăşură împrejurul taliei sale. Ea urmă cu celălalt picior, avându-şi acum corpul cu totul prins de el, unghiul permiţându-i să o pătrundă perfect. Mâna ei i se strecură pe sub cămaşă, pe deasupra lenjeriei de corp, iar el începu brusc să-şi dorească să-i simtă atingerea pe pielea goală. Se desprinse de gura ei şi îşi ridică cămaşa peste cap. Apoi îşi desfăcu nasturii, îşi eliberă braţele şi bustul până la coapse. Ea îl răsplăti trecându-şi degetele pe fiecare centimetru al pieptului său.

— Mi-ar plăcea să fii goală, îi şopti el în timp ce o

pătrundea. Vreau să văd fiecare centimetru din tine.

Mai ales sânii ei. Erau rotunzi şi plini, iar el ştia că i-ar simţi moi în palme, cu sfârcurile roz şi tari... Imaginea îl făcu să continue, sexul lui penetrând-o cu o forţă deliberată. Fiori fierbinţi îi treceau de-a lungul coloanei, în spatele genunchilor, şi nimic nu conta mai mult decât să fie înăuntrul ei chiar în acel moment.

Lumea lui întreagă era Ava. Sunetele pe care le scotea, unghiile care i se îngropau în pielea spatelui. Respiraţia fierbinte de deasupra obrazului său. Strânsoarea caldă a corpului şi cea a picioarelor ei dimprejurul taliei. Reacţia ei îl propulsă şi mai sus, până ce se împotrivi propriei eliberări.

Chiar când crezu că va termina primul, coapsele ei începură să tremure. Se adaptă, lovind mai sus în interior, apoi frecându-se de ea, până când găsi combinaţia perfectă. O dată, a doua oară, iar ea se încordă sub el. Faţa i se relaxă şi scoase un strigăt.

— Rosteşte-mi numele, strigă el, încercând să o facă să simtă plăcerea şi în acelaşi timp să şi-o reprime pe a sa.

Ava nu răspunse, doar tresări, încordându-şi picioarele în timp ce atinse climaxul. „Femeie încăpăţânată”.

Acesta fu ultimul lui gând coerent dinaintea orgasmului care preluase total controlul asupra lui. Îl cuprinse începând cu degetele de la picioare, urcând către partea din spate a coapselor şi către testicule. Se retrase, aerul simţindu-se prea rece pentru erecţia lui încălzită peste limită, timp în care îşi folosi mâna pentru a se ajuta să-şi ducă plăcerea la bun sfârşit, ejaculând pe aşternuturi. Simţea frisoane de-a lungul membrelor, devenind sensibil în urma orgasmului.

Recăpătându-şi respiraţia, căzu lângă ea pe saltea.

— Eşti minunată.

— Tu ai făcut toată treaba, feroviarule, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Dar dacă vrei să-mi dai mie credit, voi accepta.

Colţul gurii îi tresări.

— Bine. Atunci mă poţi copleşi cu recunoştinţa ta.

— Mai degrabă aş alerga goală prin foaierul de jos.

Crezuse el că avea să devină drăguţă şi maleabilă acum că se culcase cu ea? Dacă da, ar fi trebuit să ştie mai bine. Când fusese ultima dată când râsese în pat cu o femeie? Cu toate astea, râse acum în timp ce se răsucea să-i vadă faţa. Ea arăta provocator de răvăşită, o femeie satisfăcută – satisfăcută şi, din nefericire, încă îmbrăcată.

— Aş plăti ca să văd asta.

Ava se întoarse pe o parte, stând cu faţa aproape de pernă.

— Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu o şedinţă privată.

*

Doi ochi cenuşii străluciră în semn de apreciere la auzul acelei sugestii. Această latură a lui – cea relaxată, *normală* – era cea care îi plăcea Avei. Râsul lui… zâmbetul lui… buzele lui catifelate… Aşa arăta mai mult ca un bărbat de vârsta lui, un bărbat chipeş, tânăr şi lipsit de griji.

Îi admiră tunsoarea în mod deschis, bustul gol, cu văile formate de oase şi crestele create de muşchi. Braţe puternice şi umeri laţi. Părul blond-închis cobora de pe stern şi de pe abdomenul plat până deasupra pantalonilor. Îşi acoperise deja sexul cu lenjeria intimă.

— Când? întrebă el.

Ea uitase deja ce discutau. Se uită la el.

— Când, ce?

— Şedinţa privată. Când aş putea beneficia de ea? întrebă el, dându-i părul de pe frunte. Acum?

Acum?

— Credeam că… Adică nu am terminat astăzi?

El chicoti în timp ce cu degetele descoperi nasturii mici de la bluza ei. Îl descheie pe unul. Apoi pe altul.

— Ţi-am spus că nu va exista limită la plăcerea pe care ţi-o voi oferi în după-amiaza aceasta. Sau ai uitat?

— Mi-ai oferit plăcere.

El continuă să-i descheie nasturii cu o singură mână, ceea ce ei îi plăcea. Erau toţi bărbaţii atât de pricepuţi la hainele femeilor? Înainte de a lăsa acea întrebare să-i strice starea de spirit, ea continuă:

— De fapt, chiar multă plăcere.

— Dacă te-ai gândit că voi da buzna afară pe uşă de îndată ce terminăm, îmi pare rău să te dezamăgesc. Am avut fantezii cu tine zile întregi, iar acum, că te am în sfârşit aici, nu voi pierde şansa.

Avusese fantezii cu ea? Ava nu ştia ce să creadă despre asta sau despre ideea că nu erau aproape gata. Mintea ei identifica mai multe posibilităţi.

— Ai de gând să mă dezbraci?

Având nasturii desfăcuţi, îşi trase acum bluza peste un umăr.

— Da, şi apoi o să mă dezbrac şi eu. Odată ce termin asta, mă întorc să-ţi ofer plăcere.

O ajută să-şi scoată mâna de pe mâneca bluzei, apoi îşi mută atenţia către corset.

Stephen, singurul şi unicul ei iubit, era mai degrabă interesat de relaţiile de o noapte. Nu depusese vreun efort ca Ava să se poată bucura de relaţia lor. Acum că avea o altă experienţă, putea să înţeleagă că Stephen fusese un egoist – şi nu doar în dormitor.

— Nu eşti aşa cum mi-am imaginat.

Continua să facă acelaşi lucru cu degetele, în timp ce privirea lui o întâlni pe a ei.

— Şi ce ţi-ai imaginat?

Îşi muşcă buza, gândindu-se cum să se exprime mai bine.

— Mai puţin, se decise ea să răspundă.

Urmă corsetul.

— Mai puţin, repetă el încruntându-se. Nu ai o părere bună despre mine, dar sper să schimb asta într-o zi. Aşează-te pe burtă!

Ava se răsuci cu faţa la pat. După ce îi dădu cizmele jos, Will îi descheie fusta şi juponul şi i le dădu jos. Când trase de şnururile de la corset, slăbindu-l, ea putu să

respire şi să gândească mai bine.

— Mi-am imaginat că eşti, nu ştiu, mai rezervat.

El se apropie şi îşi duse buzele aproape de urechea ei.

— Poate că scoţi la iveală tot ce e mai rău din mine.

Ea nu avu timp să se gândească la ceea ce-i spusese înainte ca el să o întoarcă pe spate. Îi desfăcu corsetul cu îndemânare. De abia avu timp să devină agitată înainte ca părţile grele ale corsetului să cadă în lateral, lăsând-o doar într-o cămăşuţă subţire, lenjerie intimă şi ciorapi.

El se opri, mâinile îi prinseră sânii prin cămăşuţă. Movilele moi îi umplură palmele mari, iar el îi privi bustul cu o fascinaţie avidă în timp ce o mângâia.

— Şi dacă suntem sinceri unul cu celălalt, tu eşti mult mai mult decât îmi imaginam.

— Te referi la pieptul meu?

Se priveau intens, el având o expresie serioasă.

— Nu. Mai frumoasă. Mai receptivă. Mai îndrăzneaţă. Mai pasională decât îmi imaginam – şi am petrecut mult timp imaginându-mi-te.

Ea trase aer în piept, complimentele deconcertând-o. Era mult mai uşor să fie în conflict cu acest bărbat.

— Mulţumesc, spuse ea uşor, nevrând să-l lase să creadă că nu-i aprecia sinceritatea.

— Totuşi, eşti agitată. Te-am făcut să te simţi inconfortabil?

„Da”. Era preferabil să vorbească mai puţin. Astfel nu risca să se emoţioneze. Îl trase spre ea în timp ce se ridică să-l sărute. Gustă surpriza de pe buzele lui, dar numai pentru o secundă, până când îşi mişcă gura peste a ei. Se sprijini pe coate şi îşi trecu limba peste buzele ei, făcând-o să ofteze în gura lui.

După o clipă, se aplecă să-i sărute pielea de deasupra marginii cămăşuţei. În acelaşi timp, ridică tivul şi începu să-l facă să alunece deasupra coapselor, abdomenului şi capului ei, până când o lăsă goală de la brâu în sus.

— Dumnezeule, eşti minunată!

Îi cuprinse cu palma sânul drept, în timp ce cu limba îi încercuia sfârcul stâng, provocând-o. Ea se chirci odată cu

senzaţia de durere, arcuindu-şi spatele într-o rugăminte tăcută. El continuă, dinţii lui afundându-se jucăuş în pielea catifelată şi evitând să-i dea ceea ce-şi dorea. Cu mâinile în părul lui, ea încercă să-l îndemne să-şi apropie gura de sfârcul ei.

— *Will.*

Simţi cum zâmbeşte înainte să-şi apropie gura de sfârcul ei şi să tragă de el, sugând tare. Ea trase aer în piept în timp ce senzaţia de arsură îi cobora de-a lungul coloanei, oprindu-i-se între coapse. „Ah, Cerule! Gura lui este magică”. Îi anticipase talentele extraordinare care îi fuseseră confirmate când o linsese între coapse.

Degetele se jucau cu sfârcul ei care nu era încă venerat de gura lui, iar senzaţia catifelată dintre coapsele ei se produse din nou, o furnicătură nouă ca şi când nu ar fi atins climaxul cu doar câteva minute înainte. Ce i se întâmpla? Will Sloane – bărbatul decent, rezervat şi snob cu care se certase în ultimele săptămâni – o transforma într-o senzualitate pură.

Îşi trecu mâinile peste umerii lui, bucurându-se de muşchii zvelţi şi de oasele solide, apoi începu să-i exploreze pieptul. Pectorali fermi şi păr creţ. Cu unghia îi zgârie uşor sfârcul, iar el gemu, îndepărtându-şi gura de a ei.

Ridicându-se, îşi lăsă nasul să alunece peste obrazul ei, în timp ce îşi freca erecţia de coapsele ei.

— Te doresc din nou, spuse el.

„Da, te rog”. Nu gândi totuşi cu voce tare. Corpul ei era pregătit să-l mai primească încă o dată, dar îşi dorea să-l vadă epuizat.

Văzuse ceva un pic mai devreme, dar avea nevoie să-l chinuiască pe acest bărbat. Să dea şi să ia într-o după-amiază mai mult decât o făcuse oricare din ei într-o viaţă întreagă. Poate că atunci ar putea pleca fără regrete.

Împingându-i umerii, îl făcu să se lase pe spate. El o făcuse uşor, aducând-o deasupra coapselor lui. Poziţia lor dezvăluia privirii lui flămânde rotunjimea sânilor ei.

— Am murit, iar acum sunt în rai, şopti el, înainte de a-i lua în palme sânii, atingându-i sfârcurile cu degetele

pentru a o înnebuni.

Îşi mişcă coapsele de-a lungul sexului său îmbrăcat, iar el gemu. Ca răspuns, el îi prinse sfârcurile între degete, ceea ce o făcu şi pe ea să geamă. Potriviţi ca reacţie, niciunul din ei nu se lăsa mai prejos... Cum s-ar fi putut aştepta la mai puţin de atât?

Grăbindu-se înspre coapsele lui, ea se îndepărta de el. Braţele lui căzură pe saltea în timp ce ea îi desfăcea restul nasturilor de la pantaloni, pe care îi dădu apoi jos. Rămase atunci doar într-o lenjerie intimă strâmtă, întinsă pe oasele proeminente ale bazinului său, de erecţia remarcabilă şi de muşchii de pe coapse. Dintr-un anume motiv, lenjeria intimă îl făcea să pară foarte viril. De-a dreptul impresionant!

Totuşi, pe cât era de atrăgătoare imaginea, ea era nerăbdătoare să vadă ce e sub lenjerie.

Înlătură şi ultimele piese de îmbrăcăminte, scoţându-i şi şosetele împreună cu lenjeria intimă, iar apoi Will rămase complet gol. Picioarele şi sexul îi erau acoperite de un păr de culoarea nisipului. Erecţia puternică şi testiculele i se odihneau între două coapse musculoase. Degetele îi erau nerăbdătoare să-l atingă şi să afle totul despre acest bărbat complicat.

— Eşti şi tu de acord? întrebă el când se cufundaseră prea mult în tăcere.

O copleşi o senzaţie de ezitare. Fusese surprinsă admirându-l. Dorindu-l chiar. În felul acesta, încrederea în sine nu i-ar putea pieri vreodată.

— De fapt, mă aşteptam la mai mult. Diamante – sau cel puţin smaralde. O frunză decorativă din aur, poate. Îi prinse sexul şi i-l atinse uşor.

— Se pare totuşi că eşti doar un om.

Capitolul 13

Da, Will era un bărbat ca oricare altul... şi reacţiona la

atingerile ei aşa cum ar reacţiona orice alt bărbat. Gemea şi tremura în vreme ce Ava îl făcea să simtă plăcere cu o încântare care înlocuia orice lipsă de îndemânare. Şi când îi atinse sexul cu vârful limbii, crezu că-şi va pierde minţile.

Încurajată, îi lăsă mădularul să alunece, întâmpinat fiind de căldura densă a gurii ei.

— Dumnezeule, Ava! Nu trebuie să faci asta.

Nu oricărei femei îi plăcea să simtă asta, deşi Will visase de mult buzele pline ale Avei împrejurul sexului său. Din fericire, realitatea depăşise cu mult aşteptările sale, şi dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost imposibil ca el să plângă.

Îi dădu drumul, auzindu-se un sunet umed.

— Vrei să mă opresc? Credeam că majoritatea bărbaţilor…

— Da, aşa este, spuse el repede. Dar nu trebui să faci ceva cu care eşti inconfor…

Gura ei îi prinse din nou sexul, întrerupând tot ceea ce spunea el, rotindu-şi acum ochii de plăcere. Strânsoare… mişcările rapide ale limbii ei. Doamne, va ejacula curând, dacă nu-l lăsa.

Cu toate astea, el nu o opri. Privirea lui se muta de la gura ei la sânii goi – o imagine provocatoare. Nu mai văzuse o privelişte atât de erotică – Ava, în genunchi, oferindu-i plăcere. Îl dureau testiculele, o senzaţie familiară care anticipa un orgasm iminent. Nu, nu, nu. Nu încă.

O ridică repede. Confuzia o făcu să ridice din sprâncene, aşa că îi spuse:

— Vreau să fiu din nou în interiorul tău. Nu să ejaculez aici.

Îi desfăcu rapid lenjeria intimă şi i-o coborî până la coapse. Îl ajută şi ea, trăgându-şi chiloţii şi ciorapii în jos. În cele din urmă, ea rămase complet dezbrăcată.

— Vino aici, creatură frumoasă.

Se lăsă pe spate şi îi aduse picioarele peste coapse. Îşi potrivi mădularul peste despicătura ei. Mişcându-şi coapsele, îşi trecu penisul deasupra buzelor sexului ei.

— Ah, spuse ea. Se simte minunat.

Nu mai putea aştepta. Ridicând-o uşor, se alinie şi o

lăsă apoi să cadă din nou pe pat, după ce sexul ei îl cuprinse cu totul. Când se uniră, ea îşi muşcă buza.

— Te simt şi mai adânc aşa.

— Da, este unghiul.

De abia aştepta să o pătrundă din spate. Dacă acum i se părea că simte adânc…

— Urcă-te pe mine, Ava.

Ea începu să se mişte, încet la început, dar lui Will nu-i păsa. Îi simţea pereţii netezi ai interiorului ei de-a lungul sexului, în timp ce sânii grei i se mişcau. Unghiile i se adânceau în abdomen, coapsele lui încordându-se de la efort, ceea ce-l făcu să-şi închidă ochii pentru a nu risca să termine prea curând.

Nu era mai puţin intens nici de data asta. Nu mai dorise o femeie atât de mult până atunci. Will nu se putea sătura. Fiecare oftat, fiecare atingere a mâinilor ei delicate, fiecare gust nu făceau decât să-l facă să o dorească şi mai mult.

Când o simţi cum începe să se strângă în jurul mădularului lui, îi apucă coapsele şi preluă controlul, împingându-se în ea cu o forţă care îl surprinse şi pe el. Pe Ava nu păru să o deranjeze, totuşi strigătele ei de plăcere deveneau mai răsunătoare după ce Will îi descoperi un punct sensibil. Se agăţă de braţele lui, capul îi căzu, iar părul lung şi castaniu i se desprinse din coc, revărsându-i-se peste sâni.

— Doamne, da, te rog, spuse ea pe un ton jos, preferatul lui, iar el continuă cu putere, plăcerea crescându-i sub piele, în spatele coapselor.

Frecă mugurele plin dintre coapsele ei cu degetul lui mare, iar pereţii interiorului ei se deschiseră imediat. Ea strigă, picioarele tremurându-i în timp ce se apropia climaxul, iar el nu mai văzuse o imagine mai erotică decât aceasta. Când se opri din tremurat, el ejaculă, nemaiputând să se abţină niciun moment. O ridică de pe coapsele lui, iar apoi îşi mişcă rapid mâna pe mădular până ce atinse climaxul şi strigă de plăcere. Orgasmul îl cuprinse în întregime, muşchii tresărindu-i cu putere până în abdomen.

Când termină, îşi închise ochii şi încercă să-şi revină.

— A fost mai bine ca prima dată.

Ea nu răspunse, prăbuşindu-se pe pat lângă el, după care el se ridică pentru a se şterge cu un colţ de aşternut. Apoi îşi prinse braţele în jurul ei şi o trase mai aproape. Broboane de transpiraţie îi acoperea pe amândoi, dar el nu-i putea da drumul. Era epuizat, ca rezultat al celor două orgasme fantastice şi al trupului catifelat din braţele lui. Îşi închise ochii şi o sărută pe cap.

— Mult mai bine decât mă aşteptam. Mulţumesc, Ava.

*

Ava ştiu când adormi el. Braţele lui Will deveniră moi, căzând pe saltea, iar respiraţia lui deveni egală şi adâncă. Aceasta era şansa ei să plece.

Se desprinse uşor de trupul lui atractiv şi se ridică. Hainele îi erau împrăştiate peste tot, aşa că le strânse rapid şi se îndreptă către mica toaletă pentru a se îmbrăca. Locuind cu fraţii ei mai mici într-un apartament înghesuit, ea era obişnuită să se îmbrace în tăcere într-un spaţiu mic. După cincisprezece minute, se aranjase cât putuse de bine. Păcat că nu avea o perie pentru părul ei ciufulit. Îl strânse din nou şi îşi puse boneta.

Atentă să nu facă niciun zgomot, ieşi din camera de hotel. Majoritatea femeilor ar regreta poate ceea ce se întâmplase aici… dar Ava nu. Nu când Will fusese atât de neaşteptat de pasional. El nu o făcuse să se simtă murdară sau păcătoasă. În schimb, fusese venerată. Adorată. I se oferise o plăcere totală. El avusese mai multă grijă de ea într-o după-amiază decât Stephen van Dunn în cinci luni.

Şi totuşi, asta era tot ceea ce putea fi, o după-amiază. Interludiul din acea zi nu putea fi repetat. Începuse deja să simtă prea mult pentru el, datorită cuvintelor lui tandre. „Eşti mult mai mult decât mi-am imaginat… Mai frumoasă. Mai receptivă. Mai îndrăzneaţă. Mai pasională”. Gheaţa rămasă în preajma inimii ei se topise după asta, lăsându-i în piept o senzaţie caldă care o speria.

Nu avea de gând să se însoare cu ea. La naiba, nici măcar nu voia să o curteze. El recunoscuse asta atunci când propusese prima dată să se întâlnească într-un hotel. Nu exista niciun viitor pentru Will Sloane de la Northeast Railroads şi Ava Jones de pe Bank Street. Acesta nu era un basm, iar ea nu era, cu siguranţă, o prinţesă. Nu va fi amanta unui bogătaş.

Apucând clanţa uşii, se întoarse să-l mai privească o dată. Întins pe pat, gol, Will era o imagine pe care voia să o păstreze. O şuviţă de păr blond îi căzuse pe frunte, iar ea îşi stăpâni cu greu degetele să nu-l atingă. Părea tânăr. Epuizat. Relaxat şi satisfăcut. Se putea uita la el aşa ore în şir, minunându-se de contradicţiile din el. Lipsit de milă, iar imediat după aceea tandru. Egoist şi pretenţios, fusese totuşi un iubit generos. O tânără dintr-o familie bună de pe Fifth Avenue va fi o femeie norocoasă într-o zi.

Acea femeie nu va fi Ava. Ea îşi acordase o după-amiază de hedonism. O după-amiază în care să se bucure de plăcere. Şi deşi fusese spectaculos, nu va deveni un obicei. Avea prea multe de pierdut.

Ignorând greutatea din piept, părăsi camera şi se îndreptă către hol, înspre scări. Plimbarea către casă îi va face bine, o va ajuta să-şi limpezească mintea. Nu erau alţi oaspeţi, fapt pentru care era recunoscătoare în drumul ei către scări şi foaier.

În timp ce trecu de uşa cafenelei, nu acordă atenţie femeilor bogate şi bărbaţilor bine îmbrăcaţi care se bucurau de după-amiaza lor tihnită. Toţi aceştia erau complet necunoscuţi pentru cineva ca Ava Jones.

Aşa că tresări atunci când auzi vocea unui bărbat strigând-o pe nume. Se panică şi se grăbi afară pe uşă. Soarele slab de iunie o orbi pe moment şi o făcu să se întrebe câtă vreme fusese cu Will sus. Două ore? Trei? Trebuia să ajungă acasă şi să pregătească cina pentru familie.

Nu făcuse decât patru sau cinci paşi până când simţi o mână pe umăr.

— Domnişoară Jones.

Fără a putea face altceva decât să se oprească, se întoarse.

Domnul Charles Tompkins se uita la ea, mângâindu-şi uşor mustaţa stufoasă.

— Domnule Tompkins. Bună ziua.

— Am fost surprins să vă văd în sala de aşteptare. Aţi luat masa la cafenea?

— Da, minţi ea. Am întâlnit o prietenă aici, la un ceai de după-amiază. Dumneavoastră?

— Am avut o întâlnire de afaceri în restaurant. Mă bucur să vă întâlnesc. Nu aţi vrea să bem ceva rapid? Aş dori să vă vorbesc.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ajung acasă.

— Insist, spuse el, şi o apucă de braţ. Promit că veţi fi acasă la timp pentru cină.

El începu să o îndrume către ultimul loc în care voia ea acum să se afle. Totuşi, nu putea face nimic.

Cu toate astea, încercă să-l convingă încă o dată.

— Nu, serios. Trebuie să ajung acasă. Poate ne-am putea vedea mâine?

— Nu cred. Nu sunteţi uşor de găsit.

O senzaţie de teamă o copleşi. O căutase? La naiba cu Will şi minciuna legată de faptul că ea lucra pentru un ziar. Începu să se gândească de ce ar vrea Tompkins să discute cu ea. Interviul cu Bennett? Îşi îndreptă umerii în timp ce intrară în cafenea. Într-adevăr, scăpase ea şi din situaţii mai complicate. Putea să se descurce cu Tompkins.

Se aşezară la o masă. Un chelner apăru, Ava comandă ceai, iar Tompkins o cafea. Când terminară, Tompkins se rezemă de scaunul mic şi metalic.

— Hai să începem cu adevărul! Nu lucraţi pentru *Brooklyn Daily Times* deoarece nu există un asemenea ziar.

— Da, aşa este. Cu toate astea, este mai bine să nu ştiţi pentru ce ziar lucrez. Preferăm să păstrăm această informaţie departe de candidaţi până ce se va încheia totul.

Se arătă mirat.

— Este cu siguranţă cam neobişnuit. Niciun ziar cu care am avut de-a face din New York, New Jersey sau

Philadelphia nu operează în felul acesta.

Ea ridică din umeri, nepăsându-i dacă o credea sau nu. Prima regulă când spuneai o minciună convingătoare era să te ţii de ea indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Cu toate acestea, aşa preferă editorul meu.

Chelnerul se întoarse repede şi le aşează băuturile. Când plecă, Tompkins întrebă:

— Deci când aşteptăm să apară articolul?

— Nu sunt sigură, spuse ea amestecându-şi zahărul în ceai. Înainte de alegeri, bineînţeles.

— Atunci aşa voi spera şi eu. Totuşi, ar fi de ajutor să ştiu dacă articolul va fi favorabil sau nu. De vreme ce aproape toate ziarele sunt controlate de unul dintre partidele politice predominante, ar fi în avantajul meu să am pregătit un articol pozitiv, unul care să combată orice articol negativ ar apărea.

— Nu mi-am dat seama că strategia politică e atât de complicată, spuse ea. Probabil că eşti foarte bun la ceea ce faci.

Expresia intensă nu i se schimbă niciun pic auzind complimentul.

— Sunt foarte bun la ceea ce fac. De aceea nu le voi permite lui Bennett sau Sloane să facă vreo greşeală care mi-ar putea periclita campania. Spre exemplu, una este să ai o aventură liniştită şi discretă cu o văduvă din înalta societate, şi alta este să ai o relaţie cu o tânără necăsătorită, care este reporter la un ziar.

El îşi duse ceaşca de cafea la gură şi sorbi, în timp ce Ava încercă să-şi găsească cuvintele.

— Înţelegeţi la ce mă refer, domnişoară Jones?

Se îmbujoră de jenă. Deşi nu era cu adevărat reporteră, înţelese oricum comparaţia. Era conştientă de cât de dăunător ar fi pentru campania lui Will să fie asociat cu ea şi/sau Madame Zolikoff. Totuşi, acest bărbat imposibil nu avea niciun drept să-i spună nimic.

Furia îi clocotea în sânge, înlocuindu-i jena. Se aplecă mai aproape.

— Vă aflaţi sub falsa impresie de a avea vreun drept

asupra timpului sau a persoanei cu care pot avea o relaţie. Nu vă datorez vreun răspuns nici dumneavoastră, nici domnului Sloane, nici unui alt bărbat, spuse ea ridicându-se în picioare. Vă mulţumesc pentru ceai.

Părăsi cafeneaua fără a privi înapoi nici măcar o dată.

*

Susţinerea politică în New York nu însemna doar parade şi întâlniri cu multă lume; campaniile includeau şi petreceri mici, cu un număr select de susţinători, unii care donau sume mari de bani. De vreme ce acei susţinători includeau de obicei bărbaţi pe care Will îi cunoştea de mulţi ani de la petreceri şi cluburi, acestea erau în general seri plăcute. Totuşi, în seara aceea, lui Will îi era greu să fie entuziast.

Îi înmână bastonul şi pălăria majordomului, iar apoi dădu mâna cu domnul Updike, un bărbat mai în vârstă şi un susţinător al campaniei Bennett-Sloane. Updike era şi membru în consiliul companiei Northeast Railroads.

— Vă mulţumesc că ne găzduiţi în seara aceasta.

— Este plăcerea mea, William. Orice pentru a-i ajuta pe cei din familia Sloane, ştii asta. Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

Will îşi stăpâni grimasa. Mândria nu era o emoţie pe care tatăl lui Will o simţise vreodată în legătură cu unicul lui fiu. Nivelul la care familia Sloane îşi măsura succesul fusese fixat exagerat de sus, iar Will nu se apropiase niciodată de el în timpul vieţii tatălui său. Indiferent de notele lui, indiferent de laudele pe care i le aduceau profesorii, Will fusese considerat o „dezamăgire”. Nu ar fi trebuit să-l deranjeze amintirea, ţinând cont că totul îl dezamăgise în viaţă pe Archibald Sloane. Soţia, compania, copiii… Niciun alt nenorocit nu mai fusese născut cu asemenea privilegii.

Will spera ca tatăl lui să se chinuiască în flăcările iadului, verde de invidie din cauza a ceea ce realizase fiul său „leneş”.

Cu toate astea, nu era bine să-ţi critici părinţii, chiar

dacă erau morţi de mult.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, răspunse Will. V-a respectat mult.

Updike se simţi flatat.

— Al naibii ghinion că nu a trăit mai mult. Intră, spuse el, făcându-i lui Will semn cu mâna. Majoritatea celorlalţi invitaţi au sosit deja.

În salonul lui Updike se aflau aceiaşi oameni ca de obicei: Bennett şi Tompkins, desigur, de asemenea şi preşedintele Partidului Republican din New York. Erau prezenţi şi alţi membri ai înaltei societăţi; feţe pe care Will le cunoştea de o viaţă întreagă.

Un lacheu se opri şi îi oferi un pahar din cristal cu şampanie. Will îl acceptă în timp ce auzi o voce familiară:

— Aici erai, Sloane!

Se întoarse şi îl zări pe Tompkins care îi făcea semn cu mâna. Lângă consilierul de campanie stăteau Bennett, domnul Robert Iselin şi o tânără brunetă care nu era doamna Iselin. Fiica, poate? Will nu o întâlnise niciodată în persoană, dar era una dintre tinerele de pe lista lui de candidate la titlul de soţie.

Aştepta senzaţia obişnuită de bucurie atunci când se apropia realizarea unui obiectiv… dar în mod ciudat aceasta nu venea. Mai mult decât orice altceva, Will voia să plece din casa lui Updike, să ia trăsura către Bank Street şi să-i ceară Avei să-i spună de ce se strecurase afară din camera de hotel în urmă cu două zile fără să-i spună niciun cuvânt.

Dar nu putea. Îl chemau responsabilităţile, astfel încât Will îşi bău şampania şi se îndreptă către micul grup de lângă şemineu.

— Bună seara.

— Mă bucur să te văd, Sloane, îi spuse Tompkins, lovindu-l pe spate cu un gest foarte familiar care îl enervă foarte tare pe Will. Poate pentru că nu-i păsa prea mult de Tompkins.

— Cred că îl ştii pe domnul Iselin.

— Sigur că da. Ce faci, Robert?

Cei doi îşi dădură mâna.

— Sunt destul de bine, Sloane. Nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea, spuse el zâmbind către ea. Draga mea, acesta este domnul Sloane, cel care candidează împreună cu domnul Bennett.

— Domnişoară Iselin, spuse Will, plecându-se către mâna fetei. Este o onoare să vă cunosc.

— Onoarea este de partea mea, domnule Sloane.

Ea avea o voce frumoasă, clară. Încrezătoare. Fără chicoteli. Îi plăcea şi că îl privea în ochi.

— V-am urmărit campania îndeaproape.

— Mai bine ai avea grijă, Sloane, spuse Bennett. Ştie mai multe despre politică decât noi doi laolaltă!

Toată lumea râse, inclusiv domnişoara Iselin, iar Will spuse:

— Atunci voi aştepta, cu siguranţă, să aud mai multe.

— Cred că cina este servită. De ce nu o însoţeşti pe Kathleen, Sloane? Sunt convins că este deja obosită de discursul tatălui său din această seară, sugeră Iselin, iar Will îşi reproşă că nu-i venise lui ideea. Nu trebuia el să-şi vâneze o soţie?

— Desigur, ar fi plăcerea mea. Domnişoară Iselin, îmi faceţi această onoare?

Îi oferi braţul, iar fata îşi aşeză cuminte mâna pe el.

Mulţimea începu să se răspândească prin cameră şi pe hol.

— Îmi cer iertare, spuse domnişoara Iselin foarte încet.

El se uită la ea şi îi zări ochii albaştri privindu-l atent.

— Pentru ce?

— Pentru că trebuie să staţi cu mine. Mă tem că tatăl meu nu este prea subtil.

— Nu mă deranjează când trebuie să stau cu o fată frumoasă. Şi, pentru o tânără care îşi face debutul în societate, nu cred că este prima oară pentru dumneavoastră.

— Nu, dar este oricum neplăcut, aşa că îmi cer iertare.

Fata avea maniere impecabile şi o abordare directă pe care Will o aprecia. Ar trebui să simtă posibilitatea acum… dar nu simţea nimic. Nimic din bucuria anticipată în legătură cu ideea de a-şi fi găsit soţia perfectă.

„Nu te mai gândi la Ava. Încetează să te mai gândeşti de ce a plecat fără să spună nimic”.

Avea nevoie să se concentreze. El şi Bennett erau aproape siguri că vor primi nominalizarea republicană, şi susţinerea oamenilor de aici ar putea să ajute la asigurarea fotoliilor din Albany în această toamnă.

— Nu aveţi motive să vă cereţi iertare, domnişoară Iselin. Sunt recunoscător că sunteţi aici. Aceste seri sunt de obicei foarte plictisitoare.

Sufrageria strălucea de la cristaluri şi de la argintărie. El găsi locuri pentru amândoi şi îi trase scaunul domnişoarei Iselin. Se aşeză lângă ea, Tompkins stătea în faţa lui. Bennett era în capul mesei, lângă Updike.

Cina începu să fie servită, iar gândurile lui Will se îndreptară către un subiect familiar: hotelul şi Ava. După-amiaza fusese senzaţională. Pasională. Sălbatică. Deşi o avusese de două ori, asta nu-i satisfăcuse pofta de ea. Când se trezise şi nu o mai găsise acolo, se simţise dezamăgit… şi confuz. Era neobişnuit pentru o femeie să dispară de lângă el în timp ce dormea. Era îngrijorat că ea ar putea regreta ce se întâmplase între ei.

Nu că ar conta. Plănuia să o convingă să dea o reprezentaţie.

— Ce credeţi despre intenţia de a da muncitorilor beneficii şi condiţii mai bune, domnule Sloane?

Will o privi pe domnişoara Iselin, care la rândul ei îl privea cu multă atenţie.

— Sunt de acord. Patronii care nu-şi tratează muncitorii bine nu se pot aştepta să-i poată păstra. Nu sunteţi de acord?

— Da, deşi mulţi patroni, cum ar fi Carnegie, nu cred asta. Cum sunt trataţi angajaţii de la Northeast?

— Destul de bine, deşi e posibil să mai fie loc de îmbunătăţiri. Poate ne puteţi vizita cândva şi îmi puteţi da

nişte idei.

— Mi-ar plăcea, spuse ea încet.

Tompkins afişă un zâmbet prin care arăta că era de acord, ca şi când Will o ceruse deja în căsătorie. În mod iraţional, pe Will îl deranja admiraţia consilierului. Totuşi, prezenţa domnişoarei Iselin se arăta promiţătoare în seara aceea, dar un simplu schimb de replici nu era suficient pentru o cerere în căsătorie.

Trebuia să ştie mai mult despre ea, să-i testeze compatibilitatea. Erau probabil multe subiecte pe seama cărora s-ar contrazice. Până la urmă, el şi Ava abia se puneau de acord cu lucruri mărunte, ca să nu mai pomenim despre altele.

— Probabil că susţineţi grevele muncitorilor, îi spuse el domnişoarei Iselin.

— Ah, nu, spuse ea ştergându-şi gura cu şervetul. Numai atunci când sunt organizate în linişte. Nu accept violenţa.

Îi puse multe întrebări în încercarea de a găsi un subiect la care ei doi ar putea intra în conflict. Dar fiecare răspuns pe care îl dădea se potrivea cu gândurile sale. Kathleen Iselin era inteligentă, coerentă, avea simţul umorului şi venea din acelaşi mediu ca şi el. Deci de ce nu simţea nimic?

— Mergeţi la Newport vara aceasta, domnule Sloane? întrebă ea după strângerea farfuriilor de pe masă.

— Nu, nu intenţionez să deschid casa de vacanţă. Aveţi de gând să mergeţi?

— Da. Plecăm mâine, de fapt. Tata este nerăbdător să navigheze.

— Sloane are un iaht frumos în Newport, nu-i aşa, Sloane? spuse Tompkins cu subînţeles. Poate că o scoţi pe domnişoara Iselin la o plimbare cu barca.

Will era prea bine-crescut să-şi lase frustrarea la vedere, dar nu aprecia lipsa de subtilitate a lui Tompkins.

— Da, aş fi încântat dacă m-aţi putea însoţi o zi pe apă, domnişoară Iselin. Ar trebui să pot pleca peste câteva săptămâni.

Pielea ei palidă se înroşi discret.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult, domnule Sloane.

— Excelent, rosti el cu mult mai mult entuziasm decât simţea de fapt. Vă voi anunţa data exactă.

*

Ava termină şedinţa cu ultimul său client şi se uita prin camera de hotel să verifice dacă îşi luase toate lucrurile. Fusese neliniştită toată ziua, sigură că Grey şi Harris vor apărea în orice moment. Totuşi, cei doi şantajişti fuseseră cu totul absenţi. Ea era uşurată, sperând că ei uitaseră de ea. Nu voia să ia parte la niciun plan fraudulos de-al lor.

Nu se deranjase nici măcar să-şi dea costumul jos. Peruca, machiajul puternic şi hainele negre puteau fi îndepărtate acasă. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Era gata de plecare, deschise uşa şi păşi pe coridor. Se opri brusc. Grey şi Harris o aşteptau acolo, sprijiniţi de peretele din faţă şi privind-o fix. La naiba!

— Doamnă Zolikoff, spuse Grey, atingându-şi pălăria. Mă bucur să vă văd.

Ea îşi reprimă un oftat.

— Domnule Grey, domnule Harris. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu ar fi mai bine să vorbim înăuntru? sugeră Harris, arătând către camera din spatele ei. Cred că avem câteva lucruri de discutat, nu-i aşa?

Fără să aibă de ales, decât să-i primească înăuntru, Ava se întoarse în cameră. Cei doi bărbaţi o urmară, iar trântitul uşii în urma lor sună ca un mesaj de rău augur.

— Un grup foarte bun astăzi, spuse Harris. Cred că aţi adunat ceva bani.

Ea nu spuse nimic, în timp ce bărbaţii invadară spaţiul. Se împrăştiară în direcţii diferite, sperând în mod evident să o dezorienteze. Funcţiona. Nu putea decât să-i vadă separat, ceea ce o agita şi mai tare neştiind ce făcea

celălalt.

— V-aţi gândit la oferta noastră? spuse Grey, vârându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni. Credem că vă veţi potrivi bine grupului nostru.

— O ofertă? E mai mult o ameninţare.

— Vă purtaţi de parcă ar implica un risc. Planul nostru nu are riscuri de eşec. Nimeni nu este prins şi toată lumea câştigă bani.

— Dar oamenii sunt răniţi.

Harris şi Grey se uitară surprinşi unul la celălalt.

— Răniţi? Ei sunt ca nişte oi, domnişoară Jones. Ignoranţi care stau la rând să primească sfaturi de la cei ca dumneavoastră. Aruncând cu banii ca şi când ar fi apă. Nu par să gândească suficient.

— Deci le facem o favoare furând de la ei?

— Nu-mi place tonul dumneavoastră, spuse Grey. Nici cuvântul „furat”. Noi suntem oportunişti, domnişoară Jones, la fel ca şi dumneavoastră. Vă rugăm să nu pretindeţi că motivele dumneavoastră sunt sincere.

Nu prea avea cum să răspundă la asta, deşi îi plăcea să creadă că oferea un serviciu în schimbul banilor pe care îi primea. Ceea ce propuneau Grey şi Harris era pură fraudă, fără doar şi poate. Putea ea să fure de la oamenii care aveau încredere în ea? Îi era deja destul de greu să doarmă noaptea, cu toate grijile care o presau. Putea ea să-şi mai adauge încă una fără să-şi piardă minţile?

În timp ce cugeta la o modalitate de a ieşi din încurcătura asta, Harris spuse:

— Haideţi să ne înţelegem! Veţi fi dată în vileag, dacă ne refuzaţi. Dată în vileag şi umilită.

— Dată în vileag şi umilită, dar nu închisă.

Grey râse, făcându-i mustaţa lungă să se mişte.

— Închisă? Dragă doamnă, nimeni nu merge la închisoare – cel puţin nu pentru asta.

— Cum ar fi dacă suntem de acord ca eu să nu spun nimănui nimic despre planul dumneavoastră şi să ne despărţim amiabil?

— Mă tem că asta nu mai e o opţiune, spuse Harris cu

o voce ameninţătoare, la fel de terifiantă ca şi cicatricea mare de pe obrazul său.

— Sunt curios ce crede domnul Sloane despre cariera dumneavoastră? o întrebă Grey din spate.

Şocul trebuie să i se fi citit pe faţă, fiindcă Grey spuse:

— Da, ştim totul despre *prietenia* dumneavoastră specială cu domnul Sloane. Cum credeţi că îi va fi afectată campania după ce relaţia dumneavoastră va fi făcută publică?

Ea îngheţă, incapabilă să mai respire. O urmăriseră îndeaproape – mai îndeaproape decât ar fi crezut.

— Nu se aşteaptă nimeni ca politicienii să nu fie afectaţi de scandaluri, spuse ea.

— E adevărat, dar aceia nu sunt în general aleşi. Vă va ierta, mă întreb?

Simţea cum se prăbuşesc pereţii peste ea, iar plasa încâlcită a propriei ei înşelătorii o sufoca acum. Un lucru era sigur, nu le va aduce ruşine nici lui Will, nici campaniei sale. El voia cu disperare să fie ales, iar ea nu va permite ca legătura lor să fie folosită împotriva lui.

Dacă era numai ea, ar putea risca şi să spună nu. Dar familia ei avea nevoie de ea, avea nevoie de venitul ei, iar Will nu merita să fie umilit în felul acesta. Singura ei speranţă era de a se putea eschiva, de a opri apariţia altor clienţi care ar fi dispuşi să plătească bani unei companii fictive, ceea ce ar trebui să-i dea puţin timp să găsească altă soluţie. În câteva săptămâni ar putea găsi o cale de ieşire din încurcătura asta, nu?

— În regulă. Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

Capitolul 14

— Ava, vino să vezi asta, se auzi vocea lui Tom de pe scara de incendiu. Fraţii şi sora ei ieşiră după masa de seară, sperând să se răcorească un pic.

Apartamentul lor avea două ferestruici, câte una în

fiecare dormitor, mult prea mici pentru a se face curent între cele trei camere ale lor. Ceea ce însemna că întregul spaţiu rămânea înăbuşitor de-a lungul întregii veri. Era greu de dormit începând din iunie şi până la sfârşitul lui septembrie. De fapt, Sam, fratele ei mai mic, dormea pe scara de incendiu în majoritatea nopţilor de vară.

Deşi era jumătatea lui iunie, temperatura din acea zi trecea de treizeci de grade, coborând numai câteva grade după lăsarea soarelui. Prin ferestrele deschise, vecinii se auzeau strigând şi certându-se, o serenadă nocturnă în nefericirea unei veri toride din New York.

Ava îşi şterse transpiraţia de pe frunte, după ce spălă ultima farfurie din chiuvetă. Nici nu dormise deloc bine, dar căldura nu avea mare legătură cu neliniştea ei, încă nu găsise o soluţie la planul lui Harris şi Grey. Poate că ar putea să facă nişte plăţi fictive pentru „clienţi” până când s-ar încheia campania electorală a lui Will.

Ideea o deprima. Să-i plătească pe Grey şi Harris din propriile economii însemna ca scopul ei de a se muta din oraş să mai aibă de aşteptat. Da, salariile mărite ale lui Tom, de la Northeast, ajutau, dar nu erau suficiente pentru a oferi bani de şantaj. Şi era ştiut, odată ce începeai să plăteşti şantajiştii, nu mai era cale de întors. Nu ar face decât să aştepte şi mai mulţi bani. Oftă în timp ce o dâră de transpiraţie i se prelinse printre umeri. Oare ce trebuia să facă?

— Ava! o strigă Tom din nou.

— Vin într-un minut, răspunse ea. Trebuia să cureţe bucătăria înainte de culcare, fiindcă odată ce se aşeza, nu mai avea energie să se ridice.

— Bună seara, domnule Sloane, îl auzi ea pe fratele ei spunând, ceea ce o făcu să tresară.

Spusese cumva… Sloane? Trebuie că auzul îi juca feste. Era imposibil ca Will Sloane să-i viziteze. Nu mai auzise de el de două zile, şi nu mai exista niciun motiv pentru ca ei doi să se vadă din nou.

— Da, este aici. Urcaţi. Etajul trei.

Dumnezeule, ce spunea Tom? Ava se uită în jos la ea,

îngrozită să vadă că era acoperită cu făină, clăbuci de săpun şi transpiraţie. Părul trebuie să-i fi arătat îngrozitor. Era într-adevăr Will?

„Încetează să mai fi ridicolă. De ce îţi pasă cum arăţi?”

Încerca să-şi potolească bătăile inimii. „Este doar un bărbat”. Da, un bărbat care nu fusese niciodată atins de făină sau de clăbuci de săpun, şi care probabil că nu transpirase niciodată.

„Greşit. I-ai simţit trupul gol şi transpirat în urmă cu doar două zile”.

Acea amintire îi făcea temperatura corpului să urce şi mai mult. Trăgând aer în piept, apucă un prosop şi îşi dădu toată silinţa să-şi cureţe mâinile şi rochia.

— Ava, ai auzit? o întrebă Mary din faţa ferestrei. Te caută un bărbat.

— Şi ar trebui să-i vezi trăsura. Cu siguranţă e *bogat*, continuă Sam, cu un rânjet mare pe chipul lui mic.

Tom îi trase una după ceafă lui Sam în timp ce intră în cameră.

— Este bogat şi este şeful meu, aşa că poartă-te cum trebuie.

— El este şeful tău? Cel care întreabă mereu de Ava?

Ava clipi. Will îi vorbise lui Tom despre ea? De ce nu menţionase fratele ei nimic?

Se auzi o bătaie în uşă, iar Avei i se puse un nod în gât. Înainte de a-şi forţa picioarele să se mişte, Sam se grăbi să deschidă.

— Sam, aşteaptă… începu ea.

Prea târziu. Fratele ei mai mic deschise uşa.

— Bună seara, şeful lui Tom. Nu intraţi? spuse el cu o plecăciune, ceea ce o făcu pe Mary să chicotească.

— Bună seara, fratele lui Tom. Mulţumesc.

Will Sloane păşi în camera mică şi îşi scoase pălăria. Era îmbrăcat cu o haină neagră, o vestă şi un plastron alb, atât de arătos, încât Ava rămase impresionată.

Privirea ochilor lui cenuşii se plimbă prin cameră până când se opri asupra ei. Un colţ al gurii i se ridică uşor.

— Îmi cer scuze că vă întrerup seara.

— Nu ne deranjează, nu-i aşa, Ava? spuse Tom, făcând câţiva paşi. Vă rog, intraţi şi simţiţi-vă ca acasă, domnule!

— Mulţumesc, Tom.

Îşi puse pălăria pe masă şi îi urmă pe cei trei membri ai familiei Jones către canapeaua şi scaunul ponosit. Sam se aşeză pe scaun, astfel încât ceilalţi nu mai aveau de ales decât să stea pe canapea. De necrezut... Will Sloane, aici, în apartamentul ei. În hainele lui elegante de seară, nu se potrivea deloc locului. Fără îndoială că tocmai venise de la o serată elegantă sau de la un eveniment. Deci de ce venise la ea în apartament?

Fraţii şi sora ei nu trebuiau să afle că se culcase cu Will. Nu-i plăcea ideea ca ei să ştie despre relaţiile ei, nu că ar fi existat vreuna, dar mai ales nu despre aceasta. Cei mai mici ar înţelege greşit, idealizând-o romantic în ceva ce nu era, iar Tom s-ar întrista. Nu numai că Will era şeful lui, dar Tom era suficient de matur să-şi dea seama ce voia un om bogat ca Will de la o femeie ca Ava.

Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine. Depăşindu-şi stupoarea, se apropie să ia loc. Ce bine că făcuse curăţenie în ziua anterioară. Când se apropie, Will se ridică în picioare – iar Tom îl urmă. Will se dădu într-o parte, ca şi când i-ar fi cedat locul, dar Tom spuse:

— Ava, te rog! Stai aici!

Fratele ei... cavaler? Ava încercă să nu-şi arate surpriza.

— Mulţumesc, spuse ea, aşezându-se pe locul lui Tom.

Will se aşeză din nou, după care urmă o tăcere ciudată. În cele din urmă, el îşi drese vocea.

— Tom, poate ai vrea să-mi faci cunoştinţă cu fratele şi sora ta.

— Ah! Desigur. Nu ştiu unde îmi stătea mintea. Ea e Mary, sora mea. Şi el este fratele meu, Sam. Faceţi cunoştinţă cu domnul Sloane, preşedintele companiei Northeast Railroads.

— O plăcere să vă cunosc, spuse Mary încet.

— Plăcerea este de partea mea, domnişoară Mary, spuse Will cu un zâmbet şarmant, făcând-o pe tânăra fată să se înroşească.

Ochii lui Sam se îngustară neîncrezători.

— Chiar construiţi căi ferate?

— Da, construiesc. Chiar destul de multe, de fapt.

— Grozav! Mi-ar plăcea să merg cu trenul. Am mers odată cu un tren suspendat.

— Am ajutat şi la construirea acelora.

Ochii lui Sam se măriră.

— Da? Dumnezeule, înseamnă că sunteţi bogat.

Ava închise ochii şi spuse:

— Sam!

Will chicoti doar.

— Da, sunt. Poate că vei putea merge cu trenul într-o zi. Fratele tău poate aranja asta.

— Aş putea? întrebă Tom, iar sprâncenele lui coborâră în semn de confuzie…

— Desigur. Angajaţii de la Northeast beneficiază de reduceri la biletele de tren. Roag-o pe doamna Pritchard să-ţi dea toate informaţiile mâine.

— Vă mulţumesc, domnule! Voi face asta.

S-ar putea spune că Will tocmai îi înmânase lui Tom cheile unui regat din felul în care se umfla în pene fratele ei. Veneraţia eroului pe care o citea pe faţa lui Tom o îngrijora, ca să nu mai spunem fascinaţia celorlalţi doi.

Will privi către fereastră.

— Este întotdeauna atât de cald aici?

— Acum e răcoare în comparaţie cu ce era în urmă cu o oră, spuse Sam. Toţi vom dormi pe scara de incendiu la noapte.

— Dormiţi… pe scara de incendiu? se încruntă Will. Nu este periculos?

— Doar dacă te răsuceşti şi cazi! glumi Tom.

Asta nu făcu decât ca Will să se încrunte şi mai tare.

— Este posibil?

O privi pe Ava, iar mila pe care i-o citi acestuia în priviri o făcu să-şi îndrepte spatele. Trebuia să vadă de ce

se afla Will acolo, iar apoi să scape de el.

— Băieţi, domnul Sloane nu vrea să afle despre problemele noastre, spuse ea ridicându-se. Domnule Sloane, pot vorbi cu dumneavoastră pe hol?

— Ava, nu fi nepoliticoasă, spuse Tom în şoaptă.

— Nu, este în regulă, spuse Will ridicându-se în picioare. Nu vreau să vă deranjez. Poate că este mai bine dacă vorbesc cu sora voastră şi vă las pe voi să vă continuaţi seara.

— Sunteţi bine-venit să ne vizitaţi oricând, spuse Tom ridicându-se. Vom fi onoraţi, domnule.

— Îţi mulţumesc, Tom. Apreciez ospitalitatea ta.

— Ce înseamnă „ospitalitate”? îi şopti Sam lui Mary.

— Comportamentul amabil faţă de invitaţi sau de necunoscuţi, răspunse Ava. Toţi ar trebui să vă pregătiţi de culcare. Mă reîntorc în câteva minute. Urmaţi-mă, domnule Sloane.

*

În timp ce Will o urma pe Ava pe hol, nu-i venea să creadă ce făcuse. Nu plănuise să vină la ea acasă, deşi se auzise dându-i vizitiului indicaţii. Când ajunseseră, el se gândise să rămână în trăsură şi să aştepte să vadă dacă Ava ieşise să se plimbe ca de obicei. Numai după ce îl zărise pe Tom pe scara de incendiu, se dăduse Will jos din trăsură şi întrebă dacă Ava era acasă.

Se pare că nu se putea controla în preajma acestei femei.

Din păcate, ea nu păruse deloc bucuroasă să îl vadă. Nu zâmbise nici măcar o dată, iar gura i se strânse ca şi când ar fi supt o lămâie. El, pe de altă parte, abia se putea concentra la orice altceva, *în afară de* ea. Şuviţele umede de păr castaniu curgându-i pe gâtul subţire. Urcarea şi coborârea uşoară a sânilor ei apetisanţi. Praful de făină de sub urechea ei. Voia să o lingă, să o guste… să o ducă într-un colţ întunecat şi să se poarte necuviincios cu ea.

Ea închise uşa în spatele lor şi se îndreptă către

capătul palierului. Coridorul gol era întunecat, singura lampă cu gaz împrăştiind o lumină galbenă palidă, care lăsa să se vadă tapetul descojit şi carpeta jerpelită.

— Ce cauţi aici? şopti ea furioasă.

El îşi sprijini un umăr de perete şi îşi încrucişă braţele.

— Voiam să te văd.

— De ce?

— Spune-mi de ce-ai plecat în ziua aia când am adormit.

— Şşşt, făcu ea întorcându-şi capul ca să se asigure că nu asculta nimeni. Vreau ca nimeni să nu afle despre asta.

— De ce?

El ştia de ce trebuia să păstreze relaţia lor secretă, dar de ce se jena? Ea nu era la un pas distanţă de un scandal care i-ar putea ruina şansele la o carieră politică.

Expresia de pe faţa ei părea să spună că el îşi pierduse minţile.

— Pentru că oamenii vor înţelege greşit. Vor crede că asta – făcu câţiva paşi – este ceva ce nu este.

— Şi atunci ce este de fapt? Poate mi-ai putea spune tu. Nu te-ai simţit bine?

Obrajii ei se înroşiră – o privelişte atât de rară, încât el nu se putu abţine să nu-i atingă pielea catifelată cu degetele.

— Faptul că te-ai înroşit înseamnă că da?

— Ştii foarte bine că da. Dar am avut doar acel timp împreună, iar asta a fost de ajuns.

Mâna lui îi căzu într-o parte.

— De ajuns pentru cine? Nu pentru mine, cu siguranţă. Aş dori foarte mult să ştiu când ne putem bucura de o altă după-amiază împreună.

— Vorbeşte mai încet, spuse ea. Şi nu mai putem avea alte după-amiezi împreună. Ceea ce s-a întâmplat la hotel nu se va mai repeta, Will.

El se uită la ea, încercând să întrezărească o breşă în zidurile pe care le ridicase în jurul ei din ziua pe care o petrecuseră în camera de hotel. Nu-i plăcea ce vedea. Nu-l

ataca şi nici nu-l exaspera; în schimb, era… resemnată. Ca şi când s-ar fi decis, iar el nu ar fi primit niciun vot.

Dar Will nu făcuse avere – cu toate căile ferate care întretăiau Statele Unite – fără a învăţa cum să se descurce. O va avea pe Ava din nou. Curând.

— Dacă aşa vrei, Ava, dădu el din cap în semn de acord, iar apoi schimbă tactica. Îmi plac fraţii şi sora ta.

Ea clipi, apoi spuse:

— Mulţumesc. Mă tem că i-ai impresionat. Cu siguranţă că mă vor bombarda cu întrebări de îndată ce mă întorc.

— Şi ce le vei spune?

El îşi trecu degetul prin praful de făină de pe gâtul ei.

Ea îi dădu mâna la o parte, răspunzându-i:

— Că suntem prieteni. Numai Tom va bănui altceva, şi sper să-l pot convinge că nu e nimic.

Se apropie şi simţi că respira greu. Un sentiment de satisfacţie îi făcu inima să tresară.

— Dacă într-adevăr crede asta, atunci este un fraier. Eşti prea frumoasă pentru a avea relaţii inocente cu bărbaţii.

Privirea i se încălzi considerabil, pielea înroşindu-i-se din nou la auzul complimentului.

— Nu pot fi amanta ta. Pur şi simplu… nu pot.

— Dacă te deranjează cuvântul, atunci nu trebuie să-l folosim. Nu vreau să te posed, Ava. Nu vreau să te am la dispoziţia mea, întinsă pe aşternuturi de mătase. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune că nu putem fi împreună din nou. Nu pot să nu mă gândesc la tine.

— Will…

— Spune-mi că nu te-ai gândit la mine – nici măcar o dată în două zile – şi voi pleca. Nu mă vei mai vedea niciodată. Altfel, vom repeta ce s-a întâmplat în acea zi. Ai cuvântul meu.

Ea se întristă, umerii şi maxilarul i se încordară.

— Cuvântul tău nu este lege aici, feroviarule, nu pentru mine. Toată lumea poate sări să-ţi facă pe plac, dar eu nu o voi face.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te-ai gândit la mine? La ce s-a întâmplat în acea cameră de hotel?

— Sigur că m-am gândit – dar asta nu înseamnă că vreau să te văd din nou.

Imagini pluteau în mintea lui… ea întinsă pe spate. Picioarele desfăcute, pliurile ei goale, strălucind de dorinţă. Capul dat pe spate în semn de extaz, în timp ce el îi lingea despicătura. Sfârcurile tari, când ea era deasupra. Păşi mai aproape, apropiindu-şi pieptul de al ei.

— Mincinoaso!

Ea se înclină către el, sânii atingându-i plastronul apretat. Inima i-o luă la goană, dorinţa faţă de această femeie inundându-i venele. Respiraţii rapide se făceau simţite printre buzele ei întredeschise – buze pe care el dorea atât de mult să le guste. Îi prinse şoldurile, trăgând-o către erecţia care-i creştea în pantaloni. Îl prinse de reverele hainei şi închise ochii.

— Simţi asta, Ava? Simte ce efect ai asupra mea. Ştiu că şi tu simţi la fel.

Gemând, îl împinse înapoi.

— Pleacă, Will. Nu am timp de asta. Trebuie să-i pregătesc pe Sam şi pe Mary de culcare.

Se îndepărtă, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Pe scara de incendiu? Nu pare prea înţelept.

— Nu avem de ales, nu când camerele sunt înăbuşitoare. Vor fi bine. Nu-ţi face griji. Nu este diferit de orice altă vară din New York.

Se trase şi începu iar să se îndepărteze.

— Lasă-mă să te duc la un hotel la noapte.

Ea se opri, apoi se întoarse către el.

— Un hotel? Ai înnebunit?

El nu înţelegea de unde îi venise ideea, dar acum că o spusese, nu va da înapoi. Camerele lor erau înăbuşitoare, ceea ce nu putea fi sănătos pentru copii.

— Are logică ce spun, Ava. Lasă-mă să vă fac cinste cu o noapte relaxantă. Se spune că va ploua mâine şi se va răcori. Aşa că permite-mi ca în noaptea asta să vă fac pe toţi să vă simţiţi confortabil.

— Eşti nebun, spuse ea, rotindu-şi ochii în tavan. Nu ne poţi duce pe toţi la un hotel. Asta ar fi... Stai, unde te duci?

El trecuse deja de ea în drumul lui către uşa apartamentului. Ciocăni. După cum bănui Will, Tom răspunse imediat la uşă. Era posibil ca tânărul să fi stat cu urechea lipită de uşă.

— Da, domnule?

— Tom, intră înapoi, ordonă Ava, dar Will nu o luă în seamă.

— Ar vrea fratele şi sora ta să petreacă seara la mine acasă? Am suficientă gheaţă şi cred că găsesc şi unul sau două ventilatoare.

Şocul lui Tom era aproape comic.

— Casa dumneavoastră?

Ava îl împinse pe Will din drum.

— Deliră din cauza căldurii, îi spuse ea fratelui ei. Nu-l lua în seamă.

Will rămase ferm pe poziţii.

— Ai spus fără hoteluri. Nu ai spus nimic legat de casa mea.

— Nu mă mai contrazice. Pleacă, Will!

Tom făcu ochii mari – fie de la cearta lor, fie de la faptul că Ava i se adresa pe numele mic, Will neştiind motivul.

— De ce? întrebă Tom.

— Pentru că nu-mi place ideea de a dormi pe scara de incendiu. Eu am şi spaţiu, pe care îl pot împărţi bucuros cu familia ta în această seară. Nu aţi vrea să vă răcoriţi, chiar şi numai pentru o noapte?

Citea dorinţa de a face asta pe chipul tânărului, dar Tom se întoarse către sora lui.

— Putem, Ava?

— Te rugăm, Ava? se auziră alte două voci din apartament.

Ava se încruntă şi privi în podea. Will aproape că putea asculta argumentele care se conturau în mintea ei, dar ştiu că nu va refuza. Nu când toţi cei trei fraţi ai ei erau

de partea lui.

— Bine, spuse ea. Puneţi-vă toţi ce aveţi de luat la mine în geantă.

*

— Va trebui să-mi vorbeşti la un moment dat.

Ava îşi ridică bărbia şi continuă să privească pe stradă în timp ce trăsura se îndrepta către Washington Square. Da, nu va mai vorbi cu el niciodată.

Reuşise asta destul de bine. Un bărbat puternic, obişnuit să obţină ceea ce vrea prin orice mijloace. Îl subestimase, evident. Iar acum toţi vor petrece noaptea la el *acasă*. Îşi pierduse minţile?

Fraţii şi sora lui îi urmau în birja pe care Will o oprise pe Bank Street. Cum le va explica ea asta? Ca pe un gest frumos din partea şefului lui Tom? Cei mai mici ar putea crede asta, dar Tom va fi suspicios, Fără îndoială că toţi trei vor fi dezamăgiţi când se vor întoarce mâine în apartamentul lor mic.

Mai deranjant era felul în care simţise ea când îl văzuse prima dată în seara aceea, inima tresărindu-i ca într-un roman de dragoste. „Nu m-a uitat”. Senzaţia de uşurare pe care o avea era terifiantă. Până în acel moment precis, ea nu pricepuse cât de mult voise să-l revadă. I se îngropase cumva sub piele, stârnind dorinţe pe care nu şi le putea permite.

Aşadar, ea îşi potolea furia în schimb, folosind-o ca pe un camuflaj împotriva tuturor celorlalte emoţii care i se formau în interior.

— Ava, cum puteam să vă las pe toţi trei acolo, în căldura aia, dormind afară pe o scară minusculă de incendiu?

— Nu ar fi fost altfel faţă de orice altă noapte de vară. Arătându-le cum fac faţă bogaţii căldurii nu-i va ajuta când se vor întoarce mâine acasă.

— Atunci staţi cu mine pe timpul verii.

Îl privi uimită.

— Eşti nebun.

Ridică arogant dintr-un umăr.

— De ce nu? Am spaţiu. Şi nu e ca şi când ar fi necuviincios, nu când staţi toţi patru. Nu fac decât să ofer unui angajat şi familiei sale cazare pe timpul verii.

— Şi câtor angajaţi le-ai făcut o astfel de ofertă?

— Ei bine, nici unuia, recunoscu el. Dar nimeni nu va şti asta – cu excepţia angajaţilor mei, bineînţeles.

— Nu contează, fiindcă nu stăm decât o noapte. Şi dacă îndrăzneşti să menţionezi oferta cu locuitul la tine pe timpul verii unuia dintre fraţii mei, te voi omorî în somn.

Ticălosul chicoti.

— Nu m-ar surprinde asta. De fapt, voi dormi cu un ochi deschis la noapte.

— Înţelept din partea ta.

— Ar trebui spus că nu aştept nimic în schimb din partea ta. Nu fac asta pentru a obţine încă o noapte cu tine.

— Sper că nu, spuse ea. Pentru că voi dormi cu Mary, nu cu tine.

Asta îl făcu să tacă, iar ea se întreba dacă nu cumva regreta deja ce le propusese. O mică parte din ea era recunoscătoare pentru generozitatea lui – majoritatea bărbaţilor ca el nici nu ar fi păşit în camerele lor aglomerate, lăsând la o parte să invite o familie săracă în casele lor – dar o înfuria totuşi felul dominator în care o făcea.

O luară pe Washington Square, trecând de impresionantele case în stil grecesc ale bogătaşilor oraşului. Acestea erau familii care ţineau de tradiţie şi statut social, asemenea familiei Sloane.

— Ce vor crede vecinii? îl întrebă ea.

— Puţin îmi pasă. Lasă-i să creadă ce vor.

Ea îşi lăsă mandibula să cadă în semn de surpriză exagerată.

— Cine eşti şi ce ai făcut cu William Sloane?

— Amuzant, spuse el.

Roţile trăsurii se opriră când ajunseră la intersecţia dintre Fifth Avenue cu Washington Square North. După ce

opri, Will deschise uşa şi coborî cu graţie. Aşteptă să o ajute pe Ava, iar apoi se duse la birjă să vorbească cu vizitiul. Uşa din faţă se deschise şi Ava îl recunoscu pe majordomul lui Sloane, care afişa privirea familiară de dezaprobare.

Ea îl ignoră şi merse să-şi ajute sora şi fraţii. Sam apăru primul, expresia lui arăta mirarea şi încântarea.

— Aici locuieşte? îi şopti Sam Avei. Să fiu al naibii!

— Încetează cu asta, îi spuse Ava. Poartă-te frumos, Sam!

Băiatul încuviinţă, se îndreptă şi începu să meargă elegant. Ea aproape că şi-l imagină învârtind un baston imaginar. Scuturând din cap, Ava o ajută pe Mary să coboare. Fata nu vorbi mult, dar fericirea şi curiozitatea din ochii ei îi spuneau Avei suficient.

— Du-te după fratele tău, spuse ea încet.

Tom coborî şi el din birjă.

— Eşti sigură că este în regulă? o întrebă el pe Ava. Nu păreai prea fericită când te-ai urcat în trăsura domnului Sloane.

— Sunt bine, îşi asigură ea fratele.

Până la urmă, ce putea ea face acum? Să-i forţeze să plece nu ar face decât să le creeze confuzie şi să-i rănească pe fratele şi pe sora mai mică. Dacă Sloane dorea să se expună praştiilor şi săgeţilor de acuzaţii din partea societăţii pentru asocierea sa cu gloata, cine era ea să-l contrazică?

— Este totuşi numai pentru o noapte.

Tom încuviinţă.

— Corect. Asta este ceea ce le-am spus celorlalţi doi. Face el asta pentru că…

Privirea i se mută în spatele ei, iar ea ştiu de ce nu terminase întrebarea.

Will luă geanta din mâna Avei şi i-o dădu fratelui ei mai mare.

— Tom, hai să ducem pe toată lumea înăuntru, iar angajaţii mei vă vor face să vă simţiţi comod.

— Da, domnule, zise Tom înclinând uşor din cap şi îndreptându-se către uşa din faţă.

Will o prinse pe Ava de braţ.

— Nu te mai încrunta! Asta va fi şi o aventură pentru fraţii şi surioara ta. Lasă-i să se bucure!

Cu siguranţă, el avea dreptate, iar ea se afla într-o dispoziţie proastă. Cu toate acestea, cum de ştia el?

— Sunt sigură că se vor bucura. Întrebarea nu este dacă asta ne aduce nouă vreun beneficiu, ci cum de te-ai transformat brusc într-un altruist?

El nu spuse nimic în timp ce se apropiau de uşa din faţă. Mary şi majordomul aşteptau în pragul uşii, iar pe faţa acestuia se puteau citi şi mai multe semne de dezaprobare. Dacă Will observase, nu lăsă să se vadă de vreme ce spuse:

— Frederic, familia Jones este invitata noastră în noaptea asta. Roagă-l pe Paul să le care geanta…

— Ava! Stai să vezi locul ăsta! spuse Sam de la marginea scărilor, sărind ultimele trepte de jos.

Tom îl urmă încet, cu o expresie timidă.

— Iertaţi-mă! Am încercat să-l prind.

Will îi ciufuli părul lui Sam.

— Nicio problemă. Simte-te liber să explorezi. Dar stai departe de aripa de est.

— De ce? întrebă Sam. Ce este în aripa de est?

Aplecându-se, Will îl privi pe Sam, spunându-i:

— Monştri.

Ava se abţinu să nu râdă fiindcă expresia lui Sam părea un amestec de teamă şi fascinaţie.

— Adevărat? Ce fel de monştri?

— *Mari. Cu nişte colţi din care se scurge sânge.*

— Pot vedea unul?

— Nu, răspunse Will serios. Mănâncă băieţi. De fapt, eu am avut patru fraţi.

Sam înghiţi greu.

— Atunci nu voi merge acolo. Promit.

— Ce băiat bun! Acum, Frederic, este târziu, hai să-i facem pe toţi să se simtă comod, da? Şi vreau să aibă suficientă gheaţă pentru a nu le fi cald.

— Foarte bine, domnule, răspunse majordomul. Camerele de oaspeţi de la etajul patru?

Will se încruntă şi îşi vârî mâinile în buzunare. Ava nu era convinsă, dar i se păru că nu se simţea confortabil.

— Nu, camerele din faţă, de la etajul al doilea. Una pentru domni şi una pentru doamne.

— Ai auzit? îl întrebă Sam pe fratele lui. Ne-a zis „domni”!

— Sam, te rog, este suficient! Domnule Sloane, etajul patru este perfect…

Doi ochi cenuşii o opriră.

— Nu, nici vorbă, spuse el, întorcându-se către restul familiei ei. Am ceva de terminat în seara asta, aşa că vă urez tuturor o noapte bună.

Tom făcu o plecăciune.

— Noapte bună, domnule. Şi vă mulţumim.

— Da, vă mulţumim mult, domnule Sloane, salută Mary, făcând o reverenţă stângace.

— Sunteţi un bogătaş decent, afirmă Sam, chiar dacă aveţi monştri în casă.

Will zâmbi, şi Ava îşi simţi inima strângându-i-se în piept. Era amabil cu fraţii şi sora lui mai mici. Nu ştia de ce era surprinsă, dar părea că avea multe de învăţat despre Will Sloane.

— Mulţumesc, Sam. Ce mai compliment! Te rog sună din clopoţel dacă ai nevoie de ceva de la angajaţii casei, iar noi ne vom vedea la micul dejun.

Făcându-i semn din cap Avei, Will dispăru printr-o uşă cu boltă. Ea încerca să nu se uite cum se pierd în zare umerii lui laţi, dar încruntarea lui Tom o făcu să creadă că nu reuşise deloc.

— Urmaţi-mă, spuse Frederic pe un ton tensionat, apoi urcă scările elegante. Fără a avea de ales, cei patru fraţi Jones urcară treptele pentru a se bucura de o noapte de o splendoare neaşteptată.

Capitolul 15

Will studie rapoartele care îi sosiseră de la supraveghetorul lui din San Francisco. Era un teren în afara oraşului pe care voia să-l cumpere, unul care ar putea conţine ceva argint. Totuşi, nu se imagina petrecând şi mai mult timp în vest. New York a fost şi va fi întotdeauna casa lui. Dar dacă estimările acestui om erau corecte şi dacă ar descoperi argint, Will va profita de asta.

„Când va fi de ajuns?" aproape că o auzi pe Lizzie întrebându-l. „Niciodată", era întotdeauna răspunsul lui. Fiindcă se simţea încă neliniştit, ca şi când mai avea multe de făcut. Când se oprise să experimenteze microbul de a cumpăra, de a construi, de a deţine, când se simţise *satisfăcut*, abia atunci se relaxase. Nu înainte.

Totuşi, în seara asta, era neliniştit din cu totul alt motiv. Ava era acolo, sub acoperişul lui. Un etaj deasupra. Fără corset. Purtând cel mai probabil nişte pijamale subţiri, transparente, care-i lăsau să se întrevadă vârfurile roz-închis ale sânilor. Gemu şi îşi aranjă pantalonii. Asta trebuie să ia sfârşit; altfel va înnebuni până mâine-dimineaţă.

Ca să fie sincer, nu o invitase aici ca să se culce cu ea. Nu-i păsase decât de existenţa lor în acel apartament sărăcăcios, suferind de cald într-un aer rânced şi dormind afară pe scara metalică de incendiu. Sigur că trupul lui dorea altceva, dar Will nu voia să dea motive de discuţii angajaţilor săi, profitând de prezenţa unei femei la el acasă. Nicio amantă nu-şi petrecuse noaptea aici, de fapt. Cu siguranţă că o va avea pe Ava din nou, dar nu aici… şi nu cu familia ei dormind la câteva camere distanţă.

Cu paharul de coniac acum gol lângă el, Will se ridică şi îl reumplu. Poate că ar putea bea întruna. Atunci nu ar mai fi tentat să bată la uşa Avei în miezul nopţii.

„Voi dormi cu Mary – nu cu tine". Pe ea chiar o supără intenţia lui. Din nefericire pentru amândoi, răspunsul ei nu-l făcuse decât să o dorească mai mult.

Ceasul de pe poliţa de marmură de deasupra şemineului bătu o dată. Will îşi întinse umerii, rotindu-i pentru a diminua tensiunea din spate. Din cauza căldurii, îşi dăduse jos haina mai devreme şi îşi suflecase mânecile de

la cămaşă. Ferestrele de la birou erau deschise şi o briză răcoroasă venea acum dinspre parc. Stând jos, îşi reluă lucrul, hotărât să beneficieze de această noapte în care nu putea dormi.

La puţin timp după aceea, îl făcu atent o bătaie în uşă. Nu îl trimisese pe majordom la culcare?

— Da, Frederic?

Uşa se deschise şi faţa frumoasă a Avei îşi făcu apariţia, urmată de trupul ei şi mai frumos. O, Doamne! Purta un halat alb peste ceea ce părea a fi o cămaşă de noapte lungă, iar părul îi era ud de la baie. Lui Will îi tresăltă inima în piept. Când se apropie de el, bustul ei frumos şi liber se mişca cu fiecare pas pe care îl făcea, iar lui îi pulsa sângele în testicule, întărindu-i mădularul.

„Nu în seara aceasta. Dar curând”.

El îşi drese vocea şi lăsă tocul jos.

— De ce eşti încă trează?

Paşi înceţi o aduseră lângă biroul lui, unde îşi sprijini un şold de lemnul din trandafir. Privirea ei i se plimba pe umeri şi braţe, făcându-i pielea să se înfioare.

— Nu puteam să dorm. Văd că încă lucrezi.

— Nu am nevoie decât de câteva ore de somn. Sunt de obicei treaz la ora asta, spuse el, văzându-i pielea frumoasă înroşindu-se. Nu poţi dormi din cauza căldurii. Dacă da, le pot spune angajaţilor să-ţi dea un ventilator.

Scutură din cap că nu, muşcându-şi buza de jos.

— Nu, este plăcut sus. Sam şi Mary erau foarte încântaţi să se simtă confortabil aici, dar în final au adormit pe la miezul nopţii.

Ea atingea cu degetele marginea biroului, în timp ce se apropie de scaunul lui.

— Dar?

— Dar acum eu sunt cea care nu mă pot simţi confortabil.

— De ce?

Se strecură în spatele scaunului şi îl atinse uşor pe umăr. Lui i se tăie respiraţia.

— Fiindcă tu eşti aici în casă, iar eu aştept să vii după

mine, spuse ea, atingându-i cu mâna pieptul şi sternul. Inima îţi bate atât de repede, şopti ea.

— Ţi-am spus că nu voi veni după tine.

El încercă să se întoarcă, dar mâinile ei îl ţinură în loc. Lăsându-şi capul pe spate, îşi închise ochii, încercând să se abţină să nu se ridice şi să-i rupă de pe ea acea cămaşă subţire de noapte.

— Ştiu, şi cred că te-am crezut până acum un sfert de oră.

Simţi o presiune la nivelul gâtului în timp ce ea îi desfăcea papionul.

— Voiai să vin după tine?

— Da şi nu.

Mătasea alunecă, iar ea o dădu la o parte. Îi desfăcu gulerul cămăşii, îndepărtându-i-l. Erecţia lui Will împingea lenjeria intimă, ca un partener interesat de orice ar fi avut Ava în minte… dar ei nu ar trebui să facă asta, nu aici.

— Ava, hai să nu începem asta acum!

Respiraţia ei fierbinte îi gâdila urechea.

— Prea târziu, feroviarule. A început deja. În cazul în care nu ai observat, te seduc.

— Am observat, chicoti el. Mă înnebuneşte să te ştiu aici, sub acoperişul meu.

Îi desfăcu vesta, degetele îi mângâiau abdomenul prin haine, în timp ce se ocupa de nasturi unul câte unul. După ce i-l desfăcuse pe al patrulea, el se simţea deja pregătit să-şi iasă din piele.

— Şi totuşi, nu ai făcut nimic. Vrei să te culci cu mine?

— Sigur că da, spuse el, apucând-o de încheietura mâinii şi aducându-i mâna între picioare pentru a o face să-i simtă erecţia. Cu asta m-am luptat în ultimele două ore.

În loc să îl evite, aşa cum aproape că se aşteptase, ea îl prinse cât de bine putu prin pantaloni şi lenjeria intimă.

— Ce pierdere de două ore, şopti ea, iar sexul lui îi sări în mână.

El se prinse de scaun, în timp ce ea îl atinse uşor. Pieptul i se ridică de la respiraţia grea, dorinţa copleşindu-l pe interior. O putea mirosi, vanilie şi trandafiri, împreună cu

aroma discretă a propriei excitări.

— La naiba, Ava! Nu aici.

— Ba da, aici.

El se ridică în picioare şi se întoarse. Ochii ei se măriră, ca şi când nu s-ar fi aşteptat ca el să o contrazică.

— Nu te pot dezbrăca aici şi să petrec timp cu tine. Vreau să gust fiecare centimetru din pielea ta. Nu să-ţi ridic cămaşa de noapte şi să ţi-o trag la mine pe birou.

— Tu ai spus-o… zise ea cu buzele în forma unui zâmbet jucăuş. Nici nu mă gândeam că ştii un asemenea cuvânt.

El se aplecă şi îi dădu drumul jos, îmbrăţişându-i talia cu braţele. Ea gemu şi se prinse de umerii lui, în timp ce el se îndrepta către uşă.

— Nu doar că ştiu un astfel de cuvânt, dar îţi şi voi arăta ce înseamnă.

*

Dormitorul lui era aşa cum şi-l imaginase: imens, simplu, de un lux moderat. Carpete orientale groase, picturi de bun-gust înfăţişând peisaje, tapet cu model… Nu prea multă mobilă, dar puţinele piese erau lucrate din lemn masiv şi închis la culoare. Probabil antichităţi. Patul enorm includea o tăblie mare din lemn, cu încrustaţii complexe. Un candelabru cu şase braţe atârna din tavan, împrăştiind o lumină galbenă pe cuvertura de culoare crem.

Puţin îi păsa de toate acestea. Corpul îi luase foc, fierbându-i cu o dorinţă înspăimântătoare, pe care doar acest bărbat o putea potoli, în ultimele două ore, se imaginase seducându-l până ce realitatea deveni necesară propriei supravieţuiri. Picioarele o purtaseră prin casa întunecată, către biroul lui, unde nu se abţinuse să-şi facă cunoscută dorinţa. El îi ceruse deja o altă după-amiază la hotel. Ce diferenţă presupunea un loc?

Will o aduse la pat şi o aşeză pe cuvertura din satin. Ea îl apucă imediat, încercând să-l tragă peste ea, dar el făcu câţiva paşi înapoi. Privirea de sub pleoapele grele îi

ardea în timp ce îi privea trupul.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el.

Anticipaţia îi întări muşchii, în timp ce el îşi dădea jos vesta şi bretelele. Îşi scoase cămaşa, aruncându-şi butonii pe jos, şi începu să-şi dea jos pantalonii. În timp ce făcea asta, conturul erecţiei sale împingea materialul lenjeriei lui intime căreia se străduia să-i desfacă nasturii mici.

Simţindu-se prea îmbrăcată, îşi desfăcu halatul, lăsând privirii lui flămânde bucuria cămăşii ei subţiri de noapte. Bumbac alb, simplu, croit pe sânii ei, până deasupra genunchilor.

— Doamne, şopti el, desfăcându-şi lenjeria intimă, făcând nasturii să zboare.

O clipă mai târziu, era gol, deasupra ei. Gura i se apropie de un sân, gustând un sfârc acoperit de ţesătura de bumbac, şi făcându-i astfel spatele să se arcuiască de plăcere. O provoca, lingându-i şi atingându-i ţesutul moale şi generos, până ce aceasta gemu.

— Credeam că mă vrei goală, spuse ea, prinzându-şi degetele în părul lui auriu.

Dădu drumul sfârcului ei şi începu să-i sărute gâtul.

— Te doresc în orice fel posibil.

Cu o grabă excesivă, o dezbrăcă de halat şi de cămaşa de noapte, îi desfăcu lenjeria intimă, i-o coborî înspre picioare, apoi o aruncă pe podea.

— Mă voi mişca mai încet a doua oară. Dar acum trebuie să fiu înăuntrul tău.

Îi desfăcu coapsele şi îşi puse mâinile pe picioarele ei, înspre pubis. Cu degetele mari îi atinse despicătura cu mişcări care o făceau să se zvârcolească. Părea mulţumit să o atingă şi să o privească, dar ea era deja copleşită de plăcere.

— Will, îl rugă ea.

Cu un deget o pătrunse şi îşi mişcă mâna de câteva ori, pregătind-o. În curând îl adăugă şi pe al doilea, întinzându-i pereţii în cel mai plăcut mod posibil, înainte de a se lăsa peste ea. Greutatea lui o apăsa într-un mod atât de plăcut, o înconjura, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul

şoldurilor lui. Îl prinse de umerii puternici.

— Grăbeşte-te, îi spuse ea.

Vârful sexului său dădu peste umezeala vaginului ei. Coapsele lui Will începură să se mişte înainte, sexul lui umplând-o, iar muşchii braţelor lui se încordau în timp ce el se ridica să vadă locul în care li se uneau trupurile.

— Priveşte asta. Îmi place să văd cum mă primeşti. La naiba, parc-aş fi în paradis.

Se cufundă până ce coapsele lor se uniră. Ea se bucură de toată plenitudinea, de spaţiul pe care îl ocupa atât în interiorul ei, cât şi în preajma ei. Întreaga lume era în patul acesta şi în alunecarea pielii lui pe a ei. Felul în care îi bătea inima. Pulsaţia dintre coapsele ei, care îl determina pe el să se mişte. Ea îşi mişcă coapsele, disperată după fricţiune.

Mişcarea îl stimula la acţiune. Se aplecă şi îi apucă gura, sărutând-o cu ardoare în timp ce coapsele lui începură să se mişte. Plăcerea deveni necruţătoare, alunecarea sexului lui de-a lungul ţesuturilor ei sensibile… felul în care trupul lui mângâia cu fiecare mişcare mugurele mic de deasupra despicăturii ei. Continuă până ce ea se prinse cu unghiile de pielea lui şi până când i se încordară muşchii.

— Ah, Doamne! şopti ea. Mai mult, Will. Mai tare!

— Doamne, Ava, strigă el deasupra ei, pătrunzând-o cu atâta putere încât o împinse mai sus în pat.

Făcându-şi loc între ei, degetele lui îi găsiră mugurele şi apăsă. Asta era tot ceea ce avea ea nevoie înainte ca fiorii să-i treacă de pe picioare, pe spate, şi să o facă să se topească de plăcere. Tresări, în timp ce întregul corp îi zvâcnea, iar Will îi acoperi gura cu a sa, gustând-o printre strigătele sale. Orgasmul ei păru să-l provoace şi pe al lui, deoarece tocmai atunci când ea îşi revenea, el se retrase şi ejaculase pe stomacul şi pe coapsele ei.

Nu existau cuvinte. Ea încercă să-şi recapete suflul, în timp ce Will făcea la fel. El părea răvăşit, un bărbat ce-şi pierduse controlul pentru câteva minute. Un zâmbet satisfăcut apăru pe faţa ei.

El îi atinse genunchiul cu palma.

— Îmi place să te văd zâmbind, mai ales în pat.

— Nu m-ai văzut în pat decât de două ori, îi reaminti ea.

— Ştiu, dar ai zâmbit în ambele ocazii. Îmi place să cred că am avut şi eu de-a face cu starea ta de bine.

— Bărbat arogant ce eşti, spuse ea cu o voce aproape plină de afecţiune.

Îi ciupi în joacă partea interioară a coapsei, făcând-o să strige. Râzând, el coborî din pat şi se îndreptă către lavoar. Se întoarse cu o cârpă udă şi începu să o şteargă. Apoi clăti cârpa şi se spălă şi pe sine. Ava îl putea privi vreme îndelungată. Se mişca cu atâta eleganţă şi graţie, ca un bărbat cu adevărat confortabil cu sine însuşi.

După ce stinse lumina lămpii de deasupra, se aşeză pe saltea, lângă ea. Camera se întunecă mult, cu toate acestea ea îl putea vedea bine.

— De ce ai venit pe Bank Street în seara asta?

El îşi aşeză o mână sub cap şi cu cealaltă o trase lângă el. Căldura corpului lui îi încălzea pielea transpirată, în timp ce ea îşi puse braţul pe pieptul lui. Capul ei îşi găsi loc pe umărul lui gol.

— Voiam să te văd. Nu mi-a plăcut cum te-ai furişat din camera de hotel în timp ce eu dormeam. Era posibil să fi regretat ceea ce se întâmplase şi am crezut că trebuia să te conving de motivele pentru care nu ar fi trebuit să faci asta.

— Nu am regretat, dar a pleca părea cel mai înţelept lucru în momentul acela.

— De ce?

„Pentru că a fost prea bine. Prea real. Mă tenta prea mult să nu mai plec niciodată”.

— Ai fost dezamăgit când te-ai trezit?

— Da, sigur. Credeai că aş fi relaxat?

Ea nu răspunse, iar el o mângâie pe spate, insistând chiar deasupra feselor ei. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Dacă aştepţi ca interesul meu faţă de tine să se piardă, mă tem că vei fi foarte dezamăgită.

Ea simţi o bucurie mare. Periculos. Acest bărbat era mult prea periculos. Şi totuşi, nu ştia aproape nimic despre el, despre viaţa lui din afara a ceea ce văzuse până atunci. Îi atingea părul blond de pe piept.

— Ai fost foarte amabil cu Sam şi Mary.

— Pari surprinsă.

— Nu m-am aşteptat să-ţi placă copiii, cred. Baronii ocupaţi ai căilor ferate nu sunt neapărat renumiţi pentru calitatea lor de bărbaţi de familie.

— Cunoşti mulţi baroni ai căilor ferate?

Trasă cu degetul conturul sfârcului lui şi îl simţi cum tresare.

— Numai unul.

— Îmi plac copiii destul de mult. Eu aproape că mi-am crescut sora, spuse el inspirând adânc.

După ce expiră, continuă să spună:

— Mama a murit când eu aveam doisprezece ani. Era… nu am spus asta nimănui.

Râse sec, iar Ava nu spuse nimic, rămânând nemişcată deasupra lui.

— Angajaţii ştiu, desigur, dar ea era nefericită. Cu adevărat nefericită. Tata era un bărbat dur – dar nu şi cu cei din afara familiei. Nu, toată lumea îl iubea pe Archibald Sloane, deoarece îşi păstra tirania în spatele uşilor închise pentru mine şi pentru mama. Ea a avut parte de ce este mai rău. Comentarii usturătoare şi dezaprobări constante. Am văzut-o uscându-se sub ochii mei.

— Îmi imaginez că a fost greu, spuse Ava încet.

Nu ştia ce nu-i venea mai mult să creadă: faptul că avusese o copilărie mai puţin idilică sau faptul că-i împărtăşea adevărul.

— Nu am ştiut altceva până când am început să citesc. Prin intermediul cărţilor, am început să învăţ că nu toate familiile erau ca a mea, că nu eram o familie normală. Că nu toate mamele plângeau mereu, ascunzându-se în cameră fiindcă se temeau de atenţia soţilor lor. Mă cutremur gândindu-mă la circumstanţele în care am fost concepuţi Lizzie şi cu mine.

— Câţi ani avea sora ta când a murit mama ta?

— Patru. Nu cred că Lizzie are vreo amintire reală despre ea.

— Cum adică „reală”?

El se încordă sub ea.

— Majoritatea amintirilor ei sunt din poveştile pe care i le-am spus eu, care o au la bază pe Clara Peggotty din *David Copperfield.*

— Menajera?

— Da.

— Şi tatăl tău? A tratat-o pe Lizzie în acelaşi fel?

— Aproape că a ignorat-o, deşi îi citea câteodată bursa de valori la micul dejun. I-am spus că are o minte bună pentru cifre, iar el a spus „Cel puţin unul dintre copiii mei are una”.

— Will, asta e îngrozitori

El dădu din umeri.

— Sunt sigur că îţi spui „Bietul bogătaş de la căile ferate”. Nu pot să spun că te învinovăţesc. Este prosteşte să mă plâng când mi s-a dat atât de mult.

„Totul, cu excepţia singurului lucru care a contat”.

— Şi a murit când erai adolescent?

— Da, şaisprezece ani. Pneumonia l-a luat de tânăr, altfel nu am niciun dubiu că ar fi făcut totul să vândă compania, numai să nu mă lase pe mine să o deţin.

— Ei bine, ai demonstrat de sute de ori cât eşti de capabil. Majoritatea oamenilor cu statutul tău social nu muncesc atât de bine pe cât o faci tu.

O mână caldă îi acoperi sânul, degetele jucându-se cu sfârcul ei, făcându-i sângele să fiarbă.

— Şi sunt gata să muncesc şi mai bine, şopti el rostogolindu-se către ea.

*

Will se trezi singur în dimineaţa următoare. Pesemne că Ava s-a strecurat din cameră încă o dată după ce el a adormit. La naiba! Asta începea să fie un obicei cu ea, unul

care lui Will nu-i plăcea.

Probabil era cel mai bine aşa, totuşi, deoarece prezenţa ei la el în pat i-ar fi şocat pe angajaţi. Nu adusese niciodată femei aici, chiar şi după ce s-a mutat Lizzie de acasă. Asta era casa lui, nu o pensiune de petrecăreţi din Tenderloin.

Parfumul ei persista încă pe pielea lui, pe aşternuturi. Inspiră, gândindu-se la a doua şi a treia oară în care o avusese în noaptea trecută. De fiecare dată fusese mai bine decât data precedentă, dorinţa pentru ea neslăbind niciun pic. De fapt, abia aştepta să o aibă din nou.

Ignorându-şi mădularul tare ca un diamant, se ridică şi îşi chemă valetul. Ar putea să lucreze câteva ore înainte ca familia Jones să coboare la micul dejun. Nu aveau niciun motiv să fie treji atât de devreme, cel puţin aşa credea el. Lucrau fraţii mai mici astăzi, într-o zi de duminică? Ava menţionase că sora ei era retuşoare într-un atelier de croitorie, iar Sam vindea ziare. Nu li se permitea tuturor să aibă cel puţin o zi liberă pe săptămână?

Se uită la ceas şi aproape că se înecă. Doamne, era trecut de ora zece. Nu dormise niciodată atât de mult. S-a zis cu lucrul de dimineaţă. Se ruga doar ca Ava să nu fi plecat deja.

Se spălă, se îmbrăcă, iar apoi se grăbi către salonul în care se servea micul dejun cât putu de repede. Câteva voci îl salutară, făcându-l să se încrunte.

— Mai multe voci decât şi-ar fi imaginat. Păşi înăuntru, iar inima îi stătu în loc. Lizzie şi soţul ei stăteau la masa la care erau şi Ava, şi fraţii ei. Ava părea la fel de şocată pe cât era şi Will.

Rămase acolo, picioarele refuzând să se mişte.

— Lizzie, spuse el. Credeam că eşti în Newport.

Zâmbetul surorii sale părea atotştiutor în timp ce se ridică şi se îndreptă către el.

— M-am întors din cauza unei întâlniri pe care o am mâine, aşa că speram să te prind acasă azi, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz. Şi te-am prins, îi şopti ea la ureche.

Îl bătu uşor peste reverul hainei, apoi îi luă mâna, ducându-l la masă.

— Ia loc, Will! Te rog, stai cu noi! Eu şi Emmett tocmai făceam cunoştinţă cu oaspeţii tăi.

Faţa lui Cavanaugh părea foarte voioasă.

— Da, ia loc, Sloane!

Will strânse din dinţi în timp ce se aşeză în capătul mesei. Înţelegea că Cavanaugh era acolo să ia parte la umilirea sa. O durere ascuţită îi răzbătu stomacul, iar el masă uşor zona. Nu avea deloc poftă de mâncare. Încerca să se uite la Ava pentru a-i transmite scuze din priviri, dar ea evita în mod evident să se uite în direcţia lui.

Lizzie îi turnă o ceaşcă de cafea.

— Să înţeleg că Tom lucrează pentru tine.

— Da, aşa este. El devine unul dintre cei mai promiţători angajaţi noi.

Nu era o minciună. Tom muncea bine, era inteligent. Will avea aşteptări mari de la el şi îl încuraja ori de câte ori putea.

— Iar Sam este vânzător de ziare, în timp ce Mary lucrează într-un atelier de croitorie.

Lizzie îşi ridică ceaşca şi luă o înghiţitură de cafea.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi, Ava?

Ava ridică privirea şi se uită la Will, iar el putea zări nesiguranţa în adâncul ochilor ei căprui. Will îşi ţinu respiraţia şi speră ca ea să nu spună adevărul. La naiba, nu va asculta niciodată predicile lui Cavanaugh sau ale surorii sale.

Îşi drese vocea.

— Sunt reporter la un ziar.

Will răsuflă uşurat până ce Sam izbucni de la masă.

— Ce? Ava, tu…

Tom se aplecă rapid să-i şoptească ceva fratelui său la ureche. Sam se înroşi, încuviinţă din cap şi îşi vârî un biscuit cu dulceaţă în gură.

— Ah, spuse Lizzie, zâmbind uşor. Trebuie să fie foarte interesant. La ce ziar scrieţi?

— *Brooklyn Daily Times.*

— Nu am auzit niciodată de ziarul acesta, se grăbi Cavanaugh să spună, iar apoi scoase un sunet ca urmare a faptului că piciorul lui Lizzie îl atinse pe sub masă.

— Este destul de nou, minţi Ava. Când au aflat că fratele meu lucrează pentru domnul Sloane, editorul meu mi-a încredinţat cursa guvernamentală. Eu mă ocup de campanie.

— Mi se pare minunat, spuse Lizzie. Sper că îl descrieţi corect pe fratele meu. El poate fi rigid câteodată, dar are o inimă bună.

— Lizzie, spuse Will. Nu ar trebui să-i spunem domnişoarei Jones cum să-şi facă meseria.

— Nu, este în regulă, spuse Ava. Este îngrijorată pentru dumneavoastră, aşa cum ar fi orice soră. Nu intenţionez să-i lezez şansele fratelui dumneavoastră la alegeri, doamnă Cavanaugh.

Ceva din afirmaţia ei îi atrase atenţia, ca şi când ea ar fi vorbit despre relaţia lor personală, şi nu despre ceva imaginar.

— Spuneţi-mi Lizzie, vă rog! Şi dacă aveţi nevoie de mai multe informaţii despre fratele meu, mă puteţi suna.

Ava clipi de câteva ori.

— Îţi mulţumesc, spuse ea schimbând priviri cu Tom, iar apoi pregătindu-se să se ridice de la masă. Trebuie să ajungem acasă.

— Ah, da? Dar credeam că... începu Sam înainte ca Tom să-l strângă de umăr.

— Da, trebuie să mergem, spuse Tom ajutând-o pe Mary să se ridice. Vă mulţumim, domnule, pentru ospitalitatea de ieri-seară. Familia mea apreciază asta.

Un cor de mulţumire îl întâmpină pe Will în timp ce se ridică.

— A fost plăcerea mea. Vă conduc.

Îşi luară rămas-bun de la Lizzie şi Emmett, iar apoi Will conduse familia Jones către uşa principală. Palmer aştepta cu birja la colţ. Will încercă să nu i se vadă dezamăgirea. Mai voia câteva minute cu ea – de preferat singuri, dar era pregătit să accepte ceea ce i se oferea.

Toată lumea conspira împotriva lui în acea zi.

Will îşi duse mâna la buzunar şi scoase câteva bancnote pe care i le dădu lui Tom.

— Pentru drum.

— Vă mulţumim, domnule Sloane, spuse el strângându-i mâna. Ne vedem de dimineaţă, domnule.

Ava încercă să zâmbească.

— Da, vă mulţumim, domnule Sloane. Vă contactez dacă voi mai avea nevoie de ceva pentru articol.

Îi luă mâna şi i-o apropie de buzele sale.

— Da, domnişoară Jones. Contactaţi-mă!

Capitolul 16

Ava îşi retrase mâna şi îşi grăbi fraţii pe scări, către birjă. Will îi privi pentru o clipă până când trăsura plecă, după care închise uşa masivă din lemn.

Întorcându-se în salonul în care serveau micul dejun, Cavanaugh se îndrepta către el, chicotind la vederea expresiei încruntate de pe faţa lui Will.

— Plec la o întâlnire. O iau mai târziu, după ce termină cu tine.

— Minunat, şopti Will, trecând pe lângă el.

— Stai! strigă Cavanaugh, iar Will se întoarse. Te-ai gândit la oferta mea?

Will se uită la cumnatul său care rânjea.

— Atât de încăpăţânat! La fel ca sora ta. Mai gândeşte-te, Sloane! Este o decizie isteaţă.

— Pentru tine, poate.

— Şi pentru tine, fraiere. Şi cel puţin a fost frumos să văd în dimineaţa asta că eşti şi tu o fiinţă umană ca noi toţi.

— Vrei să spui stupid.

Cavanaugh îşi ridică braţele.

— Tu ai spus-o, nu eu. Şi ai putea şi mai rău, Sloane. E frumoasă şi e clar că-şi iubeşte fraţii mai mici.

— Nu este nimic între…

— Lasă! Poate o convingi pe Elizabeth de asta, dar nu şi pe mine. Am văzut tipul acela de privire o dată sau de două ori.

— Ce privire?

— Cea care spune că eşti panicat din cauza unei femei.

Punându-şi mâinile în buzunare, Cavanaugh se îndreptă către uşă fluierând.

Starea lui Will se deterioră semnificativ din cauza schimbului de replici, astfel încât în timp ce intra în salonul unde se servea micul dejun, se simţea deja ameninţat. Îşi turnă o nouă ceaşcă de cafea şi încercă să evite privirea surorii sale.

După ce tăcerea continuă o vreme, el spuse:

— Ei bine?

— Nici nu ştiu de unde să încep. Încerc încă să înţeleg.

Cu siguranţă că nu-i va da informaţii. În timp ce-şi savura cafeaua, aştepta până ce mintea ei raţională putea să pună lucrurile cap la cap.

— Este amanta ta?

Will se înecă, lichidul fierbinte ţâşnindu-i din gură şi împroşcându-i vesta. Luă repede un şervet şi încercă să se cureţe.

— Dumnezeule, Lizzie!

— Îmi pare rău. Nu am ştiut cum altfel să te întreb.

— Nu am o amantă.

Îşi şterse vesta şi mânecile, apoi îşi puse şervetul murdar pe masă.

— Bine. Te culci cu ea?

Oftă.

— Nu, nu mă culc cu ea.

— Minţi. Fruntea ta face chestia aia – îi arăta către fruntea ei – asta se întâmplă de fiecare dată când minţi. Deci ce-ţi este ea?

— Nimic. Este sora unuia dintre angajaţii mei. Iar asta este o conversaţie inadecvată.

— Will, eu sunt căsătorită. Cred că mi se permit

conversaţii inadecvate, chiar şi cu tine. O placi?

Se afundă şi mai mult în scaun. Chiar trebuia să aibă conversaţia asta, mai ales când încă simţea gustul Avei pe limbă?

— Lasă-mi viaţa privată în pace. Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— De ce? Tu nu mi-ai lăsat niciodată viaţa privată în pace. Eu de ce nu pot vorbi despre a ta? Deoarece el nu răspunse, ea continuă: Ştii, vreme de mulţi ani nu m-am gândit că *ai* o viaţă privată. Lucrai tot timpul şi nu însoţeai niciodată o femeie la cină sau la teatru. Apoi, după ce mi-am făcut debutul în societate, am auzit două femei vorbind despre tine la un bal, care spuneau că aveai o amantă de mult timp şi că nu erai interesat de căsătorie.

Will îşi închise ochii şi îşi ciupi nasul.

— Îmi pare rău…

— Îţi pare rău? Nu are de ce să-ţi pară rău. Când le-am auzit pe acele femei vorbind, m-am simţit uşurată. Fusesem atât de îngrijorată pentru tine, gândindu-mă că erai singur şi că nu vei avea pe nimeni după ce voi pleca, spuse ea aplecându-se către el şi prinzându-l de braţ. Nu vreau să fii singur, să îmbătrâneşti în casa asta de unul singur. Meriţi iubire şi râsete – şi ştii ce am auzit în dimineaţa asta? Ceva ce nu mai auzisem de multă vreme între aceşti pereţi. Iubire şi râsete, Will. Nu ţin minte când te-am văzut zâmbind atât de des.

Minciuni peste minciuni. Nu voia ca Lizzie să-şi facă o idee greşită despre Ava.

— Este mediu, nu reporter de ziar.

Răsuflă uşurat după ce scăpă de povara unei minciuni.

Lizzie se lăsă pe spate, clipind cu repeziciune.

— Mediu? Nu înţeleg. Prevede viitorul?

— Ai auzit de Madame Zolikoff?

— Da, la fel cum a auzit aproape toată lumea din New York. Edith a angajat-o pentru o şedinţă de spiritism, deşi nu am putut participa. Vrei să spui că… Ava este Madame Zolikoff?

El încuviinţă scurt din cap.

— Aşa că nu ar trebui să te obişnuieşti cu ideea unui viitor între mine şi Ava.

— De ce nu?

Ochii i se măriră. Era serioasă?

— Fiindcă femeia asta trăieşte din înşelatul oamenilor. Este o escroacă.

— Ah, înţeleg.

Lizzie ridică o linguriţă, îşi puse mai mult zahăr în cafea şi amestecă, clinchetul linguriţei în porţelan fiind singurul sunet din încăpere. Aşeză cu zgomot linguriţa pe farfurioară.

— Crezi că nu e suficient de bună pentru tine.

— Nu am spus asta, spuse el enervat. Dar nu mă pot căsători cu ea.

— Nu văd de ce nu. Oamenii se schimbă. Uită-te la soţul meu. A fost hoţ cândva şi poate chiar a făcut multe alte lucruri despre care nu vreau să ştiu. Dar ăsta e trecutul lui, iar eu nu-l voi desconsidera pentru asta. A făcut ce a fost necesar pentru a supravieţui şi a mă întâlni pe mine, ceea ce este lucrul care contează. Fiecare pas pe care îl facem în viaţă ne aduce pe cineva în cale. Nu o judeca pentru alegerile pe care le-a făcut înainte de a te cunoaşte.

— Poate că eu nu o judec foarte aspru, dar restul lumii cu siguranţă o face. Îţi poţi imagina bârfele? Nu vreau ca ea să treacă prin aşa ceva.

— Ea sau tu?

— Contează?

Lizzie îşi ridică privirea şi îl studie cu grijă.

— Te face fericit, Will?

— Te vei uita la fruntea mea, ca să vezi dacă mint?

— Da, aşa că nici măcar nu încerca, spuse ea afişând o expresie mult mai blândă. Şi ţi-am văzut faţa când te-ai uitat la ea azi de dimineaţă. Aşa mi-am dat seama.

— Ţi-ai dat seama de ce?

— Că ţii la ea. Este motivul pentru care i-ai invitat familia aici seara trecută, nu-i aşa?

— Apartamentul lor era înăbuşitor, se trezi el

spunând. Dorm pe scara de incendiu pentru a nu le mai fi atât de cald. Părea periculos.

— Ah, asta e îngrozitor!

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce zâmbeşti aşa?

— Pentru că s-a întâmplat în sfârşit. Fratele meu mai mare s-a îndrăgostit.

*

„Simt atât de slaba”, se gândi Ava în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. Membrele ei goale şi transpirate erau prinse în aşternuturile mototolite de la hotel ale lui Will. Începând cu seara din urmă cu două săptămâni, petrecută la el acasă, îl întâlnea la Washington Square Hotel în fiecare joi după-amiază. El se năpustise asupra ei de ambele ori, iubirea lor fiind avidă şi disperată, ca şi cum erau la prima întâlnire. Şi poate că erau. Ea continua să-şi spună că nu o să se mai întâlnească din nou… totuşi era aici, satisfăcută şi fericită din nou de atenţia pe care i-o acordase.

— Mi-ai ruinat şase dintre întâlnirile pe care le aveam săptămâna asta. Mă concentrez greu, fiindcă gustul tău este singurul lucru la care mă gândesc.

Will îi săruta gâtul, în timp ce ea îl încuraja, ridicându-şi capul. Urmele dinţilor lui pe pielea ei o făceau să tresară.

— Felul în care miroşi, spuse el inspirând adânc pe nas. Mă distrugi, Ava.

Ea oftă. *Asta* era ceea ce o făcea să se întoarcă. Pentru un bărbat atât de rigid în afara dormitorului, Will se dovedea a fi tandru şi afectuos în interior. Contrastul o năucea… la fel cum o făceau şi sărutările sale.

— De asta îţi masezi mereu stomacul?

— Fac asta?

— Da. Mă întrebam dacă ai vreo afecţiune la stomac sau e doar o dietă dezechilibrată.

Îi prinse lobul urechii în căldura umedă a gurii sale, trecându-i mâna peste coaste.

— Hai să ne vedem luni după-amiază! Nu pot aştepta

o săptămână întreagă ca să te văd.

— Nu pot. Şi de ce îmi eviţi întrebarea?

— Este o afecţiune la stomac, îi şopti el. Doctorul meu crede că este de la prea multă muncă.

— Aş crede asta, fiindcă nu am mai văzut un om atât de hotărât. Ce-ţi sugerează să faci?

— Să-mi fac timp liber în afara biroului, de aceea am nevoie disperată să ne întâlnim luni, spuse el atingându-i pântecul cu degetele. Să mă scoţi din birou.

— Într-adevăr, e o încercare, dar răspunsul meu este nu.

Să-l întâlnească o dată pe săptămână îi ducea mândria la limită. De două ori pe săptămână ar fi făcut-o să şi-o piardă de tot.

Deoarece ştia ceva ce Will nu va descoperi niciodată: se îndrăgostise de el. Da, cinica, cruda, nonşalanta Ava Jones făcuse o greşeală monumentală, una pe care promisese că nu o va mai repeta niciodată. Avea sentimente pentru un bărbat cu un statut social superior, un bărbat care nu s-ar fi însurat niciodată cu ea. Un bărbat care nu dorea decât să se culce cu ea.

Situaţia o deprima. O umilea. Cu toate astea, nu putea să nu continue să se vadă cu el joia. Această zi reprezenta un mic colţ de rai în existenţa ei mohorâtă, o seninătate temporară. Să nu se bucure de toate astea cât încă mai putea?

— Te pot convinge, şopti el, timbrul adânc al vocii sale făcând-o să se topească pe interior. Îşi strecură degetele între coapse, trasând uşor cerculeţe de jur-împrejurul vaginului său.

Simţi cum îi slăbeşte hotărârea, aşa că îi împinse braţul în interior.

— Ţie chiar nu-ţi place să ţi se spună „nu”.

— Adevărat, spuse el întorcându-se pe spate şi aşezându-şi mâinile sub cap. Şi cu toate astea, continui s-o spui.

— Bietul feroviar, spuse ea. Trebuie să depindă de toate celelalte femei ale sale pentru companie.

Privirea ochilor lui cenuşii o ţintui pe saltea.

— Nu există alte femei, Ava. Doar tu.

Inima îi tresăltă, deşi nu avea niciun drept asupra lui. Nu-şi făcea iluzii legate de relaţia lor.

— Dar domnişoara Baldwin?

— Nu am mai văzut-o din seara aceea de spiritism. Pentru tine există alţi bărbaţi? întrebă el, părând chiar îngrijorat.

— Nu.

— Atunci de ce nu vrei să ne vedem şi lunea?

— Pentru că sunt ocupată, Will, la fel ca tine. Şi cu cât te văd mai mult, cu atât mi-e mai greu să plec de fiecare dată. Acest aranjament mi se potriveşte perfect.

— Dar marţea? Sau duminica? Sau mâine, pentru numele lui Dumnezeu.

Ea zâmbi. Îi contură buricul cu vârful degetului, atingându-i părul de pe abdomen.

— Te-ai plictisi de mine dacă m-ai vedea atât de des.

— Nicio şansă. Nu m-aş putea plictisi de tine niciodată. M-aş putea culca cu tine în fiecare zi timp de un an şi tot aş descoperi noi moduri de a te face să oftezi. Te temi că te-ai putea plictisi de mine?

— Nu, răspunse ea sincer.

El era complicat şi pretenţios, dulce şi nesigur… iubea toate felurile acestui bărbat surprinzător. Era imposibil să se imagineze plictisindu-se de el.

— Dar am responsabilităţi faţă de clienţii şi de familia mea. Nu pot umbla cu treabă prin oraş, iar apoi să las totul atunci când poţi tu să-mi faci loc în viaţa ta.

Se lăsă tăcerea în cameră. Zgomotul de pe stradă – sunetul unui vehicul din apropiere, strigătul unor trecători, chiar şi sunetele îndepărtate ale unui flaşnetar – plutea prin fereastra deschisă. Avei nu-i plăcuse că răspunsese abrupt, deşi acesta era adevărul. Nu va deveni amanta lui. Iubita lui ocazională era altceva; putea trăi cu acest statut. Dar să i se abandoneze cu totul, să-i fie la dispoziţie oricând avea el timp pentru ea, i-ar distruge sufletul puţin câte puţin.

— Oferta rămâne valabilă, dacă te răzgândeşti. Şi

dacă este ceva ce pot face, ceva ce pot negocia, spune-mi.

— Credeam că prima regulă a negocierilor era să nu-i dai adversarului tău niciun avantaj. Ce fel de magnat al căilor ferate eşti tu?

El se rostogoli, sprijinindu-se într-un cot pentru a veni deasupra ei. Cu mâna liberă îi prinse maxilarul.

— Unul care este gata să implore pentru orice resturi îi aruncă adversarul lui frumos şi încântător. Aplecându-se, îşi presă buzele de ale ei, cu blândeţe la început, dar când ea răspunse, sărutul se înfierbântă. Când îi dădu în sfârşit drumul, gemeau amândoi.

— Mă înnebuneşti, Ava!

Fiindu-i imposibil să dea un răspuns potrivit, îşi atinse buzele de ale lui. Apoi schimbă subiectul.

— Mai există vreun alt miting la sfârşitul acesta de săptămână?

— Nu. Voi fi în Newport.

— Ah. Îţi vizitezi sora?

— Da, şi alte câteva obligaţii.

Ea îşi putea imagina astfel de obligaţii. Petreceri, şampanie, stridii, iahturi... De fapt, nu. Nu putea să şi le imagineze. Acele activităţi îi erau complet străine, un nivel de bogăţie la care nici nu îndrăznise vreodată să viseze. De ce să viseze la ceva ce nu va avea niciodată?

— Alte şedinţe de spiritism la sfârşitul acesta de săptămână? întrebă el sărutându-i clavicula. Era ca şi cum nu se putea opri din a o atinge sau din a o săruta, iar Avei îi plăcea fiecare secundă.

— De fapt, da. Am câte una în fiecare weekend din iulie.

— Îţi face plăcere să-i dai viaţă lui Madame Zolikoff?

— Da, îmi place. Îmi oferă mai multă libertate decât dacă aş fi o actriţă pe scenă. Şi mai mulţi bani.

Îi atingea şi lingea sânii. Sfârcurile i se întăriră şi, fără să se gândească, se arcui către el.

— Fraţii şi sora ta sunt norocoşi să te aibă, şopti el. Aproape la fel de norocos sunt eu să te am.

Ea chicoti.

— Acum nu mă ai. Mă provoci.

— Într-adevăr, spuse el trecându-şi limba în jurul sfârcului ei, nedându-i ceea ce-şi dorea. Ea gemu sub el, dar el o ignoră. Ai sâni fantastici, dacă nu ţi-am mai spus asta până acum.

— Mi-ai spus asta – de multe ori, de fapt –, dar nu m-am plictisit să o aud.

El gemu satisfăcut şi se mută la celălalt sân.

— Spune-mi despre acel bărbat. Cel dinainte, care te-a rănit. A fost primul tău iubit?

— Nu vreau să vorbesc chiar…

— Vorbeşte sau mă opresc din ce fac acum, ameninţă el, gura oprindu-i-se deasupra sfârcului. Ea încercă să-i prindă erecţia pentru a-l distrage, dar Will fu mai rapid. Îi prinse ambele mâini, i le aduse deasupra capului şi i le ţinu strâns.

— Spune-mi, Ava!

— De ce? Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Pentru că vreau să ştiu – şi întotdeauna obţin ceea ce vreau.

Îi suflă peste sfârc, aerul adăugându-se frustrării sale. Despicătura îi pulsa şi o va face curând să implore. Să-l ia naiba!

— Te rog, Ava!

Acel *te rog* care reuşise mereu să o convingă. Doamne ajută ca el să nu-şi dea seama.

— Acum câţiva ani lucram într-un birou în care fiul şefului începuse să-mi acorde atenţie. Să-mi facă avansuri. După un timp, mi-a spus că ne vom căsători, că ne vom petrece viaţa împreună, iar eu l-am crezut. În realitate, nu avea nicio intenţie să avem un viitor împreună. Îi eram… convenabilă.

Will se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi strânse buzele, nedorind să vorbească despre sarcină – mai ales cu acest bărbat.

— Într-o zi a încetat să-mi mai vorbească. Se purta de parcă nici nu aş fi existat. Apoi am fost concediată.

— Te-a concediat? spuse el sprijinindu-se pe un cot, strângând din dinţi. Nenorocitul! Spune-mi cum îl cheamă.

— Nu, Will. S-a întâmplat demult şi nu poţi agita apele din nou.

Ava era sigură că Will cunoştea familia van Dunns. Chiar şi aşa, nu voia ca el să o răzbune. Trecutul trebuia să rămână acolo unde era.

— Ca să fiu sinceră, să-mi pierd slujba a fost cel mai bun lucru, deoarece am descoperit-o pe Madame Zolikoff la scurt timp după aceea.

— Ar trebui să fie pedepsit.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că şi-a pierdut banii pariind pe cai. A fost forţat să se însoare cu o femeie îngrozitoare doar pentru zestrea ei.

— Este un bărbat pe care îl cunosc?

— Posibil. Deşi nu aveau tocmai statutul tău social. Mai curând pătura de sus a clasei mijlocii.

Liniile din jurul gurii lui se adânciră. Deveni brusc foarte serios.

— Ştii că nu te-aş minţi niciodată. Am încercat să fiu direct cu tine de la început, să mă asigur că nu vor exista aşteptări…

— Într-adevăr, nu am uitat. Nu aştept mai mult de la tine, Will.

Mintea ei ştia că nu aveau un viitor împreună, dar inima ei… Inima ei stupidă avea propriile idei. În adâncul sufletului, îşi dorea totu*l împr*eună cu acest bărbat. Iubirea lui. Viaţa lui. Viitorul lui. Deşi nu avea rost să-i recunoască toate astea. El le-ar găsi fie amuzante, fie patetice, şi ambele reacţii ar distruge-o.

— Asta e doar un fel de a petrece timpul.

Ceva de nerecunoscut îi schimonosi faţa pentru o secundă. Ce fusese asta, regret? Furie? Sau recunoştinţă că fusese de acord cu el?

— Atunci, spuse el cu o voce joasă, hai să facem tot posibilul să mai petrecem timpul împreună. De unde ai vrea să încep, cu gura pe sânii tăi sau între picioarele tale?

Ea ridică dintr-o sprânceană ca şi când ar fi întrebat

„E nevoie să întrebi?” Cu un zâmbet afectat, Will coborî şi îi desfăcu coapsele.

— O alegere excelentă, şopti el, iar ea uită toată conversaţia neplăcută despre circumstanţele pe care nu le putea schimba.

*

Puntea ambarcaţiunii *Athena se* întindea sub picioarele lui Will, iar oceanul sărat îi stropea faţa. În împrejurări obişnuite, ar fi relaxat şi fericit. Iahtul a fost întotdeauna locul lui preferat. O excursie care îl elibera de munca de la birou şi de responsabilităţile care îl presau zilnic. Aici putea să se bucure de aerul proaspăt şi de briza oceanului, însă în acea zi îşi dorea să fie în altă parte. Cu altcineva.

Şi nu-i plăcea să conştientizeze asta.

— Apa este frumoasă, nu-i aşa?

Will o privi pe domnişoara Iselin – Kathleen, aşa cum insistă ea să i se adreseze în privat. Ea şi mama ei erau două dintre cele cincisprezece persoane invitate de el, toţi membri ai elitei din Newport, împreună cu Tompkins şi Bennett de la campanie. Fundele bonetei de soare a lui Kathleen se mişcau în vânt, rochia luând forma a ceea ce părea a fi o siluetă modest de voluptuoasă. El aşteptă să simtă ceva… orice. Dezamăgit, privi în altă parte.

— Da, este. Îţi place să navighezi?

— Da, îmi place. Se apropie de balustradă şi îşi închise ochii. E ceva la ocean care te eliberează, dar şi ceva dezolant. O amintire a puţinului control pe care îl avem în univers.

— Atât de bine spus.

Şi el gândea exact la fel când era pe vas. Asta îi amintea din nou că această Kathleen era mai profundă decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

— Şi da, poate fi dezolant, în special pe vreme urâtă.

— Vasul tatălui meu este mult mai mic, remarcă ea. Cred că-ţi place mult să navighezi.

— Da, deşi nu petrec suficient timp pe el. Obişnuiam să ies mai mult când era Lizzie mai mică.

— Sora ta este fermecătoare. Îmi imaginez că nu ţi-a fost uşor când s-a măritat, ţinând cont de cât sunteţi de apropiaţi.

Şi atentă. Nu mulţi oameni ar presupune asta – iar dacă ar face-o, nu i-ar spune-o. Îi plăcea că ea o făcuse.

— Este fericită cu noua ei viaţă, lucru pentru care sunt recunoscător. Este tot ceea ce mi-am dorit întotdeauna pentru ea.

— Dar?

El chicoti şi se aplecă, aşezându-şi coatele pe balustrada din lemn.

— Nu este niciun „dar”. Cred că ai fost fericită pentru sora ta mai mare când s-a căsătorit acum câţiva ani.

Ea ridică din umeri.

— M-am bucurat când s-a terminat nunta. A fost ceva plictisitor pentru mine.

— Nu este o nuntă mare şi elegantă visul fiecărei femei?

— Nu şi al meu, spuse ea cu o expresie melancolică, aproape timidă. Cu cât e nunta mai mare, cu atât mai puţină atenţie se dă înţelesului cuvântului.

Simţi o greutate pe umeri, o senzaţie care contrasta cu ceea ce-i spunea mintea lui, şi anume că fata aceea era perfectă. Spusese totul aşa cum trebuia, îi stârnise curiozitatea, era inteligentă, frumoasă şi avea acelaşi statut social cu al lui. Will trebuia să fie complet satisfăcut, asigurat că tot ceea ce-şi dorea întotdeauna îi era acum la îndemână. În schimb, se simţea inconfortabil, ca şi când ar fi încercat să poarte o haină cu două numere mai mică.

— Ah, aici eraţi, spuse Tompkins, apropiindu-se de Will. O zi frumoasă pentru navigat, nu-i aşa?

Will răspunse evaziv în timp ce Kathleen răspunse politicos:

— Da, este.

— Domnişoara Iselin îmi spunea mai devreme despre interesul său faţă de operele de caritate, îi spuse Tompkins

lui Will. Chiar îşi alocă din timp unui orfelinat mic din Battery Park.

— Sunt doar câteva ore pe săptămână, spuse ea. Faptele mele bune nici nu se compară cu ceea ce speră domnii Bennett şi Sloane să realizeze când vor câştiga.

— Poate că cei doi candidaţi pot să treacă pe la orfelinat, să aibă grijă de o cauză nobilă. Presupunând că orfelinatul ar putea beneficia de publicitate.

Domnişoara Iselin se înroşi, pielea ei de porţelan devenind roz.

— Sunt convinsă că vor aprecia asta. Daţi-mi voie să-i întreb, după care vă voi anunţa.

— Ar fi minunat, spuse Tompkins, în locul lui Will care nu interveni cu nimic. Vă rog să-i spuneţi domnului Sloane după ce veţi vorbi cu ei.

— Aşi voi face. Acum vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Plină de graţie, Kathleen se îndreptă către ceilalţi. Will răsuflă uşurat, recunoscător că se poate concentra şi la altceva vreme de câteva minute.

— E perfectă pentru tine. Sper că-ţi dai seama de asta, şopti Tompkins. Totuşi, simt o oarecare lipsă de entuziasm din partea ta.

Comentariul lui Tompkins, deşi adevărat, îl irită pe Will.

— Entuziasmul meu, bun sau rău, nu te priveşte.

— Nu? spuse Tompkins apropiindu-se şi vorbind mai încet. Cred că ştiu de ce nu te interesează domnişoara Iselin prea mult. E nevoie să o spun?

Will şi Tompkins se priviră atent, iar adevărul aştepta acolo în privirea acestuia din urmă. Nu se ştie cum de aflase Tompkins de aventura lui Will cu Ava, dar aflase. Cel puţin, consilierul ştia că o altă femeie îi captase atenţia lui Will, nu neapărat Ava în mod special.

— Din nou, este problema mea, nu a ta. Trebuie să stai deoparte. Dacă decid să mă însor, va fi decizia mea, nu a ta.

— Auzi ce spui? Campania are nevoie de tine căsătorit. Asta îţi va asigura fotografia în toate ziarele, iar

alegătorii o vor adora pe domnişoara Iselin. Este inocentă, deşteaptă, dedicată cauzelor nobile. Mai mult decât atât, are acelaşi statut social ca şi tine. Oricine altcineva ar fi o povară, ceva ce nu ne putem permite. Ceva ce *tu* nu-ţi poţi permite. Ai idee despre cât de mult se râde pe seama familiei Sloane de când s-a căsătorit sora ta cu Cavanaugh şi s-a apucat de afaceri?

Lui Will nu-i plăcea ca Ava să fie numită povară, deşi îi trecuse şi lui prin minte asta o dată sau de două ori. Oricum începea să-i pese din ce în ce mai puţin de ceea ce voiau alegătorii.

— Oricine râde pe seama surorii mele va trebui să-mi dea mie socoteală. Şi lasă-mă pe mine să am grijă de propriile poveri.

— Aş face-o, dacă aş crede că te poţi descurca cu ele. Devine evident pentru mine că nu poţi face asta, că îi permiţi unei târfe de doi bani să-ţi ruineze…

O furie rapidă şi violentă îl cuprinse pe Will, făcându-l să reacţioneze instinctiv. Ţâşnind, îl apucă pe Tompkins de cămaşă.

— Să nu te mai referi la ea în felul acesta niciodată. Dacă vei face asta, te ucid pe loc, Charles!

Tompkins rânji ironic, cu o lipsă de respect atât de evidentă, încât Will ar fi vrut să-l lovească.

— Idiot nenorocit ce eşti! Şi tu pretindeai că eşti îngrijorat că mediul ar face de râs campania prin intermediul lui Bennett. Dacă opoziţia află că te culci cu sora unuia dintre angajaţii tăi…

Îşi lăsă vorba neterminată, aşa că Will explodă:

— Viaţa mea privată mă priveşte doar pe mine. Dacă opoziţia scoate un singur cuvânt despre ea, îi îngrop de vii.

Tompkins se eliberă şi îşi netezi cravata şi vesta.

— Nu vei putea ascunde informaţia odată ce e cunoscută deja, Sloane. Şi cum se va simţi domnişoara Iselin citind despre aventura ta săptămânală în ziare?

Will nu avea niciun răspuns la această întrebare, aşa că Tompkins continuă:

— Te joci cu focul. Ai grijă să nu ne ardem cu toţii!

Capitolul 17

După-amiaza fusese profitabilă.

Ea avusese şase şedinţe private de ghicit, două dintre ele cu doi clienţi noi. Asta însemna o taxă mai ridicată a „consultaţiei” şi veşti bune legate de venitul ei lunar. Poate că ar putea să dea câţiva bani corporaţiei fictive a lui Grey şi Harris, pentru a le înlătura un pic neliniştea. Şantajiştii se aşteptau ca toţi clienţii Avei să înceapă să investească din ce în ce mai mult în fiecare săptămână, iar absenţa acestor investiţii nu i-ar face decât suspicioşi pe cei doi bărbaţi.

După ce îşi deschise geanta, îşi puse înăuntru peruca blondă. Nenorocirea aia o iritase în ultima oră. O bătaie în uşă o făcu să se oprească. Puteau fi Grey şi Harris din nou? Simţi un gol în stomac. Ar trebui să-i ignore? Poate că vor pleca, dacă nu va răspunde la uşă.

— Madame Zolikoff, ştiu că sunteţi aici.

Nu recunoştea vocea masculină. Era un client care încurcase ora programării? Căutând din nou în geantă, îşi puse peruca pe cap cât de bine putu. Când deschise uşa, îl văzu pe Charles Tompkins, consilierul lui Will şi al lui John, aşteptând pe hol.

Acesta purta un costum albastru-închis, în carouri, şi o vestă mulată pe burta lui proeminentă. Cu o pălărie în mână, îi zâmbi pe sub mustaţa stufoasă.

— Bună ziua. Sper că nu întrerup.

— Nu, spuse ea cu accentul ei rusesc. Deşi sunt curioasă ce doreşte consilierul de campanie al domnului Bennett de la mine. Este totul în regulă cu John?

Tompkins făcu semn cu mâna.

— Ah, John e bine. Cum nu se poate mai bine. Pot să intru?

Fără să aştepte să răspundă, bărbatul se năpusti în cameră.

Ea închise uşa în tăcere. Deşi îi clocotea sângele în

vene, încercă să pară calmă.

— Există un motiv anume pentru care vreţi să mă vedeţi?

— Puteţi să renunţaţi la accentul rusesc, domnişoară Jones. Ne cunoaştem destul de bine, cred.

— Eu… Ştiţi cine sunt?

Încuviinţă scurt din cap.

— Da, ştiu de ceva vreme. Destul de… ambiţios din partea dumneavoastră. Nu multe femei ar avea curajul să facă ce aţi făcut dumneavoastră.

Ea nu spuse nimic. El era acolo cu un motiv, iar ea spera să-l afle.

— John nu ştie, desigur, continuă el. Nu m-a lăsat inima să-i spun.

Ameninţarea plutea în aer, ceea ce îi făcu părul de găină.

— Dar…?

El înaintă în cameră, trecând cu degetul peste dulapul din lemn, ca şi când l-ar fi inspectat. Ea nu se lăsă păcălită. Ava dădea spectacole; ştia cum să creeze suspans în faţa publicului. Şi deşi nu se aflau pe scenă, el se comporta exact ca şi când ar fi fost în timpul unui spectacol.

— William Sloane a fost o alegere precaută ca partener al lui John, domnişoară Jones. Provine dintr-un mediu impecabil, are relaţii impresionante, este bogat şi charismatic. De asemenea, nu-i strică nici faptul că este inteligent şi atrăgător.

Se opri şi se sprijini de dulap, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Aceşti doi bărbaţi vor fi cu siguranţă nominalizaţi de republicani. Partidul onorabil al lui Lincoln, o forţă împotriva tiraniei de la Tammany Hall. Şi de îndată ce au sprijinul partidului, democraţilor le va fi greu să ne bată.

Ea îşi îndreptă spatele. Una dintre calităţile necesare. pentru munca ei era abilitatea de a citi oamenii. În prezent, îl citea atât de bine pe Tompkins, ca şi când ar fi fost un text tipărit. Aşa că ştia ce urma – ştia şi nu-i plăcea.

— Trebuie să vă daţi seama de felul în care asocierea

dumneavoastră cu domnul Sloane ne periclitează şansele în campanie. Cum un cuvânt greşit în urechea nepotrivită ar putea să distrugă tot ceea ce sperăm să realizăm.

— Nu înţeleg de ce-mi spuneţi mie toate acestea. Domnul Sloane este candidatul dumneavoastră, până la urmă.

Privirea lui se plimba pe corpul ei, aproape dezbrăcând-o. Ea simţi repulsie. Slavă Domnului că era acoperită din cap până-n picioare.

— Se ştie că bărbaţii sunt proşti când vine vorba de o păsărică.

Ea pufni ca reacţie la cuvântul folosit – pe care nu-l mai auzise rostit vreodată – iar zâmbetul lui era crud şi rece.

— Nu vă deranjează dacă vorbesc simplu, nu-i aşa? Bănuiesc că aţi auzit tot felul de cuvinte în viaţa dumneavoastră minunată din centrul oraşului.

„Cum îndrăzneşte…” Ura îi ardea în piept, ridicându-i-se până în gât.

— De fapt, acesta este un cuvânt pe care nu l-am mai auzit niciodată.

I se ridică un colţ al gurii de parcă ar fi fost ceva amuzant.

— Ar trebui să vă familiarizaţi cu el, domnişoară Jones, pentru că asta sunteţi pentru cineva, precum William Sloane. Un regulat. Neînsemnat. La îndemână. Un corp cald care-şi depărtează picioarele pentru ca el să-şi descarce tensiunea. Bărbaţii pot fi orbiţi de asta, în special când se simt foarte bine.

Ea nu putea vorbi. Îşi simţea limba grea, plină de furie şi resentimente. Cuvintele o răneau, aşa cum ştiuse el. Ea nu-şi făcea iluzii legate de relaţia cu Will, dar să se exprime în felul acesta o rănea cu siguranţă.

— Dumnezeule, nu pot să cred. Văd pe faţa dumneavoastră. Chiar credeaţi că îi pasă de dumneavoastră, spuse el râzând şi dându-şi capul pe spate. Ce credeaţi, că se va căsători cu dumneavoastră? Că societatea vă va trece cu vederea cariera „strălucită” şi vă

va accepta? Că doamna Astor vă va invita la ceai? Să fim serioşi, domnişoară Jones. Credeam că sunteţi mai isteaţă de atât.

În cel mai ascuns colţ al inimii ei, cel de care nici ea nu era prea conştientă, Ava sperase la o parte din acel vis. Una în care Will o dorea pentru totdeauna, una în care societatea şi doamna Astor nu contau, ci numai dragostea lor unul faţă de celălalt.

Dar ea fusese crescută în mahala, acolo unde oricine învăţa că visurile erau doar pentru nebuni şi pentru copii. Inima ei îşi dorea o relaţie pentru totdeauna cu Will, totuşi raţiunea ei nu pierduse niciodată din vedere faptul că asta nu se va întâmpla. Circumstanţele lor împiedicau o posibilă poveste cu final fericit – una pe care şi-ar fi dorit-o ea.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea mirată de vocea ei fermă, în ciuda emoţiilor puternice pe care le simţea.

— Ceea ce vreau eu să spun, dragă doamnă, este că aţi face bine să o terminaţi cu William – rapid. Dacă nu, voi fi nevoit să vă denunţ la ziar. Madame Zolikoff va fi nevoită să părăsească oraşul cu următorul tren. Veţi fi norocoasă să mai rămâneţi întreagă când voi fi terminat cu dumneavoastră.

— Nu-mi plac ameninţările. Dacă domnul Sloane îşi doreşte să nu mă mai vadă, îmi poate spune el. Nu dumneavoastră.

— Nu-mi place să fac asta, dar nu-mi daţi de ales.

Oftă dramatic şi scoase un ziar din buzunarul interior al hainei.

— Ştiţi unde şi-a petrecut domnul Sloane weekendul?

— În Newport.

Despături ziarul cu grijă.

— Da, aşa este. Dar ştiţi de ce? Văzând că ea ezită, el continuă: Sigur că nu ştiţi. Domnul Sloane face curte unei femei, domnişoară Jones. O tânără cu acelaşi statut social, una pe care intenţionează să o ceară de soţie până la sfârşitul verii.

Ea îşi simţi dintr-odată gura uscată, încercă să înghită. Da, el o însoţise pe domnişoara Baldwin la începutul verii la

şedinţa de spiritism, dar, conform spuselor lui Will, cei doi nu se mai văzuseră de atunci.

— Domnişoara Baldwin?

Cu ochii strălucindu-i de răutate, Tompkins ţinea ziarul.

— Nu, nu domnişoara Baldwin. Avea patru pretendente în această primăvară şi toate au fost eliminate, mai puţin una. Priviţi, citiţi aici.

Ea se uită la ziar, ştiind că ar trebui să refuze. Indiferent de ce ar conţine acel articol, veştile nu vor fi bine-venite. Cu toate acestea, nu se putea abţine. A şti era întotdeauna mai bine decât a nu şti, nu-i aşa?

Cu mâna tremurândă, luă ziarul şi începu să citească:

MOŞTENITORUL CĂILOR FERATE O CURTEAZĂ PE DOMNIŞOARA ISELIN!

SLOANE GĂZDUIEŞTE O PLIMBARE CU VASUL DE DRAGUL FRUMUSEŢII!

CINEVA DINTRE APROPIAŢII CUPLULUI CONSIDERĂ „LOGODNA IMINENTĂ”!

Obligaţii, îi spusese el Avei. Era domnişoara Iselin acea obligaţie, sau preferase Will să ascundă asta de Ava? Respiră adânc. Văzu adevărul scris alb pe negru. „Dacă vei continua, asta va face din tine cealaltă femeie. Amanta”.

Pleoapele îi ardeau, anticipându-i lacrimile care-i vor spori umilinţa. Încercă să şi le reprime cu toată puterea. Tompkins nu o va vedea plângând.

— Bine, spuse ea dându-i ziarul. Dar lăsaţi-mă să-i spun eu asta. Altfel nu va crede niciodată.

Tompkins încuviinţă, mulţumirea sclipindu-i în ochii negri. Îşi vârî din nou ziarul în buzunar.

— Desigur, domnişoară Jones. Dar ar fi mai bine să o faceţi în timpul săptămânii acesteia.

*

Will ajunse târziu joi după-amiază din cauza unui membru din comisie care nu fusese în stare să fie mai concis. Urcă pe scări, anticiparea îi pulsa în vene, o dorinţă pe care doar o singură femeie o putea ostoi. După cum obişnuiau, ea lăsase uşa neîncuiată, aşa că el o deschise larg şi păşi în camera de hotel plin de speranţă să o găsească pe Ava goală pe pat. Goală.

În schimb, ea era aşezată pe scaun, cu spatele drept. De când se întâlnea cu ea aici, asta era prima dată când o vedea atât de... serioasă. Era ăsta un joc? Urmau să interpreteze nişte roluri în după-amiaza aceasta? Simţi din nou că o doreşte.

Fiindcă nu putea să-şi stăpânească zâmbetul, închise uşa şi se îndreptă către ea.

— Bună, draga mea. Interpretăm roluri astăzi? Ce este asta, profesoara nemulţumită şi elevul recalcitrant?

— Will, trebuie să vorbim...

— Ah, nu mă îndoiesc, spuse el dezbrăcându-şi haina şi aruncând-o pe comodă. Despre notele mele mici? Sau am creat probleme în clasă?

Ava se ridică în picioare şi îşi încrucişă braţele în jurul taliei.

— Nu. M-ai înţeles greşit...

— Ah, deci suntem văduva îndurerată şi distribuitorul de gheaţă peste măsură de interesat? Îşi desfăcu nodul de la cravată. Sau soldatul bolnav care cere îngrijiri de la o inocentă timidă?

Ea îşi atinse nasul şi zâmbi circumspect.

— Dumnezeule, câte astfel de lucruri îţi poţi imagina?

— Ah, de abia încep. Femeia care îl seduce pe fratele mai mare şi mai arătos al soţului ei. Doctorul care examinează frumoasa pacientă. Lăptăreasa cu forme şi fermierul. Sultanul şi fata lui preferată din harem...

— Încetează, râse ea. Taci, enervantule!

Cu mâinile în şolduri, o privi nedumerit. Îşi dădu seama că ea era serioasă.

— Ce este, Ava?

Ea oftă adânc, ceea ce îi semnală nefericirea şi îi crescu neliniştea lui Will. El voia să o ia în braţe, să o sărute până când începe să râdă, dar exista o distanţă în ţinuta ei, aşa că în schimb îşi vârî mâinile în buzunare.

— E ceva în neregulă? S-a întâmplat ceva?

— Ştiu despre Newport. Despre domnişoara Iselin.

— Newport? spuse el încercând să înţeleagă de ce ar fi îngrijorată de petrecerea pe vas cu Kathleen. Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Ziarul are un articol complet despre plimbarea cu vasul, spune că urmează să te căsătoreşti cu ea.

El se încruntă. Cum de ştiau ziarele despre evenimentele de sâmbătă? Tompkins? Will avea de gând să aibă o conversaţie cu consilierul lui de campanie cu prima ocazie. Nu voia detaliile vieţii sale private în ziar.

„Dar nu era în primul rând acela motivul pentru care o curta pe Kathleen? Publicitatea care să ajute campania?”

Simţind cum i se învârte capul, îşi trecu o mână prin păr.

— Ava, nu ar trebui să crezi tot ceea ce vezi despre mine în ziare. Eu nici măcar nu mă mai deranjez să mă uit la paginile cu astfel de bârfe.

— Deci nu plănuieşti să-i ceri mâna? Nu aveai patru pretendente în primăvara aceasta?

— Aveam, dar…

Nici nu ştia ce să spună. Că entuziasmul lui pentru căsătorie scăzuse semnificativ de când ei doi începuseră să se culce împreună? Că nu se putea abţine să nu se gândească la ea? Că o dorea până în măduva oaselor în fiecare secundă?

— Will, nu pot fi cealaltă femeie. Nu pot fi femeia care primeşte rămăşiţele tale de timp şi de atenţie. Ar fi… spuse ea neterminându-şi cuvintele.

— Cum ar fi? întrebă el.

Ea îşi umezi buzele şi inspiră adânc.

— M-ar distruge.

Simţi o greutate în piept, povara circumstanţelor care îi separa. O simţi îndepărtându-se, iar asta îl sperie.

— Ce spui? Ce vrei de la mine, Ava?

— Nu ne mai putem întâlni. Noi ştiam…

Will lovi cu palma comoda din lemn. După mica izbucnire, simţi cum o furie neputincioasă îi năvălea prin braţe. Voia să continue să lovească în ceva până când ar putea să-şi înfrunte emoţia care îl stăpânea.

— Ştiam că asta va fi ceva temporar, continuă Ava cu o voce mai ridicată şi mai puternică. Nu voi fi amanta ta, iar dacă circumstanţele sunt aşa cum sunt…

— La naiba cu circumstanţele, izbucni el.

Ura hotărârea tristă pe care i-o putea citi în privire. Era ea atât de pregătită să renunţe la el?

— Nu vrei să spui asta. Vieţile noastre sunt cum nu se poate mai diferite, Will. Originile noastre, responsabilităţile noastre. M-ai urî dacă te-aş face s-o schimbi pe oricare dintre ele. Nu-ţi voi cauza niciun regret.

El îşi încrucişă braţele şi îşi încleştă pumnii la subraţ.

— Îţi este chiar atât de uşor să pleci?

O umbră de tristeţe îi trecu peste faţă înainte ca ea să o mascheze. Mica fisură în hotărârea ei de gheaţă îi dădu speranţă. Probabil că o putea convinge să se răzgândească.

Apropiindu-se de ea, îi prinse obrajii în palme. Pielea ei era catifelată şi elastică, iar el ştia cât de bun îi era gustul. Ridicându-i faţa, o forţă să-l privească.

— Aşa este?

— Nu prea contează dacă este uşor sau greu, şopti ea. Viaţa nu ne oferă întotdeauna numai alegeri simple, lipsite de durere, dar alegerile trebuie oricum făcute.

— Da, dar de ce trebuie făcute acele alegeri *acum*?

— Fiindcă doare, Will. Şi va durea şi mai mult mâine, şi poimâine încă şi mai mult. Fiecare zi în care mă păcălesc spunându-mi că eşti al meu – şi doar al meu – nu face decât să doară şi mai mult.

O durere puternică îi străpunse pieptul. Cum de s-a ajuns aici? Îşi dorea să se întoarcă în pat şi să o ia de la început, să vină aici şi să o găsească zâmbind şi bucuroasă să-l vadă.

— Dă-mi mai mult timp, Ava, spuse el atingându-i

bărbia cu degetul mare. Nu sunt pregătit să te las să pleci.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Lacrimile i se strânseră în colţul ochilor, o privelişte care aproape că îl îngenunche. Dumnezeule, fără lacrimi – orice, dar nu lacrimi. Mai curând ar striga la el, aruncându-i cu ceva în cap.

Aplecându-se, îşi apăsă buzele de ale ei, o simplă atingere a buzelor ce erau atât de familiare. Precum ceva ce-şi dorise dintotdeauna, dragoste şi fericire. Zâmbete şi vioiciune. Ea se opri, dar curând începu să-i răspundă la sărut, gura sa întâlnind-o pe a lui într-un schimb delicat, nuanţat de nefericire. Când degetele ei îi treceau peste umeri şi i se prindeau de păr, el o săruta şi mai intens, oferindu-i limba şi primind-o pe a ei în schimb. Au stat aşa ceva timp, gustându-se reciproc, până ce ea s-a retras.

— Will, te rog! Nu îngreuna situaţia.

— Deci ar trebui să o fac mai simplă pentru a putea să pleci?

O apucă de coapse şi o trase înspre el. Să o lase să simtă cât de mult o dorea.

— Nu pot face asta, femeie minunată. Te doresc cu prea multă disperare să te las să pleci fără luptă.

Ea îşi lăsă capul către pieptul lui, plecându-şi umerii.

— *Will...* oftă ea.

El o sărută pe frunte.

— *Ava...* spuse el cu acelaşi ton.

Ea nu spuse nimic, dar mâinile ei îşi găsiră drumul către şoldurile lui, către piept, peste abdomen. Îşi dorea atingerea ei peste tot.

— Te rog, Ava! Nu mă părăsi! Rămâi!

Fără să aştepte un răspuns, el îngenunche şi începu să-i ridice fusta. Cu degetele îi atingea gambele şi genunchii acoperiţi de ciorapi, apoi zona dintre picioare.

— Ţine astea, spuse el, dându-i hainele pe care i le ridicase. Cu pieptul care-i tresălta, ridicându-se şi coborând rapid, ea îşi strânse fusta şi jupele, lăsându-l pe Will să se ocupe de lenjeria ei intimă.

El îi putea simţi mirosul, aroma provocatoare a

excitaţiei ei, iar lui îi bătea pulsul de-a lungul erecţiei.

— Vrei asta? o întrebă el înainte să o atingă. Spune-mi, Ava! Te pot avea în după-amiaza asta?

Totul depindea de răspunsul ei. Dacă o putea convinge astăzi, avea şanse să o poată convinge şi în viitor. Iar el era gata să joace necinstit pentru a obţine ce dorea.

Tremurând, ea stătea acolo, cu despicătura expusă privirii lui avide.

— Tu eşti diavolul, Will Sloane.

— Asta nu e un răspuns, spuse el lăsându-şi nasul să-i alunece peste pielea catifelată a coapsei ei, în timp ce ea ofta. Vreau să te aud spunând-o.

— Ar fi păcat să irosim camera de hotel, cred.

Îl cuprinse o senzaţie de victorie, un zâmbet îi apăru pe faţă. O răsplăti cu o trecere rapidă a limbii peste mugurele întărit al sexului ei. Ea tresări, degetele i se prinseră în păr, dar el rămase nemişcat.

— Spune-mi că ai nevoie de mine, Ava. Că ai nevoie de *asta*. *Că ai nevoie de mine.*

— Da, Will. Doamne, da!

El se năpusti asupra ei, gata să o devoreze. Să-i demonstreze că nimeni altcineva nu s-ar putea compara cu el. Să o lege de el şi să o facă să nu plece niciodată. Să câştige mai mult timp. Nu putea permite ca asta să se termine.

Brusc, ea îi prinse capul pentru a nu-l lăsa să se mişte, aşa că el privi în sus, curios.

— Nu ne mai întâlnim. Asta e ultima dată, Will. Te rog să înţelegi că nu pot continua, nu în felul acesta.

Dezamăgirea îl copleşi, iar el se ridică rapid.

— La naiba, Ava! Exagerezi. Nu sunt nici măcar însurat!

Fusta şi jupele îi căzură, acoperindu-i picioarele şi gleznele atrăgătoare.

— Şi te foloseşti de atracţia dintre noi pentru a mă manipula. Pentru a obţine ceea ce vrei. Încetează să te mai gândeşti doar la tine!

Nevoia de a striga, de a se certa până când ar fi

câştigat îi stăteau pe limbă. Dar ştia că avea dreptate; el era egoist. Aşa că se deplasă către fereastră şi privi către traficul din stradă. Îi plăcuse întotdeauna New York-ul, dar în momentul acesta simţea oraşul ca pe un şireang în jurul gâtului.

De ce trebuia să fie încăpăţânată? Nu putea să se însoare cu oricine voia, nu aşa funcţiona societatea, nu pentru un bărbat cu statutul lui. Şi nu i-ar plăcea tatălui său ca Will să întoarcă spatele la peste două sute de ani de viaţă bună şi de statut social pentru a se căsători cu un mediu? „Vei pierde totul”, obişnuia tatăl său să spună. Will mai degrabă ar muri înainte de a-i dovedi bătrânului că avusese dreptate.

După o clipă, două braţe mici i se aşezară în jurul taliei, iar greutatea sânilor ei îi presa spatele. O prinse de încheieturile mâinilor, căutându-şi cuvintele potrivite. Dar nu existau cuvinte, cel puţin niciunul care să-i slăbească prea curând durerea din piept.

— Ştii că-ţi poţi schimba părerea oricând, spuse el în cele din urmă, observând cum soarele după-amiezii scălda clădirile în nuanţe de portocaliu şi de roşu. O parte din mine te va aştepta mereu.

O auzi inspirând greu.

— Ah, Will. O parte din mine va fi mereu cu tine.

Zgomote ale străzii îi înconjurau, în timp ce se ţineau unul de celălalt precum muşchiul de stâncă. Era asta dragoste, această nevoie totală de a respira acelaşi aer cu această femeie? Cum naiba ajunsese ea să însemne atât de mult într-o perioadă atât de scurtă? Nu avusese niciodată nicio dificultate în a se despărţi de o amantă din trecut. Totuşi, chiar atunci, s-ar putea prăbuşi oraşul, iar lui Will nu i-ar păsa prea mult.

Îi atinse umărul cu mâna şi îl întoarse uşor. Tristeţea i se citea în ochi, dar se mai găsea acolo şi ceva necuviincios.

— Ultima dată, feroviarule! Ar fi bine să fie de neuitat.

*

Ploaia de la începutul serii se potrivea cu starea de spirit a Avei în timp ce ea se grăbea către Hudson Street. O dureau picioarele şi spatele, iar inima… ei bine, îşi simţea inima ca şi când mai mulţi cai ar fi trecut peste ea. De două ori.

Trecuseră şase zile de când îl văzuse ultima dată, de când împărţiseră patul. Se simţeau mai degrabă ca şase minute. Ea continua să aştepte ca durerea de cap să cedeze. Nu era atât de norocoasă. Numai o privire în sus o rupea în bucăţi de durere. Să o ferească Dumnezeu să mai pună un singur pas în Grand Central.

Se simţea oarecum consolată să ştie că făcuse ceea ce trebuia, mai ales când încă suferea după el.

Cu toate astea, i se întâmplase mai rău de atât, nu-i aşa? Când pierduse copilul. Când Stephen îi întorsese spatele, abandonând-o şi concediind-o. Sau când părinţii ei muriseră, lăsând-o să aibă grijă de cei trei fraţi mai mici. Toate aceste evenimente cântăreau mult mai mult decât pierderea unui milionar – iar ea supravieţuise până atunci.

„Vei supravieţui, Ava. Întotdeauna o faci”.

Insistase să părăsească prima camera de hotel. Mai bine să plece prima decât să fie lăsată în urmă. Dacă ar fi rămas, poate că nu ar fi găsit niciodată curajul de a pleca. Tentaţia de a dormi în aşternuturi care îi păstrau mirosul ar fi fost prea mare ca să-i poată rezista.

Îi luase totuşi câţiva nasturi de la cămaşă. Nu-i fusese greu să-i distragă atenţia şi să-i strecoare butonul cu aur şi perlă la ea în buzunar. Într-un mod naiv, îşi dorise o părticică din el pe care să o ia cu ea. În cele din urmă, îi va trimite butonul înapoi – după ce-l va fi purtat prins în gulerul ei timp de câteva săptămâni.

După ce scoase o cheie din poşeta ei mică, o introduse în broasca uşii din faţă.

— Domnişoară Jones.

Vocea joasă din spatele ei o făcu să-i scape cheia cu un zăngănit, întorcându-se, îi găsi pe domnii Grey şi Harris. La naiba! Nu-i plăcea ca aceşti doi bărbaţi să fie în faţa

casei ei, lângă fraţii ei. Mary şi Sam ar fi deja acasă, poate că şi Tom. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre ei să audă această conversaţie.

— Bună seara, domnilor, spuse ea aplecându-se să ia cheia şi strângând-o bine în mână. Cu ce vă pot ajuta?

— Nu v-am găsit astăzi la hotel, îi spuse Grey. Nu aveţi clienţi astăzi?

Ea încercă să nu reacţioneze, luându-şi o expresie neutră.

— Nu. Mi-am luat o săptămână liberă.

Minţea. Schimbase hotelurile pentru a-i evita pe cei doi.

Harris chicoti, iar cicatricea de pe obraz i se mişcă.

— O săptămână liberă? Dumneavoastră? Mergeţi cumva la casa de vară?

— Aşa ceva. Sper că aţi primit banii pe care i-am trimis săptămâna trecută.

— Ah, da, spuse Grey, apropiindu-se. Dar nu am înţeles prea bine. De ce au venit banii prin dumneavoastră, şi nu prin unul dintre clienţii noştri?

Ea îşi drese vocea:

— Pentru că nu se simt confortabil să aibă de-a face cu oameni din exterior. Au încredere în mine să fac investiţia pentru ei.

O altă minciună, Dumnezeu s-o ierte! Nu-l determinase pe niciunul dintre clienţii ei să investească în planul lui Grey şi Harris.

În schimb, le trimisese bani din propriul buzunar, sperând să-i potolească pe cei doi puţin.

— Nu aşa funcţionează, adăugă Harris urcând scările până ajunse în faţa ei.

Grey îl urmă, spunând:

— Vedeţi, noi vrem să ştim că vă faceţi treaba. Că nu ne trimiteţi bani doar când aveţi dumneavoastră chef.

— Nu cred că asta contează prea mult, atâta vreme cât sunteţi plătiţi.

Ea se deplasa uşor către uşă.

— Contează. Noi îi putem câştiga de partea noastră şi

îi putem determina să investească în alte afaceri, odată ce dumneavoastră ni-i trimiteţi nouă. Numai dacă nu ne trimiteţi pe nimeni.

— Nu mi-am dat seama că aşa preferaţi, spuse ea încercând să-i ţină şi mai mult la distanţă. Voi face un efort începând de mâine.

La naiba!

Harris încercă să nu o lase să treacă de uşă. Stătea aproape, folosindu-se de propria statură pentru a o intimida.

— Faceţi bine să respectaţi lucrul acesta, domnişoară Jones. Dacă nu avem pe nimeni până vineri, tot ceea ce aţi construit, toate lucrurile pentru care aţi muncit vor dispărea. Veţi fi de râsul întregului oraş.

Urmă Grey, cu rânjetul lui terifiant chiar şi în semiîntuneric.

— Odată ce veţi fi deconspirată, nu doar dumneavoastră veţi fi ruinată, ci şi alţi câţiva.

— Ava?

Grey şi Harris se dădură înapoi, iar Ava îl văzu pe Tom îndreptându-se pe coridor, încruntându-se de îngrijorare.

— Eşti bine? întrebă fratele ei.

Harris ridică mâinile în timp ce coborau amândoi pe scări.

— Nu-ţi face griji, fiule. Doar vorbim prieteneşte cu sora ta.

Grey rânji către Ava, ca şi când tocmai se bucuraseră împreună de o conversaţie la ceai.

— Deci ne vedem vineri, nu-i aşa, domnişoară Jones?

— Da, spuse ea, fără vlagă. Vineri.

Cei doi bărbaţi se îndepărtau pe Bank Street îndreptându-se către Houston, dar Ava se întoarse către Tom. Ea nu putea spune nimic, temându-se să-l întrebe cât de mult auzise.

El urcă şi privi îngrijorat către Grey şi Harris.

— Ce-a fost asta?

— Nimic. Cum a fost astăzi?

Ea se întoarse şi începu să descuie uşa – numai dacă i

s-ar opri mâna din tremurat.

— Ava. Palma lui Tom se aşează pe mâna Avei. Opreşte-te şi spune-mi ce se întâmplă. Cine erau acei bărbaţi? Ce voiau de la tine?

— Să le citesc în palmă, desigur.

— Prostii. Uiţi cu cine vorbeşti. Eu nu sunt unul dintre clienţii tăi pe care îi poţi păcăli. Vreau adevărul.

— Acei doi bărbaţi reprezintă o problemă la care lucrez. Nu este nevoie să te îngrijorezi.

Cu mâinile în şold, o privea dezaprobator. Deşi avea doar şaisprezece ani, el creştea, transformându-se rapid dintr-un băiat într-un bărbat.

— Nu mai sunt un copil. Am o slujbă şi sunt bărbatul familiei. Nu mă poţi trata ca pe ceilalţi doi. Merit să ştiu ce se întâmplă.

Îşi strânse buzele. Pe de-o parte, ar fi bine să aibă un ajutor în timp ce duce această povară. Dar pe de altă parte, fratele ei nu ar trebui implicat în această problemă. Cu cât ştia mai puţin cu atât mai bine.

— Ştiu că vrei să ajuţi, dar nu poţi face nimic de data asta. Sunt într-o situaţie uşor neplăcută, dar găsesc eu o soluţie.

— Are asta legătură cu faptul că nu ai mâncat şi nu ai dormit săptămâna asta?

„Nu”, voia ea să spună. „Asta are legătură cu Will Sloane”.

— Nu ştiam că eşti atent la obiceiurile mele.

— Nu e simplu să nu le observ când mâncăm şi dormim într-un spaţiu mic, Ava. Pe lângă asta, hainele atârnă pe tine ca nişte saci.

Ea se uită în jos la ea. Poate că bluza îi era un pic cam largă.

— Tom, las-o baltă. O să văd ce e de făcut.

Nu avea nici cea mai mică idee cum, dar nu prea avea de ales. Nici nu aveau prea multe economii pentru a părăsi New York-ul. Deşi poate ar putea merge la New Jersey pentru ceva vreme…

— Dacă nu-mi spui adevărul, mă duc sus şi îi spun lui

Sam că nu există Moş Crăciun.

— Nici să nu îndrăzneşti! El este singurul care încă mai crede.

Tom ridică o sprânceană, iar umerii Avei căzură. Bine, dacă voia să ştie, atunci îi va spune. Nu va schimba nimic. Dar poate că Tom ar găsi o soluţie de a obţine mai mulţi bani pentru Harris şi Grey fără să ştie că veneau de la ea.

— Acum un pic mai mult de o lună, acei doi bărbaţi au venit să mă vadă…

Capitolul 18

Birourile de la *The New York Mercury*, din Park Row erau extrem de aglomerate.

Reporteri, asistenţi şi tipografi se concentrau asupra ediţiei de a doua zi, neliniştea lor devenind aproape palpabilă odată cu scurgerea timpului. Will nu era deloc atent. Se întoarse la ce avea de făcut, Tom Jones urmându-l îndeaproape.

O secretară se ridică să-l întâmpine.

— Vă pot ajuta, domnule?

Will nici măcar nu încetini.

— Mă aşteaptă.

— Da, dar tot trebuie să…

Trecu pe lângă ea, deschise uşa şi intră în spaţiul privat al editorului. O încăpere mare cu ferestre din podea până în tavan, biroul de la etajul paisprezece domina clădirea primăriei. Doi bărbaţi stăteau în faţa biroului, întreruperea făcându-i să-şi ridice privirile.

Calvin Cabot, editor la *Mercury*, se îndreptă şi îi zâmbi afectat. Nu purta haină, doar o vestă şi o cămaşă, iar faţa îi era nebărbierită.

— Sloane, asta e o ameninţare neaşteptată. Jim, se întoarse el către celălalt bărbat, lasă-mă câteva minute şi continuăm după.

— Bine, Cabot.

Adunând câteva acte, angajatul părăsi camera, închizând uşa în urma lui.

— Cabot, el este Tom, unul dintre angajaţii mei.

Cabot se îndepărtă de birou, îi strânse mâna lui Tom, apoi îl plesni pe Will pe spate.

— Arăţi ca naiba, Sloane! Ai stat până noaptea târziu?

Will strânse din dinţi. Nu mai dormise bine de o săptămână. Nu se putea concentra şi avea o stare proastă. Cu excepţia lui Tom, angajaţii de la Northeast erau foarte distanţi zilele acestea, demonstrându-şi suspiciunea în mod frecvent şi aruncând priviri în direcţia lui Will.

— Unii dintre noi muncesc ca să se întreţină, Cabot. Nu toţi merg la băut bere şi la meciuri de box în fiecare seară.

Stilul de viaţă excesiv al lui Cabot era renumit. Will nu înceta să nu fie uimit de felul în care acesta reuşea să se ocupe de trei ziare în acelaşi timp. Cu toate acestea, Cabot era în stare să facă lucrurile să se schimbe după cum voia el, astfel încât să obţină lucruri magice.

Iar Will avea astăzi nevoie disperată de acea atingere magică.

— Tom, îmi pare foarte rău că trebuie să lucrezi pentru acest om plictisitor, spuse Calvin, arătând către cele două scaune din faţa biroului. Dacă vrei să te distrezi un pic, vino la mine să cauţi de lucru.

Will îşi descheie haina şi se aşează, iar Tom făcu şi el asemenea.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Tom politicos.

— Domnule? spuse Calvin dând din cap. Aici nu suntem în armată, fiule. Spune-mi Cabot. La fel ca toată lumea.

— Ai terminat? se repezi Will la Cabot. Eu am un program încărcat astăzi, iar tu nu ai un ziar de tipărit?

Cabot se aşează confortabil în scaun.

— Iar eu am crezut că ai venit să-mi ceri o favoare.

Will pufni enervat. Cabot avea dreptate; Will era un ticălos. Totuşi, de data asta era adevărat.

— Îmi cer scuze. Trebuie să-ţi cer o favoare. Vreau să

publici un articol pentru mine în ziarul de mâine.

— Ziarul de mâine? întrebă Cabot mirat. Dumnezeule, Sloane! E deja pregătit şi vor începe să-l tipărească în – se uită la ceasul de buzunar – cincisprezece minute.

— Spune-le să aştepte.

Cabot se uită fix la Will, cu o expresie indescifrabilă în timp ce îşi atingea bărbia. După o clipă, se ridică în picioare, se duse la telefonul de pe perete şi ridică receptorul. De îndată ce răspunse cineva, el spuse:

— Charles, spune-le să aştepte. S-ar putea să trebuiască să fac câteva modificări.

Se aşeză din nou pe scaun şi făcu semn cu mâna.

— Să auzim.

— Am nevoie să dau în vileag nişte şantajişti.

Cabot se încruntă, o vagă presupunere i se putea citi în priviri, aşa că Will i se adresă lui Tom.

— Spune-i tot ce mi-ai spus mie.

Tom îşi drese vocea şi se apropie uşor.

— Sora mea este Madame Zolikoff.

— Mediul? întrebă Cabot mirat. Am văzut-o anul trecut. E bună.

Tom încuviinţă din cap.

— Da, ea este. În urmă cu o lună, au venit la ea doi bărbaţi şi i-au cerut să le spună clienţilor ei să investească în compania lor…

— Care nu există, bineînţeles, continuă Cabot.

Tom încuviinţă din cap, iar Cabot continuă:

— Apoi „compania” dispare luând toţi banii cu ea, pe care aceşti bărbaţi îi iau şi pleacă mai departe. Nu foarte original, dar eficient, din păcate. Deci ce a spus sora ta?

— Nu voia să o facă. A încercat să le spună nu, dar au ameninţat să o demaşte ca escroacă. Să-i facă cunoscută identitatea şi să o gonească din oraş.

— Este exact cum mă aşteptam. Este singurul lor mecanism. Deci devin nerăbdători fiindcă îi refuză?

Will se minună văzând cât de repede îi mergea mintea lui Cabot. Având talentul unui reporter, Cabot putea mirosi o pistă mai rapid decât orice alt bărbat sau femeie

pe care îi ştia Will.

— Da, răspunse Tom. A încercat să le trimită toţi banii ei, pretinzând că sunt de la investitori, dar nu au crezut-o. A fost ameninţată. I-au dat timp până mâine să găsească pe cineva dispus să investească.

— Ar putea trimite pe cineva acolo cu nişte bani. Un prieten sau o rudă.

— Nu o ştiţi pe Ava, spuse Tom râzând ca pentru sine. Ea nu cere ajutor.

O declaraţie cu totul incompletă. Aşa se gândi Will. De fapt, dacă Ava ar şti ce făceau Will şi Tom acum, ar fi furioasă. Dar lui Will nu-i păsa. Avea puterea să o ajute, aşa că va rezolva această problemă – cu sau fără voia ei. Măcar atât putea să facă pentru ea.

— Cine sunt aceşti doi domni fermecători? Le ştii numele?

— Mi-a spus că numele lor sunt Harris şi Grey. Mi i-a şi descris bine.

— Harris şi Grey? Unul are o barbă lungă, iar celălalt o cicatrice pe faţă?

Tom încuviinţă din cap, iar Cabot îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Dumnezeule, acei doi bărbaţi sunt de la Tammany. Nu le este ruşine?

Will nu se deranjă să răspundă de vreme ce întrebarea era retorică.

— Deci poţi să-i demaşti? Vreau să faci asta în ediţia de mâine, înainte ca ei să vină şi să o ameninţe din nou.

Buzele lui Cabot se mişcară ca şi când încerca să reprime un zâmbet.

— Tom, trebuie să vorbesc cu Sloane între patru ochi. Fă-mi, te rog, o favoare şi aşteaptă-mă în hol, bine? Serveşte-te cu nişte cafea!

— Sigur. Vă mulţumesc, domnule. Adică, Cabot.

Tom părăsi camera, iar Will îşi făcu curaj. Cabot nu era fraier.

— Îmi place povestea asta. O ţigară?

Cabot luă cutia de pe biroul său şi scoase un trabuc

rulat perfect. Will luă şi el unul, bucuros să-şi găsească ceva de făcut cu mâinile. Odată ce ambele trabucuri au fost aprinse, Cabot se aşează în scaun şi îşi ridică picioarele încălţate pe birou.

— Aşadar, este sora lui.

Will expiră încet fumul.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Motivul pentru starea ta proastă. Pungile de sub ochi. Felul în care îţi atârnă haina pe umeri. Şi nu e ca şi cum te-ai implica în aşa ceva fără un motiv serios.

Dumnezeule, trebuia Cabot să fie atât de intuitiv?

— Există vreo şansă de a evita această conversaţie?

— Niciuna, spuse Cabot rânjind şi făcând semn înspre Will cu trabucul. Nu dacă îţi vrei articolul tipărit, băiatule.

— Câteodată chiar te urăsc.

— Nu, mă iubeşti – la fel ca oricine altcineva din acest oraş frumos. Dar nu voi mai ţine presele din lucru multă vreme, aşa că ai face bine să-mi spui povestea ta.

— Promiţi să nu-i faci cunoscut numele?

Cabot îşi scărpina faţa bărboasă.

— Va fi o provocare să scriu un articol despre o femeie care a fost şantajată, fără să-i menţionez numele. Nutreşti sentimente pentru această femeie?

— Da, recunoscu Will, uimindu-se şi pe el însuşi. Am fost… intimi. Dar nu mai suntem.

— Will Sloane şi Madame Zolikoff, spuse Cabot, oftând încântat. Cred că inima mea de reporter a murit şi a ajuns în paradis. Ce n-aş da să public povestea *asta*.

— Ei bine, nu poţi – nu dacă vrei să nu-ţi pierzi boaşele.

Cabot râse.

— Nu-mi vine să cred! Will Sloane tocmai mi-a ameninţat a doua parte preferată a corpului. M-aş aştepta la asta de la Cavanaugh, nu de la tine. Pesemne că femeia asta te-a făcut să suferi.

Aşa e, dar Will nu avea de gând să discute despre asta. acum. Masându-şi zona îndurerată a stomacului, prinse ţigara între dinţi şi trase din ea.

— Se aude că o curtezi pe domnişoara Kathleen Iselin, spuse Cabot subtil, bucurându-se în felul său obişnuit de asemenea situaţii. Cel puţin aşa scrie ziarul *Sun.*

— Doar un zvon, mulţumită lui Tompkins. Le-am invitat pe ea şi pe mama ei la o plimbare cu vaporul în Newport.

Cabot privi către ferestrele înalte.

— Ar trebui să ai grijă cu Tompkins. Este… periculos de ambiţios. Suficient de ambiţios încât să nu-i pese cum ajunge în vârf.

Will se gândi la asta preţ de o clipă. Nu-l plăcuse niciodată pe Tompkins, dar îi fusese de folos până atunci. Totuşi, Cabot avea de obicei dreptate în ceea ce-i priveşte pe oameni.

— Deci vei scrie articolul?

— Sigur, spuse Cabot ridicându-se în picioare. Din două motive, dintre care primul este că-mi place să mă iau de Tammany de fiecare dată când am şansa.

— Şi al doilea?

— Îţi voi cere în schimb o mare favoare.

*

Aplecată peste masa de bucătărie, Ava îşi luă chifla cu unt. Dacă şi-ar lua o zi liberă, i-ar păsa cuiva?

Grey şi Harris şi-ar da seama, desigur. Fără îndoială că cei doi infractori o vor găsi mai târziu în cursul acelei zile. Nu ştia ce să facă. Timpul trecuse şi nicio sumă de bani nu i-ar linişti. Tom îi spusese să nu se îngrijoreze înainte de a pleca la serviciu acum câteva minute, dar nu crezu în optimismul lui. Nimic nu mergea bine în ultima vreme în viaţa Avei. De ce ar fi asta altfel?

Ea desfăcu pagina uzată de ziar. Văzu reclama unei ferme idilice din nordul New York-ului. Un gard de pari şi două etaje. O verandă perfectă pentru un leagăn şi o curte decentă unde s-ar putea juca copiii. Reclama apăruse în urmă cu câţiva ani, dar ea o păstrase ca pe o amintire a posibilităţilor pe care le avea. Scopul unui viitor mai bun.

Simţi un nod în gât. Trebuia să plece din New York – acum mai mult ca niciodată. Amintirile erau peste tot, la fiecare colţ de stradă. De fiecare dată când trecea câte o trăsură elegantă, îşi încorda privirea, sperând să zărească un păr blond nisipiu. Salariul lui Tom de la Northeast ajutase enorm, şi economiile lor crescuseră, dar Tom continuă să nu pară interesat să părăsească oraşul.

Cum să se despartă de el? Ideea de a-l lăsa pe fratele ei în urmă şi de a începe o nouă viaţă în altă parte fără el era îngrozitoare. Dar trebuia să se gândească la Sam şi la Mary. Tom va fi bine lucrând pentru Will şi construindu-şi un viitor aici, dar cei doi fraţi mai mici aveau încă nevoie de o cale de ieşire. Să aibă grijă de ei era responsabilitatea Avei.

Fără avertizare, uşa se deschise, făcând-o pe Ava să tresară. Tom se năpusti înăuntru, cu un ziar la subsuoară.

— Credeam că ai plecat la lucru, spuse ea mirată. Ce naiba s-a întâmplat?

Îl concediase Will?

— Uite, spuse Tom aruncând ziarul *Mercury* pe masă. Citeşte asta!

Ea se ferea dinadins de ziare de când aflase vestea despre Will şi domnişoara Iselin. Ultimul lucru cu care voia să aibă de-a face acum era să vadă anunţul căsătoriei sau vreun alt pasaj picant despre cuplul perfect.

— De ce?

— Ava, uită-te doar!

Trase rapid cu ochiul la titlu – şi i se tăie respiraţia.

INTRIGA DE ŞANTAJ DIN PARTEA ORGANIZAŢIEI TAMMANY DEZVĂLUITĂ!

GREY ŞI HARRIS AU DELAPIDAT SUTE DE DOLARI!

COMPANIE FALSĂ FOLOSITĂ PENTRU A MOMI INVESTITORI!

— Cum…

Dar apoi îşi dădu seama. Will făcuse asta. Will aflase

cumva despre ceea ce se întâmplase şi îl convinsese pe Calvin Cabot, editorul ziarului *Mercury*, să publice articolul. Îşi trecu degetele peste cuvintele citite, încercând să nu plângă, în timp ce pielea i se înnegrea de la cerneală.

„O iubea”.

Nu se îndoia de asta. Will nu i-ar scrie niciodată o odă sau o scrisoare de devotament, dar acesta… acesta era felul acestui bărbat de a-şi exprima afecţiunea.

— Tu i-ai spus.

— Da, recunoscu Tom. Ştiam că te va ajuta. Am văzut felul în care se uita la tine atunci când nu erai atentă. Şi este evident de ce ne-a invitat la el acasă în seara aceea toridă. Nu ştiu de ce vă feriţi unul de altul, dar a trebuit să-i cer ajutorul.

Ea începu să citească articolul, ignorând mica bucurie de a-l şti şi pe Will suferind. „O parte din mine te va aştepta mereu „Poate că nu stabilise deja nunta – nu că ar conta. Nu se putea căsători niciodată cu ea, iar Ava nu putea fi niciodată amanta lui. Ziarul se înceţoşă sub privirea ei, iar ea respiră adânc, încercând să se calmeze.

— Nu-ţi apare numele, adăugă Tom.

— Asta e o uşurare.

— Am crezut că vei fi mai bucuroasă. Domnul Sloane a spus că cei doi bărbaţi vor fi arestaţi astăzi.

Se forţă să zâmbească.

— Sunt bucuroasă. Foarte. Asta este o uşurare, mai ales de când îmi dădusem seama că nu ştiam ce să fac cu ei. Mulţumesc, Tom.

— Cu plăcere. Îţi spun mereu că-ţi pot fi de folos. Nu ar trebui să mai faci asta singură, Ava.

Ea încuviinţă uşor din cap, luptându-se cu lacrimile şi neputând vorbi.

Tom păru să înţeleagă. Îşi aşeză pălăria pe cap.

— Va trebui să plec sau voi întârzia la lucru.

— Îţi place să lucrezi acolo? Cum ar fi dacă…

Expresia lui se încordă, hotărârea făcându-l să pară mai mare de şaisprezece ani.

— Îmi place să muncesc aici. Nu-mi lipseşte deloc

vechea viaţă. Şi nu-mi cere să plec, Ava, fiindcă nu o voi face.

Ea scutură din cap. Răspunsul lui nu era o noutate pentru ea, iar ea nu avea niciun drept să-l forţeze să renunţe la ceva ce lui îi plăcea.

— Fugi până nu dai de belea.

Tom se întoarse şi se apropie de uşă.

— Ai vreun mesaj pe care vrei să-l transmit mai departe?

Privirea ei se aţinti din nou asupra ziarului.

— Nu, răspunse ea rapid. Mă ocup personal de asta.

*

Spectacolul de operă continua la fel de plictisitor, o arie continuând cu alta, în timp ce afară se lăsa noaptea. Will nu era foarte atent, incapabil să simtă vocile emoţionante şi muzica nemaipomenită aşa cum o făcea de obicei. De fapt, nu simţea nimic în ultimele nouă zile.

„Te-a făcut să simţi, Te-a făcut să simţi mai mult decât ţi-ai fi imaginat vreodată”.

Da, dar ea nu mai era. Dumnezeule, când vor înceta aceste gânduri deprimante? Cu toate acestea, gândurile erau floare la ureche pe lângă visele care-l chinuiau noaptea. Acelea erau încărcate de tensiune sexuală, astfel încât se trezea transpirat. La naiba! Nu consumase niciodată atât de mult alcool în viaţa lui.

Mulţimea începu să aplaude, aşa că i se alătură şi Will. Când se făcu linişte, doamna Iselin se apropie.

— Văd un prieten drag pe care aş vrea să-l vizitez.

Will se ridică, gata să o însoţească în loja alăturată, dar femeia îi puse mâna pe braţ.

— Vă mulţumesc, domnule Sloane, dar mă descurc singură. Nu este foarte departe. Simţiţi-vă bine alături de Kathleen.

El aşteptă până ce ea plecă pentru a lua loc din nou. Kathleen îl privea.

— Pari distras.

— Îmi cer iertare. Am avut o săptămână grea, ceea ce este o scuză proastă, dar se întâmplă să fie şi adevărul.

Ea aşteptă un pic înainte să spună:

— A fost foarte amabil din partea ta să ne însoţeşti în seara aceasta.

— Plăcerea a fost de partea mea. M-am bucurat să primesc mesajul mamei tale, referitor la solicitarea de însoţire. Vei fi în oraş pentru multă vreme?

— Numai în timpul weekendului. Tatăl meu a trebuit să se întoarcă, aşa că am convins-o pe mama să vină.

— Şi de ce asta?

Ea îşi coborî bărbia, evitându-i privirea, ceea ce-l făcu brusc să înţeleagă. *El* era motivul pentru care ea se întorsese weekendul acesta.

Aflarea acestui lucru ar trebui să-l bucure, ţinând cont de planurile lui de a avea o soţie. Iar domnişoara Iselin era alegerea perfectă. Cu o minte orientată politic, inteligentă, frumoasă, inocentă, cu un statut social ce putea ţine piept familiei Sloane… Deci de ce nu era încântat?

„Fiindcă îţi doreşti pe altcineva”.

Asta nu conta prea mult. Ava se hotărâse. Nu voia să aibă de-a face cu el.

— Înţeleg, spuse el, neştiind ce să răspundă.

— Nu pari bucuros de întoarcerea mea. Trebuia să fi rămas în Newport? Credeam că…

Ea se opri, deşi el o înţelegea perfect. „Credeam că te vei bucura să mă vezi”. Dumnezeule, era un ticălos. Fata aceasta se gândea la el, sperând ca şi el să simtă la fel, totuşi, el era interesat de altcineva – o femeie pe care nu o va avea niciodată.

„Ce altceva voiai să creadă Kathleen de vreme ce ai invitat-o la plimbarea pe mare şi ai însoţit-o la operă?”

Dintr-odată, aglomeraţia sălii, aşteptările şi îndrăzneala micii lor lumi precise îl împovărau. Papionul nu-l lăsa să respire. Se ridică în picioare.

— Cred că merg să iau ceva de băut din salon. Tu vrei ceva?

— Şampanie, te rog!

Will se grăbi la bar şi îşi turnă un pahar cu whisky. Abia îl dădu peste cap când apăru Kathleen. Înghiţind, se strâmbă din cauza durerii de stomac, „Cel puţin pot să simt asta”.

Fără să comenteze, scoase o sticlă din frapiera din argint şi îi turnă un pahar cu şampanie rece. Ea acceptă paharul, prinzându-l cu degetele. Când dădu să se întoarcă, ea îl opri punându-i o mână pe braţ.

— Will, aşteaptă!

El se opri, privind-o.

— Da?

Era roşie în obraji, dar îşi ridică bărbia, ca şi când ar fi luat o decizie importantă.

— Unul dintre motivele pentru care nu am fost curtată mult anul acesta este acela că sunt foarte perceptivă. Am o avere, da, şi sunt suficient de plăcută ochiului. Dar bărbaţii – ei bine, bărbaţii de vârsta mea – nu vor să-mi asculte părerile şi gândurile. Vor să mă impresioneze cu toate cunoştinţele lor despre cursele de cai sau despre iahturi. Dar tu eşti altfel. Nu numai că îmi vorbeşti ca unui egal, dar şi asculţi ce am de spus.

Dumnezeule, trebuia să oprească asta. Era prea mult atenţia ei. El nu o merita.

— Kathleen…

— Nu, stai! Lasă-mă să termin, spuse ea sorbind din paharul din cristal. Mi-ar plăcea să fim sinceri unul cu altul. Eu nu sunt o tânără stupidă care vrea să-şi găsească un soţ indiferent de ceea ce simte el. Vreau un bărbat bun, sincer. Mai mult decât atât, unul care vrea să fie cu mine. Nu să te simţi ca şi când ar trebui să te prefaci.

El oftă.

— Eu… eu nu ştiu ce să spun. Nu a fost intenţia mea să-ţi cauzez neplăceri.

— Eu mă simt bine; întotdeauna mă simt bine la operă. Totuşi, îţi simt nefericirea. Dorinţa de a fi în altă parte. Şi îmi pare foarte rău că te-am forţat să ne însoţeşti în seara asta. Dacă ştiam, nu i-aş fi cerut niciodată mamei să-ţi scrie.

— Nu te scuza! Eu sunt cel căruia îi pare rău. Când am acceptat să te însoţesc, uitasem cât eşti de inteligentă.

Ea zâmbi, iar drăgălăşenia ei îl uimi încă o dată. Totuşi nu simţea nimic pentru ea în afară de admiraţie şi de prietenie. Ceea ce însemna că trebuia să facă ceea ce simţea.

— Vei deveni soţia minunată a unui bărbat norocos într-o bună zi, dar mă tem că acel bărbat nu voi fi eu.

Odată ce rosti cuvintele, întregul lui corp se relaxă… şi ştiuse că era ceea ce trebuia făcut. Nu o putea face fericită pe această femeie, iar ea merita ceva mai bun.

— Înţeleg, spuse ea încet. Îl ascultase liniştită. Buzele i se strânseră într-un zâmbet discret. Sincer, mai bine că am aflat asta acum decât peste alte câteva luni. Sper totuşi să rămânem prieteni.

— Cu siguranţă, mi-ar plăcea asta. Eşti o femeie inteligentă şi frumoasă, Kathleen.

— Mulţumesc, Will. Întâlnirea noastră m-a umplut de speranţă. Chiar dacă nu eşti viitorul meu soţ, asta demonstrează că există cel puţin un bărbat care doreşte să asculte.

El zâmbi ca pentru sine.

— Cu siguranţă că mai este şi altul, iar eu sunt sigur că-l vei găsi.

*

— Renumita Madame Zolikoff! strigă domnul Ashgate, gazda serii şi bărbatul care a angajat-o, pentru a se putea face auzit în zgomotul general. Bine aţi venit!

Invitaţii se înghesuiau în spatele lui, un grup de oameni mai mare decât se aşteptase ea. Toţi aceşti oameni vor participa la şedinţa de spiritism?

Seara a fost aranjată în urmă numai cu câteva zile. Cu toate că organizase o şedinţă de spiritism cu o seară înainte, Ava era disperată să lucreze, ca să nu se mai gândească la o anumită persoană, aşa că nu ratase ocazia şi nici măcar nu făcuse cercetările pe care obişnuia să le

facă înainte. În mod normal, se interesa ce ştia sau nu gazda. Cine va participa? Cum era camera aranjată? Va, putea controla în totalitate spaţiul camerei şi organizarea ei?

De data asta, nu pusese nicio întrebare, ceea ce o neliniştea. Încercând să-şi reprime neliniştea, zâmbi frumos.

— Bună seara, domnule Ashgate.

El îi strânse mâna, atingându-i umărul.

— Suntem onoraţi să vă avem aici în seara aceasta. Este o adevărată plăcere. O seară pe care ne-o vom aminti cu toţii, fără îndoială.

Îi făcu semn să înainteze.

— Veniţi, să vă prezentăm!

— Dacă nu vă deranjează, domnule Ashgate, aş vrea să văd camera în care va avea loc şedinţa de spiritism.

— Este suficient timp pentru asta. Veniţi!

Curând începu să-i cunoască pe invitaţi, ceea ce nu o deranja de obicei. Dar entuziasmul lui Ashgate mai conţinea şi altceva. Nu putea pune punctul pe i, dar era ceva în cameră, ceva ce-o apăsa.

„Respiră, Ava! Eşti ridicolă”.

Printre invitaţi făceau parte membri proeminenţi ai societăţii, elita bogată şi privilegiată care îi reamintea prea mult de Will. Fără îndoială că el îi cunoştea pe toţi, pe când ea doar le văzuse numele în ziare.

Un bărbat mai în vârstă se apropie de ea.

— Madame Zolikoff, eu sunt Robert Murphy, spuse el aplecându-se să-i sărute mâna. Este o plăcere să vă cunosc.

Ea zâmbi şi răspunse cum era de aşteptat, dar gândurile i-o luară razna. Îl ştia… dar cum? Robert Murphy. De ce îi era numele acela atât de familiar? Era ridicol, mai ales că ambele erau nume suficient de comune. Totuşi, nu putea scăpa de impresia că îl ştia de undeva.

— O plăcere să vă cunosc, domnule Murphy.

— Sunteţi foarte renumită. Sunt pregătit să mă distrez bine în seara aceasta.

— Aşa sper şi eu.

Apropo, unde era Ashgate? Dispăruse acum zece minute, spunând că se va întoarce. Îi zâmbi domnului Murphy.

— Este aceasta prima şedinţă de spiritism la care participaţi?

— Da. Am auzit că sunteţi conectată bine la lumea spiritelor. De fapt, domnul Bennett vă laudă foarte mult.

— Îl ştiţi pe John Bennett?

— Desigur, de mulţi ani. Voi candida împotriva lui pentru titlul de guvernator.

Se simţi şi mai inconfortabil. Deci el era favoritul democraţilor, cel sprijinit de Tammany.

— Serios?

— Da, deşi nu se ştie niciodată. Bennett şi Sloane pot fi nominalizaţi. Politica din New York este o afacere complicată.

De-abia aşteptând să scape de el, încuviinţă politicos din cap şi se scuză să-l caute pe Ashgate. Poate că ar trebui să lase deoparte distracţia din seara aceasta. Să pretindă că spiritele nu sunt receptive. Să mimeze că-i este rău. Orice ca să scape de acolo.

— Aici eraţi! spuse Ashgate apropiindu-se de ea. Vreţi să vedeţi salonul?

„Poţi face asta. O reprezentaţie rapidă, de o oră, iar apoi eşti liberă să pleci”.

Ashgate o conduse în camera unde urma să aibă loc şedinţa de spiritism. Nerăbdătoare să vadă spaţiul şi organizarea camerei, ea îl urmă. Erau mai mulţi invitaţi în seara aceea decât îşi imaginase, şi voia să ştie cât de mare era masa pe care o pregătise Ashgate. Mai mult de şase sau şapte invitaţi făceau reprezentaţia imposibilă.

Deschise uşa şi o lăsă să intre.

— Chiar aştept să *văd* un spirit în seara aceasta.

— Nu tuturor spiritelor le place să fie văzute, spuse ea lăsându-şi geanta pe podea. Dacă le înduplecăm, s-ar putea să ne oblige. Dar sunt alunecoase, domnule Ashgate.

— Înţeleg, da. Spun doar că celelalte şedinţe de

spiritism pe care le-am mai găzduit aici nu au fost capabile să producă un spirit real. Dar i-am spus doamnei Ashgate că dacă există o femeie care să poată oferi o astfel de reprezentaţie mistică, atunci ea este Madame Zolikoff.

— Vă mulţumesc, şopti ea. Convocarea spiritelor era greu de realizat, mai ales când nu exista un partener de încredere în sală. Ava va trebui să pretindă că este ea însăşi spiritul, vorbind astfel încât vocea să i se audă din altă direcţie. Slavă Cerului că a adus cu ea o cârpă de împachetat brânza.

După ce îi confirmă faptul că spaţiul camerei era suficient, el se retrase, lăsând-o singură, iar Ava se apucă de treabă. În scurt timp, avea totul pregătit, scaunele aşezate, luminile suficient de obscure.

Curând uşa se redeschise. Ashgate, împreună cu alţi invitaţi, printre care şi Murphy, intraseră şi se aşezaseră la masă. Erau şapte în total, cinci bărbaţi şi două femei – neobişnuit pentru o şedinţă de spiritism, unde participau mai multe femei decât bărbaţi. Dar nu-i păsa; atâta vreme cât o plăteau, puteau să-şi aducă şi câinele de companie.

Odată aşezaţi confortabil, făcu şi mai mult întuneric şi începu incantaţiile. Aerul din cameră deveni sufocant. Când simţi că invitaţii erau pregătiţi, începu să cheme lumea spiritelor, invocând un ghid al spiritelor.

— Ghidul nostru în lumea spiritelor este aici! anunţă ea, în timp ce câţiva invitaţi rămaseră fără suflare. O pot simţi. O tânără vrea să ne ajute în seara aceasta, să ne ajute să comunicăm cu lumea cealaltă. Sunteţi aici, domnişoară? Vă puteţi arăta?

Ava mişcă masa cu vârful botinei, iar una dintre invitate spuse surprinsă:

— Am simţit! şopti femeia celui de lângă ea.

Spiritul răspunse la întrebările celor prezenţi, totul de la întrebări despre rude decedate, despre viitor, şi până la rezolvarea problemelor cu vecinii. La sfârşitul orei Ava era deja obosită. Hotărâse să încheie seara cu ceva memorabil.

— Te-am putea vedea, spiritule ghid?

Când spiritul ezită, Ava le recomandă celor prezenţi

să-l invoce cu putere, în speranţa de a-l face să se răzgândească. În timp ce invitaţii îl invocau, Ava se îndepărtă de masă. De vreme ce nu se ţinuse cu ei de mâini, cei din stânga şi din dreapta ei nu vor şti niciodată că a plecat. Fusta şi jupele ei nu făceau zgomot, iar întunericul îi masca mişcările în timp ce mergea în spatele unui paravan din colţ, scoţând o cârpă de împachetat brânza din geantă. Cu mănuşile apucă borcanul cu ulei de fosfor.

Simţi ceva mişcându-se pe deasupra fustei sale, ceea ce o sperie, dar deşi se întoarse să vadă ce era… nu găsi nimic. Poate că şi-a prins haina cu tocul.

De îndată ce uleiul umezea cârpa, aceasta căpăta o culoare albă nenaturală. O prinse la capătul băţului retractabil din buzunarul ei, astfel încât fantoma să pară reală. Apoi, după ce-şi dădu jos mănuşile şi le puse în buzunare, împinse băţul în cameră.

Invitaţii erau şocaţi, iar Ava începu să pună spiritului mai multe întrebări. După ceva timp, le ceru să o invoce şi mai mult, iar ea vârî rapid cârpa în geantă. Considerând că era suficient de bine ascunsă, ea se aşeză din nou pe scaun.

Luminile se aprinseră brusc, făcând-o să nu vadă bine, după care îl zări pe bărbatul de lângă întrerupător cu un zâmbet afectat pe faţă. Ceilalţi doi bărbaţi se ridicară de la masă.

— Ce este asta? întrebă ea cu un puternic accent rusesc. Şedinţa nu s-a terminat încă.

Bărbatul de lângă întrerupător deschise uşile. Ceilalţi invitaţi începură să intre în cameră, cu privirile pline de anticipaţie avidă. Ea simţi teama ca pe o senzaţie rece în stomac.

— Madame Zolikoff, eu sunt Neville Sedgwick, spuse unul dintre bărbaţi cu un accent britanic. Aceşti domni sunt asociaţii mei de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Vrem să vă vorbim.

I se puse un nod în gât. Distracţia din seara aceasta nu va fi centrată pe reprezentaţia ei. Ci pe căderea ei.

Capitolul 19

Will mergea printre mesele oamenilor îmbrăcaţi elegant, care se bucurau de cina de la Sherry. Culorile predominante erau alb şi negru, cu pene de struţ care spărgeau monotonia. El le făcea semn din cap cunoştinţelor, iar în cele din urmă se opri când doi bărbaţi se ridicară să-l salute.

— Bună seara, Bennett. Tompkins.

Îşi dădură mâinile înainte ca toţi trei să ia loc. Strategia politică nu se regăsea printre cele mai importante lucruri pe lista cu ceea ce avea Will de făcut într-o duminică seară, dar Bennett şi Tompkins fuseseră insistenţi. Ca să spunem adevărul, diversiunea îi făcea cumva bine lui Will. În afară de mersul la operă, nu făcuse decât să lucreze continuu vreme de zece zile.

— Îţi mulţumesc că ai venit să te vezi cu noi, spuse Tompkins.

Mustaţa lui renumită era ţinută sub control în seara aceasta, dar avea o strălucire calculată în privire.

— Avem câteva lucruri de discutat, iar cina părea cea mai bună alegere.

Nu mai conta că se întâlneau în fiecare săptămână în biroul lui Will. Lui Tompkins îi plăcea oricum ideea ca ei, în calitate de candidaţi, să fie văzuţi prin oraş. Spunea că asta îi făcea să apară şi mai des în ziare, ceea ce-i păstra în ochiul publicului. Will nu reuşea să înţeleagă cum de homarul servit la cină, la restaurant, era important pentru alegători, dar nu voia să se contrazică pe tema asta.

— Nicio problemă. Nu mi-am făcut planuri pentru seara asta.

Comandară băuturi şi se relaxară preţ de câteva minute. Will privea perechile care cinau împreună, zâmbetele discrete ale doamnelor. Privirile doritoare ale bărbaţilor. Regreta că nu o dusese niciodată pe Ava la cină.

Sau la operă. Şi de ce nu o făcuse? Oare fiindcă îi fusese teamă de bârfele legate de faptul că e însoţit de o femeie cu un alt statut social? Părea ridicol acum ţinând cont că pierduse această posibilitate pentru totdeauna.

Schiţând o grimasă, îşi frecă stomacul, încercând să înlăture sentimentul de vinovăţie. Tocmai sosiseră apetitivele, iar ei discutau lejer în timp ce mâncau din ele. Bennett era neobişnuit de tăcut, în vreme ce Tompkins vorbea neîntrerupt. De fapt, Will nu-l văzuse niciodată atât de vorbăreţ.

Chelnerul se întoarse curând cu mâncarea. Lui Will nu-i era neapărat foame, dar trebuia să mănânce. Valetul lui ameninţase să plece dacă va continua să-i tot strâmteze costumele.

— Ştii unde se va ţine următorul miting electoral? întrebă el.

— Buffalo, peste trei săptămâni, răspunse Tompkins. Apoi Rochester.

Bine. Excursiile îi vor oferi un subiect de gândire, altceva decât afacerea Northeast şi Ava.

— Cum avansează lucrurile cu domnişoara Iselin? întrebă Bennett.

Will îşi lăsă paharul jos.

— Nu avansează. Nu o voi curta.

Tompkins se aplecă spre el.

— Credeam că am discutat despre asta. Am căzut de acord, Sloane.

Nedorind să se lase intimidat, Will se aplecă şi el.

— Nu am căzut de acord cu nimic. Nu voi continua să fac ceva ce-mi displace doar pentru că ţi se pare ţie că este cel mai bine pentru campanie.

— Ceva ce-ţi displace? Aşa îi spui acum? zise el încordându-şi maxilarul în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului. Se pare că te-a fermecat complet.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse el rece.

— Nu ştii?

— Sloane, am să-ţi spun ceva.

Will ridică capul şi îl zări pe Calvin Cabot stând lângă

masă.

— Cabot. Bună seara.

Cabot îşi plecă capul într-o parte.

— Doar un cuvânt. Rapid.

Will se simţi alarmat. Cabot era destul de relaxat de felul lui, aşa că îngrijorarea din ochii albaştri ai editorului îl făcu pe Will să se ridice rapid.

Se îndepărtară de lângă mese, unde puteau vorbi între patru ochi.

— Am auzit ceva despre o prietenă de-a ta în seara asta. A venit cineva tocmai din, Anglia, de la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Ştii ceva despre asta?

Will tresări, fiecare muşchi încordându-i-se. La naiba! Nu-i anunţase pe cei de la Societate că-şi retrage cererea de a o demasca pe Ava.

— Sunt aici să…

— Da. Ashgate a aranjat o întâlnire la el acasă şi urmează să o demaşte.

— Ashgate?

Ashgate era bun prieten cu Murphy, candidatul celuilalt partid, ambii fiind de multă vreme oameni de la organizaţia Tammany. De ce se amesteca Tammany în…

Îşi închise ochii în secunda în care simţi adevărul ca pe sabia călăului. „Din cauza ta”.

Cumva Tammany aflase de asocierea lui cu Ava, iar acum o foloseau să-l târască pe el – şi pe Bennett – prin noroi. Trebuia să ajungă acolo şi să oprească totul.

— Când?

— La şapte. Am venit să te iau de îndată ce am aflat.

Will înjură în şoaptă, într-un fel în care nu o făcea prea des. Trecuseră deja patruzeci şi cinci de minute după ora şapte.

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung la Ashgate şi să încerc să o ajut.

Întorcându-se, se îndrepta către ieşire.

— Spune-le lui Bennett şi lui Tompkins că a trebuit să plec.

— În niciun caz, vin cu tine. S-ar putea să ai nevoie de

un prieten.

Ultimul cuvânt îi atrase atenţia lui Will, ceea ce-l făcu să privească înapoi.

— Îţi mulţumesc, Cabot.

— Sloane! Tompkins îl prinse pe Will de braţ, încercând să-l oprească. Unde mergi?

— Trebuie să fiu undeva, spuse Will enervat. Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă.

În loc să dea din cap şi să-l lase să plece, Tompkins îl blocă. Cu o voce joasă, îi spuse:

— Ashgate nu ştie despre voi doi. Tot ceea ce vrea Tammany este renunţarea la procesul împotriva lui Harris şi Grey.

Corpul lui Will se încordă şi mai tare.

— *Tu?* Tu ai făcut asta?

Nu-i venea să creadă. Tompkins o dăduse pe Ava, în schimbul lui Harris şi al lui Grey? Dumnezeule mare!

Îl prinse pe Tompkins de reverele hainei şi îi strigă:

— Idiotule! Care naiba e problema ta? Ştii ce ai făcut?

— Ne strică planurile, Sloane. Nu te duce acolo şi nu o lăsa să te doboare şi pe tine. Nu după tot ce am făcut ca să te protejez.

— Sloane, spuse Cabot încet. Nu e nici timpul, nici locul.

Will se opri şi se uită curios în jur. Cabot avea dreptate; nu aveau nevoie de o scenă în public. Îi dădu drumul lui Tompkins.

— Am eu grijă de tine mâine, îi promise el înainte să iasă pe uşa principală.

*

În aer plutea o vibraţie de încântare, un sentiment pe care Ava nu-l împărtăşea. Restul mulţimii se îngrămădise de-a lungul pereţilor camerei pentru a o înconjura. Pentru a lua parte la umilirea ei. Ea se simţea un pic precum monstrul lui Mary Shelly; tot ceea ce lipseau fiind furcile.

— Societatea pentru Cercetare a Mediilor, continuă

domnul Sedgwick, a investigat toate mediile din Anglia, chiar şi pe unii din Chicago sau Boston. Am fost chemaţi aici la New York pentru a verifica existenţa sau nonexistenţa puterilor dumneavoastră, Madame Zolikoff. Şi trebuie să spun că reprezentaţia din seara aceasta a fost un răspuns clar.

Societatea pentru Cercetare a Mediilor. O amintire ieşi la suprafaţă, una în care Will o ameninţa exact cu acest lucru. Asta era mâna lui Will? Le ceruse prezenţa ca s-o demaşte pe Ava. „Să te ia naiba, feroviarule!”

Inspiră adânc şi încercă să rămână calmă. A demonstra lipsa fenomenelor psihice era la fel de dificil precum a le demonstra existenţa. Atâta vreme cât nu-i verificau lucrurile, nu putea exista nicio dovadă.

— Sunteţi liber să faceţi asta, domnule Sedgwick. De unde să începem?

El clipi, ca şi când bunăvoinţa ei îl uimise. Fără îndoială că majoritatea mediilor ori încep să plângă, ori încearcă să fugă. Ava nu ar recurge la niciuna dintre aceste posibilităţi.

El le făcu semn colegilor săi.

— Domnule Evans, vă rog!

Se apropie un alt bărbat.

— Primul truc a fost mişcarea mesei. Madame Zolikoff a realizat acest lucru prin mişcarea din vârful botinei, care are o margine convenabilă, am observat, şi se afla sub cel mai apropiat picior al mesei. Ea s-a folosit apoi de musculatura piciorului pentru a ajusta poziţia mesei.

Ava se aşeză pe un scaun, încercând să-şi strecoare vârful botinei sub piciorul scaunului, după care oftă.

— Mă tem că nu sunt suficient de puternică pentru a face ceea ce sugeraţi dumneavoastră.

Oftând, încercă, dar fără a reuşi.

— Vedeţi, nu pot muta mobila cu piciorul.

Buzele domnului Evans se strânseră într-o grimasă.

— Suspectez, în baza unor argumente adecvate, că putem observa un rezultat diferit. Cu toate acestea, voi continua. Au existat întrebări despre mătuşa mea Katie,

care a murit din cauza unei afecţiuni la stomac pe care Madame Zolikoff a confirmat-o cu ajutorul spiritului său.

El dădu din cap, mimând un fals regret.

— Nu am o mătuşă pe nume Katie, şi nici nu a murit din cauza unei afecţiuni la stomac.

— Spiritele pot fi confuze, spuse Ava încet. Poate că altcineva din sală a avut o mătuşă sau o verişoară care a murit în urma unei afecţiuni la stomac.

— Cred că aţi descris aproape pe toată lumea prezentă, spuse Sedgwick sec. Dumneavoastră ce aveţi, domnule Blackburn?

Un alt membru al societăţii păşi în faţă.

— Când a sosit spiritul ghid, am detectat mişcare în cameră. Suspectez că era Madame Zolikoff, pregătindu-şi spiritul.

— Nu m-am ridicat de la masă. Îi puteţi întreba pe invitaţii care stăteau lângă mine. Ne ţineam de mână şi nu le-am dat drumul.

Nu mai conta faptul că cei doi invitaţi se ţinuseră de mână unul cu celălalt, nu cu ea. Totuşi, nimeni nu ştia asta în afară de ea.

— Aşa este? întrebă Blackburn. Atunci am făcut într-adevăr foarte bine că am tăiat o bucăţică de material din fustă.

— Fustă de fantomă, îl întrerupse Sedgwick zâmbind afectat.

— Da, fustă de fantomă.

Blackburn scoase o bucată de material din buzunarul său. Era neagră. Exact ca fusta Avei.

La naiba!

Ea nu se putea abţine; îşi plie fusta în faţa lor.

— Nu există nicio dovadă că acea bucăţică este din fusta mea. Sunt trei femei acum în această cameră care poartă negru.

— Da, dar poate sunteţi amabilă să vă ridicaţi şi să ne lăsaţi să vă examinăm fusta.

Înainte să poată spune ceva, Sedgwick adăugă:

— Şi odată ce vă vom fi examinat cu atenţie hainele,

ne vom uita şi la obiectele dumneavoastră.

Ea simţi un gol în stomac, o senzaţie demnă de Steve Brody. *De asta* se temea ea. Trei ani de muncă grea, construindu-şi o reputaţie, perfecţionându-şi dexteritatea… şi o singură clipă poate ruina totul. Tot ceea ce sperase dus pe apa sâmbetei. Sam şi Mary abandonându-şi locurile de muncă mizerabile. Micuţa casă de la fermă, cu gard de pari. Aer proaspăt şi spaţiu deschis. Duse pe apa sâmbetei.

Nu există nicio minciună care să o scape de asta, nicio reprezentaţie care să le distragă atenţia. Fusese prinsă.

Feţele din cameră erau încântate să asiste la spectacolul care se dădea sub ochii lor. Ea înţelese; nu mulţi puteau spune că au participat la un spectacol în care mediul să fie demascat. Totuşi, ea stătea drept. Nu-i va lăsa să o umilească. Indiferent de ce găseau, indiferent de ce spuneau, Ava Jones va pleca de acolo cu fruntea sus.

Se ridică uşor.

— Începeţi, domnule. Faceţi după cum…

— Ce se întâmplă aici? se auzi o voce familiară din prag.

Privirea Avei se îndreptă către uşă, unde îl văzu pe Will, cu maxilarul încordat, furios. Totuşi, nu se uita la ea. Nu, privirea lui intensă era îndreptată asupra lui Sedgwick şi a lui Blackburn.

Venise să-şi vadă opera?

Durerea îi străfulgeră pieptul, simţind adânc sentimentul de trădare. El nu fusese niciodată de acord cu Madame Zolikoff, dar ea crezuse că el se obişnuise totuşi cu alegerea carierei sale în ultimele săptămâni. Cu siguranţă că nu. Nu numai că îi chemase pe cei de la societate, dar venise şi el însuşi la Ashgate, ca să observe măcelul.

— Sloane, ce surpriză, spuse Murphy. Nu ne aşteptam să te vedem în seara aceasta.

— Da, aşa credeam şi eu, spuse Will, înaintând încordat în cameră.

— Ce este asta, un fel de vânătoare de vrăjitoare?

Sedgwick clipi.

— Domnule, acesta este rolul societăţii, şi anume de a descoperi frauda. Credeam că dumneavoastră sunteţi cel care…

— Nu, spuse Will pe un ton care nu lăsa loc nici unui argument. Nu eu am organizat întrunirea din această seară.

Ava se încruntă. Spunea el adevărul? Dacă nu el, atunci cine era cel care orchestrase această farsă?

— O ştiţi pe această femeie? spuse Sedgwick făcând semn către Ava. Ea este…

— O mincinoasă, şopti cineva din mulţime.

— O escroacă, se auzi o altă voce, mai tare.

— Ea nu este nimic din toate acestea, răspunse Will furios, în timp ce se întorcea către uşă. Cabot?

Un alt bărbat, unul pe care Ava nu-l remarcase, înaintă în cameră. Suplu, înalt şi arătos, el îi făcu Avei semn cu ochiul, după care zâmbi larg. Ca un adevărat om de spectacol, îşi desfăcu braţele şi se adresă celor din încăpere.

— Pentru aceia care nu mă cunoaşteţi, eu sunt Calvin Cabot, editor la *Mercury*, *Bulge* şi la *Chicago Morning Star.* Această femeie este Ava Jones. Este un reporter care lucrează pentru mine, sub acoperire, pentru a descoperi corupţia din domeniul parapsihologic.

— Eu… mă tem că nu înţeleg, şopti Sedgwick. Nu este asta ceea ce facem noi?

— Nu, nu asemenea fetei mele de aici. Aţi auzit cu toţii de Nellie Bly? întrebă el mulţimea.

Toată lumea încuviinţă din cap; nu era om din New York care să nu ştie cine era Nellie Bly. Joseph Pulitzer o angajase pe reporteră ca să dezvăluie condiţiile îngrozitoare din azilul de pe Blackwells Island.

— Jones este Nellie Bly a mea. O trimit în gura lupului, ca să spun aşa, ca să scrie despre astfel de experienţe la prima mână.

— Deci ea… pretinde că este mediu pentru a scrie despre felul în care sunt pregătite farsele? Plănuieşte să scrie despre cum a păcălit publicul şi l-a determinat să o creadă? spuse Blackburn scărpinându-şi faţa. Dar face asta

de ani în şir.

— Totul la cererea ziarului, vă asigur. Am sperat să demonstrăm cât de dornic este publicul să creadă în aceste fraude – fără supărare, spuse el mulţimii, în speranţa de a ajuta adevăraţii medii, cei cu adevărat talentaţi. Şi povestea ei era aproape gata. Mare păcat, domnişoară Jones!

El se uita la ea, ordonându-i din priviri să confirme.

— Ah, da, spuse ea. Mare păcat, domnule Cabot!

— Şi care este participarea ta în povestea asta, Sloane? întrebă Murphy. Nu-mi spune că şi tu faci parte din investigaţie, fiindcă ştim cu toţii că tu şi domnişoara Jones v-aţi bucurat de o relaţie personală *specială.*

Pielea Avei se înroşi, căldura cuprinzându-i scalpul şi gâtul. Nimeni din sală nu va uita sensul expresiei o „relaţie personală specială”, şi tocmai când crezuse că ce era mai rău trecuse…

Îşi drese vocea şi spuse:

— Domnul Sloane este doar un prieten.

— Un prieten care petrece fiecare joi după-amiază cu dumneavoastră într-o cameră de hotel din Washington Square.

Două femei exclamară surprinse, iar Ava simţi că intră în pământ de ruşine. Ea se uită rapid la Will, aşteptându-se să vadă groază sau neîncredere. În schimb, corpul îi vibra, muşchii i se încordaseră de furie, fiind mai mânios decât îl văzuse ea vreodată. De fapt, Ava nu ar fi fost surprinsă nici dacă l-ar fi strangulat în acel moment pe domnul Murphy.

— Pui la îndoială onoarea acestei femei?

Murphy nu se opri.

— Da, cu tot cu judecata ta.

— Domnişoara Jones este logodnica mea, Murphy. O insulţi pe viitoarea mea soţie.

Umerii Avei se încordară, nevenindu-i să creadă ce auzise. Logodnică? Îşi pierduse minţile? Erau repercusiunile sociale ale unei aventuri cu ea atât de odioase, încât trebuise să spună o minciună atât de gogonată despre asocierea lor?

— Domnule Sloane, spuse ea încet. Dumneata…

— Nu, Ava. Ştiu că voiai să mai păstrăm secretul ceva vreme, dar vreau ca ei să afle.

Murphy chicoti, în tonul lui simţindu-se neîncrederea.

— Stai, te *căsătoreşti* cu ea? Nu poţi fi serios. Chiar dacă e mediu sau reporter, ea e un *nimeni.* Tatăl tău s-ar răsuci în mormânt, ca să nu mai spunem ce va crede societatea.

— Totuşi, cred că decizia îmi aparţine.

Will era înalt şi mândru, o forţă dinamică a naturii care atrăgea orice privire din încăpere. Pe Ava o durea inima doar uitându-se la el. Era limpede că el îi ceruse lui Cabot să fabrice povestea despre investigaţie, pentru a preveni astfel ca reputaţia ei profesională să fie zdruncinată, iar ea îi va fi veşnic recunoscătoare. Dar minciuna despre căsătorie o deranjă. Obosise din cauza atâtor minciuni, obosise să se simtă inferioară din cauza locuinţei sale şi a statutului social.

Cariera sa ca mediu era probabil încheiată, dar asta nu însemna că ea şi Will aveau şansa unui viitor împreună. Ştiau amândoi asta, precum, aparent, ştiau şi toţi ceilalţi din încăpere.

Cu toate astea, ea era gata. Ei puteau discuta orice ar fi vrut, dar Ava nu va mai zăbovi să le asculte ironiile. Îndurerată şi epuizată, ea se ridică şi îşi scoase peruca. Câţiva dintre invitaţi râseră, dar ea îi ignoră şi traversă camera pentru a-şi lua geanta.

— Scuzaţi-mă, vă rog, spuse ea în timp ce ieşea din cameră.

*

Ava îşi petrecu următoarea dimineaţă împachetându-şi toate obiectele care aveau legătură cu Madame Zolikoff. Era ciudat să îndepărteze personajul, mai ales când fusese un lucru elementar în viaţa sa de zi cu zi timp de aproximativ doi ani, dar probabil că un alt mediu s-ar putea folosi de ele. Un ciocănit în uşă o întrerupse.

Ea îşi îndreptă spatele gândindu-se dacă să răspundă sau nu. Fraţii şi sora sa plecaseră deja la lucru, toţi trei neştiind ce se întâmplase la Ashgate acasă noaptea trecută. Nu avea idee despre cum putea suplini venitul după dispariţia lui Madame Zolikoff, dar va găsi ea ceva. Mai bine să nu se îngrijoreze pentru fraţii ei mai mici până nu găsea o soluţie.

Se auzi un alt ciocănit. Oftând, se îndreptă către uşă şi o deschise. O privea un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum de dimineaţă, unul pe care îl mai întâlnise. Arăta mai răvăşit decât îşi amintea, cu o scânteiere ciudată a ochilor.

— Domnule Tompkins.

— Domnişoară Jones. Pot intra?

Ava păşi înapoi şi deschise uşa larg. Odată ce pătrunse în casă, ea apropie uşa, lăsând-o doar un pic întredeschisă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aveţi idee, începu el, plimbându-se prin casă ca şi când ar fi fost a lui, ce-aţi făcut?

Ea tresări. Nu se aştepta la o asemenea acuzaţie.

— Să am idee ce-am făcut?

— Da, escroacă ridicolă, spuse el privind-o, ţinându-şi braţele încrucişate la piept. Să ai idee ce-ai făcut. Ai distrus *totul*

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar vreau să plecaţi.

Ea se îndreptă către uşă, dar el o prinse cu putere de braţ.

— Nu, nu plec, Ava, continuă el să complice situaţia. Nu până nu mi-e clar că ne înţelegem.

Simţi repulsie faţă de respiraţia lui mirosind a alcool şi a ceapă.

— Daţi-mi voie!

O împinse, iar ea se împiedică.

— Nu vor mai câştiga alegerile acum. La naiba, nici măcar nu vor câştiga nominalizarea. Sunt *pierduţi*. Au terminat-o cu politica. Toate din cauza ta.

— Nu eu i-am cerut să vină aseară. Nici măcar nu am

idee cum a aflat...

— Cabot a aflat. Aveam totul atât de bine aranjat, iar Cabot a intervenit, la naiba, spuse el agitat. Şi s-a dus totul naibii.

— Stai... tu ai aranjat totul? Spune-mi, tu ai adus societatea la New York?

— Nu, acela a fost *viitorul* tău *soţ,* pronunţă el cu furie cuvântul, iar Ava se tulbură la confirmarea faptului că Will fusese cel care contactase societatea pentru a o investiga. El o ameninţase cu asta şi, fără îndoială, că dusese la bun sfârşit lucrul fără a-i spune. Ce bine că nu-l va mai vedea niciodată, altfel i-ar spune ea vreo două vorbe.

— Şi pentru că voi doi nu aţi putut rămâne îmbrăcaţi, continuă Tompkins, am acum doi candidaţi care nu ar putea fi aleşi nici dacă ar fi singurii. Sunt *distrus.*

— Ei bine, nu eşti distrus. Poate că Sloane şi Bennett pot avea ceva dificultăţi...

Dădu cu pumnul în masa ei din lemn.

— Sigur că sunt distrus. Cine crezi că se ocupa de toată această campanie? Bennett? El nu se pricepe la previziuni, nu se pricepe la mai mult de a-şi plănui următoarea întâlnire. Iar Sloane avea alte lucruri pe cap, afacerea, amanta...

Ea strânse din dinţi, încercând cu disperare să se abţină să nege. „Nu am fost niciodată amanta lui”. De parcă ar fi contat prea mult această precizare, oricum tot New York-ul ştia adevărul. Din păcate, fusese o mare nesăbuită.

— Oamenii îi plac, spuse ea, amintindu-şi mulţimea din Albany.

Purtaseră pancarte şi mărşăluiseră în sprijinul echipei Bennett-Sloane.

— Asta le poate creşte popularitatea. Ştii că publicul adoră scandalurile.

— Nu ai citit ziarele de astăzi, nu-i aşa?

Întorcându-se, îşi luă haina din care scoase o pagină de ziar.

— Citeşte-ţi opera, Madame Zolikoff.

AMANTA MEDIU A LUI SLOANE!

PARTENERUL CANDIDATULUI, BENNETT, ŞI EL CLIENT!

PARTIDUL REPUBLICAN RENEGĂ AMBII CANDIDAŢI!

Ah, nu! Bietul Will, îşi dorea nominalizarea atât de mult! Ea oftă.

— Nu voiam asta, şopti ea. Pentru niciunul dintre ei.

Nişte degete grosolane o strângeau de braţ şi o zdruncinau. Tare.

— Căţea nenorocită! Cum de nu ţi-ai dat seama că asta se va întâmpla?

O împinse, iar Ava îşi pierdu echilibrul. Balansându-se pe tocurile botinelor ei, încercă să-şi recapete echilibrul, doar că se împiedică de un scaun. Se prăbuşi pe podea, cu fusta şi jupele vraişte.

„La naiba! A durut”.

Lui Tompkins i se luminară ochii, în vreme ce ei i se răspândi frica prin vene. Nu mai era nimeni şi, deşi uşa era întredeschisă, Ava nu-şi imagina că vreunul dintre vecini va răspunde strigătelor ei de ajutor.

— Îţi stă bine pe podea, ca o căţea ce eşti.

Îşi descheie haina şi începu să şi-o dea jos.

Cu respiraţia accelerată, ea încercă să se ridice în picioare, să se târască – orice pentru a crea o distanţă între ei doi.

— Ieşi afară din casa mea! strigă ea.

— *Ce naiba?*

Will Sloane avea una dintre mâini pe uşa întredeschisă, buzele îi erau albe de furie. Ava răsuflă uşurată. Cel puţin nu trebuia să se îngrijoreze că Tompkins ar putea-o viola în dimineaţa aceasta.

Auzind zgomot, Tompkins se întoarse.

— Mă gândeam că vei veni la adulmecat în jurul casei ei, spuse Tompkins batjocoritor. Nu te mai saturi de târfa asta de doi bani…

Într-o clipă, Will îl apucă pe Tompkins şi îl lovi direct în nas. Tompkins se dezechilibră, mişcându-şi braţele până când căzu pe podea. Will îşi scutură mâna înjurând, iar apoi se întoarse către Ava.

— Eşti bine?

Îi întinse cealaltă mână.

Ea îl apucă de încheietura mâinii, iar el o trase în sus.

— Sunt bine, spuse ea încet dându-i drumul.

Lui Tompkins îi curgea sânge din nas, murdărindu-i pieptarul.

— Nenorocitule! Mi-ai spart nasul!

Will o lăsă pe Ava şi se apropie de Tompkins. Se aplecă şi îi spuse:

— Dacă nu dispari naibii de aici, îţi voi mai sparge şi altceva, nu numai nasul! În loc să aştepte răspunsul lui Tompkins, Will îl prinse de revere, îl ridică în picioare şi îl târî către uşa deschisă. Dacă mai vorbeşti *vreodată* în viaţa ta cu domnişoara Jones, te distrug, Charles. Averea ta, situaţia ta, familia ta… îţi voi lua tot. Am cum să fac asta – ştii prea bine. Aşa că gândeşte-te foarte bine înainte să-i mai vorbeşti vreodată.

Tompkins se eliberă din mâinile lui Will şi se îndreptă către hol. Se uită ironic în spate.

— Pentru asta ai renunţat tu la tot? Chiar merită?

Următoarele cuvinte care ieşiră din gura lui Will o luară pe Ava pe nepregătite.

Will ţinu uşa şi spuse:

— Fără îndoială.

Apoi i-o trânti lui Tompkins în faţă.

Capitolul 20

Will stătu nemişcat o clipă, încercând să se liniştească. Să-l ia naiba pe Tompkins! Îşi închipuise că acesta o va învinovăţi pe Ava pentru tot. Will trebuia să vină mai întâi să o vadă pe ea, în loc să dea târcoale casei

până se făcea o oră rezonabilă.

Nu simţea niciun pic de vinovăţie pentru ceea ce i se întâmplase Avei, de la afacerea cu domnişoara Iselin până la Societatea pentru Cercetare a Mediilor. Acum Tompkins o asaltase. Oare nu avea sfârşit această nebunie?

„Da, are”, îşi spuse, respirând adânc. Totul se terminase astăzi, pentru că Will voia să remedieze situaţia.

— Eşti bine? o întrebă el, întorcându-se.

Doi ochi mari şi căprui clipeau către el. Răvăşită, roşie în obraji şi furioasă, nu fusese niciodată mai frumoasă.

— Da. Ai ajuns înainte ca lucrurile să devină… urâte. Adică şi mai urâte, în fine.

— Îmi cer scuze pentru asta. Nu credeam că va veni să te caute.

— Nu e atât de surprinzător după noaptea trecută. Într-adevăr, mă aştept acum în orice clipă să se formeze o coadă de matroane ale societăţii la uşa mea, cu ghearele ascuţite şi pregătite pentru femeia care a îndrăznit să le fure bărbatul. După care va trebui să le spun că povestea căsătoriei nu este nici mai mult, nici mai puţin decât o minciună.

— Nu trebuie să fie.

Ea se încruntă uimită.

— Pardon?

— O minciună. Povestea căsătoriei. Nu există vreun motiv pentru care să fie o minciună.

— Glumeşti!

— Nu, nu glumesc.

Spusese minciuna asta la Ashgate acasă pentru a-i proteja reputaţia, dar se gândise la ea toată noaptea. Şi cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât căsătoria căpăta mai mult sens. Campania nu mai era un factor determinant, iar oricare alt motiv nu-l mai împiedica acum. Şi-o dorea zilnic. În fiecare noapte. La naiba cu societatea!

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Ava.

— Vrei să… te căsătoreşti cu mine?

— Da, vreau.

În timp ce îl privea, nu i se putea citi nicio expresie pe

faţă. El îşi dorea să ştie ce gândea. Îi surâdea ideea de a se căsători cu el? Nu exista vreun motiv pentru care să nu vrea, nu după felul pasional în care îi răspunsese. Cei doi erau cu adevărat compatibili; cu siguranţă că ea putea vedea asta.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Nu-i veni să creadă. Ea spusese nu.

— Nu poţi… să te căsătoreşti cu mine. De ce nu?

— Will, oftă ea şi îşi netezi bluza. Fii rezonabil. Tu nu-ţi doreşti o căsătorie.

— Sigur că-mi doresc. De ce nu aş vrea să mă căsătoresc cu tine?

— Pentru că eşti… spuse ea făcând semn către el, ca şi când acela ar fi răspunsul ei.

Se privi în jos, ţinându-şi braţele ridicate.

— Sunt ce? Nu înţeleg, Ava. Cum de eşti tu atât de sigură pe sentimentele mele, când de-abia mi-am dat eu seama de ele?

Buzele ei se strânseră într-o linie.

— Este dorinţă, Will. Nu vrei decât să te mai culci odată cu mine. Sunt convinsă că va trece curând.

— Mă îndoiesc, iar tu îmi spui din nou ce simt eu, Ava. Vreau să ştiu ce simţi *tu* despre asta.

— Bine, se repezi ea. Atunci îţi voi spune ce simt *eu.* Noaptea trecută ai fost umilit într-o cameră plină cu prieteni şi alte cunoştinţe, prins într-o aventură cu o femeie nedemnă de sângele tău albastru. Aşa că ai inventat povestea căsătoriei ca să…

— Stai, tu crezi că ideea căsătoriei a fost în beneficiul *meu?* râse el forţat. Ava, aproape orice bărbat are o amantă, majoritatea actriţe sau vânzătoare. Dansatoare. S-ar râde de mine să se ştie că umblu cu Madame Zolikoff. Minciuna a fost în beneficiul tău. Să-ţi protejez reputaţia de scandal.

Ea îşi ridică ochii în tavan, în semn de neîncredere.

— Într-adevăr, mai ales când scandalul este o îngrijorare atât de mare pentru mine. Ah, nu! spuse ea acoperindu-şi faţa cu mâinile. Să nu mai primesc invitaţii la

baluri şi serate?

— Amuzant, spuse Will. Mai bine te-ai îngrijora de un scandal, mai ales când ar putea să apară în ziare. Ce vor spune fraţii tăi, când sora lor este târâtă prin noroi pe prima pagină?

— S-a întâmplat deja. Nu ai văzut presa de astăzi?

Ea făcu semn către ziarul de pe masă, iar Will tresări la vederea titlului. El evitase intenţionat ziarele acestei dimineţi.

— Şi nu contează, continuă Ava. Aceasta este lumea ta, nu a mea. Fraţii mei vor înţelege.

— Greşit. Aceasta poate fi lumea mea, dar este şi a ta implicit. Dacă eşti legată de mine, trebuie să înveţi să te confrunţi cu ea.

— Nu mai sunt legată de tine! aproape că strigă ea. Tu te auzi vorbind? Te contrazici singur.

Aranjându-şi poalele hainei, îşi puse mâinile în şolduri.

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci nu mă asculţi. Suntem departe de a fi terminat, Ava.

— Nu tu decizi asta! Nu poţi hotărî să ne căsătorim şi să te aştepţi ca eu să mă plec în faţa dorinţelor tale. Ca eu să fiu recunoscătoare că-mi faci această onoare, marea onoare de a-ţi deveni soţie. Eu, sărmana copilă a străzii, care nu face altceva decât să aştepte un bărbat puternic şi bogat care să-i facă problemele să dispară. Du-te naibii, Will!

Se întoarse către fereastră, cu spatele la el.

El clipea. Furia ei îl surprinse. Nu că s-ar fi aşteptat la recunoştinţă, dar se aştepta la… ceva favorabil. Încântare? Uşurare? Afecţiune? Ava continua să-i creeze confuzie. O va înţelege el vreodată?

— Te înşeli, spuse el cu blândeţe. Nu cred asta despre tine, Ava. Eşti puternică, poate cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Onoarea ar fi de partea mea.

— Oare aşa este?

Privirile lor se întâlniră, iar lui nu-i plăcea durerea pe care o citea în ochii ei.

— Aşa le-ai fi cerut în căsătorie şi pe domnişoarele

Iselin şi Baldwin, sau pe oricare alte tinere pretendente? Unde este inelul? Unde sunt cuvintele tandre? întrebă ea, încrucişându-şi braţele la piept. Nu le ai, nu-i aşa? Pentru că nu ţi-a trecut prin minte că ai avea nevoie de ele. Te aşteptai să-ţi cad la picioare spunând da – ceea ce demonstrează că nu mă cunoşti deloc.

Pieptul i se încordă, simţind regret şi vinovăţie.

— Ava, dă-mi puţin timp! Ideea mi-a venit abia noaptea trecută. Îţi voi cumpăra un inel…

— Nu vreau să-mi cumperi un inel. Şi nu vreau o căsnicie în care să mă simt mereu inferioară. Vreau egalitate, Will. Am nevoie de un partener, nu de un stăpân.

— Vreau să-ţi fiu partener. Te vreau lângă mine, să dormim împreună şi să avem copii. Pe tine şi pe nimeni alta.

Ea dădea din cap înainte ca el să termine de vorbit.

— Nu, nu vrei. Tu vrei o femeie ca tine, o femeie care să provină din una dintre cele mai bune familii, care să se mişte în lumea ta cu uşurinţă. Una cu care te poţi etala la operă sau pe care o poţi lua pe vas în Newport. Una care se poate purta ca o soţie de politician.

— E ridicol! Vorbeşti de parcă ai fi o leproasă. Şi tu poţi face toate aceste lucruri, Ava. Te-ai prefăcut a fi un mediu din Rusia, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu mă voi preface că sunt ceea ce nu sunt, nici măcar că sunt soţia ta. M-ar omorî puţin câte puţin, în fiecare zi, până când nu ar mai rămâne nimic. Oricine se căsătoreşte cu mine, va trebui să mă ia aşa cum sunt, cu bune sau rele.

— Dumnezeule, exclamă el, trecându-şi mâna prin păr. Eşti cea mai dificilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Asta fiindcă nu eşti obişnuit să fii refuzat. Un alt motiv pentru care nu am fi potriviţi.

Ea se întoarse pentru a privi pe fereastră, conturul siluetei sale rămase nemişcat în lumina difuză a dimineţii.

Apucând spătarul unui scaun din lemn, el se sprijini şi îşi plecă capul. Citi titlul dimineţii. AMANTA LUI SLOANE

ESTE MEDIU! Will nu putea spera decât ca ziarele lui Cabot să povestească într-un mod mai favorabil evenimentele de seara trecută.

Cum ajunsese asta atât de rău? Tot ceea ce-şi dorise era femeia aceasta. Atât. Ultimele două săptămâni au fost oribile. Ar putea să-i vorbească tandru, desigur, dar ar ajuta? Ea era încăpăţânată, Ava lui, dar el nu era pregătit să renunţe la ea. Absolut deloc.

— Ţin la tine, spuse el repede. Vreau să facem asta să meargă. Tu şi cu mine. Căsătoriţi.

— Când ai chemat Societatea pentru Cercetare a Mediilor la New York?

El clipi. Discutau despre asta acum, după ce el o implorase să se căsătorească cu el? Totuşi, îi datora un răspuns sincer.

— Când ai refuzat prima dată să participi la mitingul din Albany. Iar apoi am uitat… Cu tot ce s-a întâmplat, nu i-am mai contactat din nou pentru a revoca invitaţia. Îmi cer scuze, Ava!

Ea scuturã din cap şi continuă să privească pe fereastră fără să scoată un cuvânt.

— Nu am vrut să se întâmple aşa ceva, îi spuse el.

— Nu mă îndoiesc, dar era inevitabil. Sunt momente în care trebuie să acceptăm orice obstacole ne pune viaţa în cale.

— Nu, nu cred asta – şi nici tu nu crezi. Ambele noastre vieţi au fost pline de obstacole care nu ne-au oprit încă. Nu renunţa la mine, Ava!

— Nu mă mai lupt, Will.

Părea obosită, iar el detesta înfrângerea pe care i-o simţea în voce.

— Ei bine, eu încă nu am terminat de luptat. Aşa că pregăteşte-te, eu abia am început.

*

Ridicându-se de la birou, domnul Cabot îi întinse mâna Avei.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acceptat oferta, domnişoară Jones.

Reporter la ziar. Avei aproape că nu-i venea să creadă, dar ideea o încânta. Să demaşte corupţia, să îndrepte relele şi să dea voce celor care nu pot vorbi pentru sine – Cabot îi promisese toate aceste lucruri. Cariera ei ca Madame Zolikoff se încheiase acum aproximativ o săptămână, şi de-abia aştepta să înceapă un nou capitol din viaţa ei.

— Vă mulţumesc din nou, domnule Cabot. Sunt recunoscătoare pentru această oportunitate.

— Nonsens. *Mercury* este mândru să vă aibă. Înainte de a vă acomoda, vă dau prima sarcină pe care o aveţi de făcut.

El îşi luă haina de pe spătarul scaunului.

— Urmaţi-mă! Trebuie să participăm la o conferinţă de presă.

— O conferinţă de presă? întrebă ea urmându-l, picioarele mişcându-i-se de două ori mai repede decât ale lui pentru a ţine pasul.

— Ştiţi, atunci când un grup de reporteri – şi reporteriţe – se întrunesc pentru a asculta o declaraţie. Apoi ne întoarcem cu toţii la birourile noastre şi încercăm să scriem articolul.

— Pare interesant.

— Da, este, domnişoară Jones. Afacerea cu presa este nesuferită, plină de tactici crude şi de aranjamente secrete, spuse el zâmbind, în timp ce cobora scările. Motiv pentru care îmi place atât de mult.

— Vă rog, spuneţi-mi Ava!

— Ei bine, atunci aş fi onorat dacă mi-ai spune Cabot. Aproape toată lumea de la ziar o face.

— Bine. Mulţumesc.

O trăsură aştepta în stradă, iar Cabot o ajută să urce. El o urmă, şi curând se îndreptară către vest. Deci unde mergem?

— La o companie de pe Vesey Street. Se pare că are loc o fuziune de mari proporţii.

Ea dădu din cap şi privi pe fereastră la traficul străzii şi la St. Paul. Bineînţeles că se îndreptau către Vesey Street. Încă ceva care îi amintea de Will datorită faptului că birourile Northeast erau situate acolo. Ura faptul că oraşul îi reamintea de el atât de mult. Va înceta ea vreodată să se mai gândească la ochii lui gri metalic sau la pieptul lui lat? Grimasa arogantă a buzelor lui sau sărutările care o ameţeau?

Înghiţind în sec, îndepărtă toate acele gânduri din minte şi le lăsă în trecut, acolo unde îşi aveau locul.

Într-un final, opriră trăsura în faţa unei clădiri în stil federal, din cărămizi roşii cu ornamente din calcar, încadrată cu ferestre mari la fiecare dintre cele şapte etaje. Cabot o ajută să coboare, iar apoi cei doi urcară scările către intrarea principală. Mai erau şi alţi bărbaţi prin preajmă, unii stăteau în picioare şi fumau, alţii scriau ceva în carneţele.

— Ar trebui să am ceva cu care să scriu? îl întrebă ea pe Cabot odată ce ajunseră în foaier.

— Nu astăzi. Eşti aici doar ca observator. Trebuie să mergem la etajul patru.

Mai multe scări, iar apoi Cabot o conduse pe alte coridoare. Două uşi erau deschise, încăperea din spatele lor fiind plină cu scaune aliniate ca la teatru către un podium din faţă. Pe majoritatea scaunelor erau aşezaţi reporteri, pălăriile lor negre şi cafenii puteau fi observate în toate direcţiile în care privea Ava. Numele lui Cabot era pronunţat de numeroase voci, ceea ce-l determină să petreacă ceva timp dând mâna şi bătându-i pe spate pe unii dintre ei. Noul ei şef era o figură legendară a presei, în special pentru cineva atât de tânăr.

Până să se aşeze, singurele scaune libere erau cele din spatele camerei.

— Pun pariu că deţii informaţia la prima mână, şopti un bărbat în spatele ei.

Ea privi în spate pentru a-l întreba ce voia să spună, dar Cabot zise:

— Tacă-ţi fleanca, Jenkins!

Bărbatul se retrase şi îşi închise gura, atent să nu dea ochii cu Ava.

— Ce voia să spună? îl întrebă ea pe Cabot.

— Nu contează. Începem, spuse el făcându-i semn către uşa care se deschise în spatele platformei. Pregăteşte-te!

Reporterii se aplecară, un freamăt de încântare răsunând din fiecare rând. Trebuie să fie o declaraţie importantă, dacă stârneşte o astfel de reacţie. Ava nu ştia nimic despre ce urma să se întâmple, dar se simţea şi ea nerăbdătoare.

Un tânăr plasă nişte hârtii pe un piedestal înalt din faţa platformei. Ea îşi întinse gâtul, încercând să vadă printre siluetele masive şi pălăriile ce o înconjurau. Un bărbat înalt şi blond intră pe uşă, şi fiecare reporter se ridică în picioare, punând frenetic întrebări – fiecare reporter având câte una. Ava nu se putea mişca fiindcă îl ştia pe bărbatul acela înalt şi blond – *Will.* De ce era acolo, la conferinţa de presă? Urma să vorbească? Şi de ce o adusese Cabot şi pe ea?

Cu o durere care îi strângea pieptul, se întoarse spre Cabot, care se uita la ea atent.

— E o glumă? şopti ea.

— Nu, Ava. Nu ţi-aş face asta. Dă-i o şansă, te rog!

Fără să răspundă, ea privi către masa de costume negre care o înconjurau. Să încerce să iasă de acolo părea ridicol – şi imposibil. La naiba! Îşi ciupi nasul şi încercă să-şi păstreze răbdarea.

— Toată lumea, luaţi loc, vă rog! Nu voi începe până când nu sunteţi aşezaţi.

Se auzi vocea lui Will, pe un ton autoritar şi decisiv.

— Aşezaţi-vă cu toţii! Apoi încep.

Dură câteva minute, dar reporterii se calmară în cele din urmă, lăsând-o pe Ava să-l privească pe Will pentru prima dată în ultima săptămână. El părea obosit, deşi arăta încă bine. Aşa cum era de aşteptat, se simţea emoţionată, respiraţia i se accelera în timp ce inspira. Părul lui blond era perfect pomădat, faţa lui proaspăt bărbierită, îmbrăcat

impecabil cu un costum de zi, din stofă de lână de un albastru-închis care se potrivea cu ochii lui cenuşii. Cu umerii relaxaţi, stând drept, avea aerul unui comandant. Bogat, privilegiat şi atât de intangibil, încât o făcea să lăcrimeze.

— Trebuie să plec, îi şopti ea lui Cabot, şi începu să se ridice de pe scaun.

— Ava, aşteaptă! Nu pleca încă. Îţi promit, ai vrea să auzi asta.

Îşi ţinu respiraţia şi se aşeză din nou. Privirea lui Will scrută mulţimea până când o zări pe ea. Ea nu-i putea citi gândurile pe chip, dar îl văzu oftând, ca şi când ar fi fost uşurat să o găsească acolo.

— Domnilor – şi doamnă, începu el. Aşa cum ştiţi toţi, am moştenit compania Northeast Railroads de la tatăl meu. Am preluat-o şi am dezvoltat-o de multe ori, triplând şi cvadruplându-i profiturile în fiecare an. Nu doar că am împânzit Statele Unite cu linii ferate, dar am şi ajutat la construirea liniilor suspendate aici în New York. Dar a venit vremea să renunţ la conducerea companiei Northeast Railroads.

Uimirea colectivă se împrăştie în toată încăperea. Reporterii îşi reveniră repede şi începură să pună întrebări, Will ridică din nou mâinile.

— Promit că voi răspunde tuturor întrebărilor, dar vreau să mai spun ceva înainte.

Larma se potoli, iar Will spuse:

— O persoană pe care o respect mi-a spus odată că trebuie să acceptăm obstacolele pe care ni le pune viaţa în cale. Că unele lucruri sunt inevitabile.

El făcu o pauză, iar Ava îşi simţi faţa luând foc. De ce spunea asta chiar în acel moment?

— Dar întotdeauna am crezut că oamenii au capacitatea de a se schimba. Că noi, formând un colectiv, suntem mai puternici, mai drepţi, mai inteligenţi şi mai buni decât fiecare dintre noi luat separat. Sperasem să aduc o mare schimbare statului New York, împreună cu John Bennett, după alegerile din această toamnă. Să

îmbunătăţesc vieţile multora prin intermediul unei politici oneste, nu prin fraudă, şi să fiu vocea celor care nu pot vorbi pentru ei înşişi. Dar viaţa mi-a dat un obstacol, iar acum trebuie să mă decid dacă să schimb cursul sau să renunţ. Râse uşor. Pentru cei care mă cunosc bine – ştiţi că eu nu renunţ uşor. Şi mi-am dat seama că am capacitatea de a crea schimbarea în viaţa mea. Într-adevăr, este pe o scală mai mică decât Albany, dar nu mai puţin importantă pentru mine şi pentru cei pe care îi iubesc.

El o privi pe Ava, iar aproape fiecare cap din sală se întoarse către ea. Îi ignoră, captivată fiind de bărbatul din faţa încăperii.

— Vedeţi, există o femeie cu care vreau să mă căsătoresc, dar ea nu mă acceptă până când nu devenim egali, după cum spune ea. Aşa că dau Northeast altcuiva, unui bărbat care va avea mare grijă de companie. Ceea ce este bine, deoarece voi fi şomer şi voi avea nevoie de dividende.

Râsete se auziră în întreaga sală.

— Aceasta ar trebui să-mi dea suficient timp liber ca să o conving pe această femeie să se căsătorească cu mine. Fiindcă o iubesc şi nu voi înceta să o iubesc vreodată.

Ava îşi duse mâna la gură, şocată şi copleşită în acelaşi timp. O iubea? I se puse un nod în gât, dorindu-şi să-l poată atinge, pentru a se asigura că nu este un vis.

— Acum, continuă Will, cu o voce un pic gravă. Aş vrea să-l cunoaşteţi pe noul proprietar de la Northeast, cumnatul meu şi proprietarul de la East Coast Steel, Emmett Cavanaugh.

Reporterii săriră din nou în picioare, exprimându-şi surpriza şi încântarea la aflarea veştilor. Ava îşi simţea capul învârtindu-se. Renunţă la compania lui? O iubea? Nu-şi ura cumnatul?

Silueta imensă a lui Emmett Cavanaugh se îndreptă către podium şi se aşeză lângă Will.

— Calmaţi-vă, şacalilor, strigă Cavanaugh. Vă voi răspunde la toate întrebările legate de Northeast, compania mea, şi de ce viitor ne aşteaptă – dar numai dacă facem

asta într-un mod civilizat, nu ca într-o tavernă gălăgioasă din Bowery. Deci cine e primul?

*

Cu inima bătându-i, Will deschise uşa de la biroul gol, departe de locul în care reporterii îl bombardau încă pe Cavanaugh cu întrebări. O găsi pe Ava stând la fereastră, iar imaginea ei îl calmă. Orice s-ar ñ întâmplat după ziua de astăzi nu l-ar mai fi interesat, fiindcă această femeie, chiar această femeie de aici, merita să rişte totul pentru ea. Acum trebuia doar să o convingă.

Ava se uită peste umăr, în timp ce el se îndrepta către ea.

— Will, spuse ea, cu ochii strălucindu-i.

— Bună, Ava.

Se apropie, dar rămase suficient de departe cât să nu se atingă. Degetele lui abia se puteau abţine să nu-i atingă pielea, dar îşi vârî mâinile în buzunare.

— Nu-mi vine să cred că ai renunţat la companie.

— Ca să fiu sincer, am vândut-o. Cavanaugh urmărea Northeast de ceva vreme, aşa că l-am lăsat să o ia.

— De ce?

Fusese întrebat asta de multe ori în ultimele zile, dar acesta fu primul lui răspuns sincer:

— Din cauza ta.

— *A mea?* Nu înţeleg. Când am spus să fim egali, nu m-am gândit să renunţi la compania ta.

— Ştiu. Nu am luat acele cuvinte literal, Ava, dar am înţeles ce ai vrut să spui. Nu mă mai bucuram de faptul de a conduce Northeast de mulţi ani, dar eram hotărât să merg înainte. Să realizez mai mult, fără să ţin cont de mine sau de oricine altcineva.

— Durerea de stomac?

— Da, are legătură, desigur. Orele, îngrijorarea, durerile de cap... Am continuat totuşi, fiindcă am vrut să demonstrez că eram mai bun decât tatăl meu. Că se înşela când se îndoia de calităţile mele.

El râse forţat.

— E ridicol să te îngrijorezi de ce credea un om care a murit deja, dar eu am făcut asta. Erau anumite lucruri pe care voiam să le obţin şi să le fac cel mai bine. Până când te-am întâlnit pe tine.

— Fiindcă eu nu sunt cea mai bună?

— Nu, draga mea, fiindcă nu eşti ceea ce plănuisem. Nu erai pe lista cu ceea ce voiam pentru mine, dar câteodată viaţa…

— Îţi pune obstacole în cale? continuă ea când se opri el.

— Exact. Mi-ai zdruncinat lumea construită cu atâta grijă, Ava. Eşti diferită de toate femeile pe care le-am întâlnit, cu mai mult suflet, integritate şi hotărâre decât oricine altcineva. Nu eşti ceea ce-mi dorisem, dar… eşti mai mult decât ce îmi dorisem. Eşti ceea ce am nevo*ie.*

Inspiră şi îşi închise uşor ochii înainte de a întreba:

— Cum poţi fi sigur? Îţi poţi schimba părerea şi poţi regreta că m-ai ales pe mine. Fiindcă eu nu mă voi schimba, Will.

— Nu vreau să te schimbi, spuse el ferm. M-am îndrăgostit de o femeie încrezătoare, pentru numele lui Dumnezeu – şi nu-mi pasă dacă este sau nu acceptată în societate, sau dacă o interesează plimbările cu vasul. Nu contează nimic din toate astea, atâta vreme cât acea soţie eşti *tu.*

El căzu într-un genunchi şi îşi duse mâna la buzunarul hainei. Cu cealaltă mână o prinse strâns de degete. Ea făcu nişte ochi mari, iar gura îi rămase întredeschisă în timp ce-l privea.

El spuse:

— Ava Jones, te iubesc cu toată fiinţa mea. Cu tot ceea ce sunt acum şi cu tot ceea ce voi fi. Am vândut Northeast în schimbul iubirii şi al fericirii cu tine, să ne creştem copiii şi pe fraţii tăi mai mici, să fiu lângă tine în fiecare zi. Deoarece cu tine lângă mine, nu voi vrea să pierd nicio secundă.

Buza Avei tremura, ochii îi luceau, dar Will nu aşteptă

reacţia ei. Luând inelul de la bunica lui, cu platină şi diamant de patru carate, i-l puse Avei pe deget.

— Îmi faci onoarea de a deveni soţia mea? Ştiu că nu-ţi doreai un milionar cu sânge albastru drept soţ, dar jur să te fac fericită.

Ea rămase cu gura deschisă, fără să poată spune ceva. El aştepta, cu durerea în stomac şi cu gura uscată, în timp ce buzele ei începură să se mişte. Dumnezeule, dacă spunea nu, nu ştia ce va face. Dar se întâmplă, o mişcare aproape imperceptibilă care se transformă curând într-o încuviinţare din cap.

— Da, şopti ea. Mă căsătoresc cu tine.

Ridicându-se, îşi puse braţele în jurul ei şi o strânse la piept.

— Mulţumesc. Mă îngrijoraseşi.

Îşi ascunse faţa în lavaliera lui.

— Eşti nebun, Will Sloane.

— Dar? se repezi el.

Îl sărută pe obraz.

— Dar te iubesc oricum.

Aplecându-se către ea, îşi lipi gura de a ei, sărutând-o uşor, dulce şi prelung.

— Te rog spune-mi că eşti de acord cu o logodnă scurtă şi o lungă lună de miere.

— De acord cu ambele. Deşi va trebui să văd dacă Cabot îmi va da liber pentru luna de miere.

— Cred că va fi de acord. Tocmai l-am făcut foarte fericit.

— L-am făcut?

Will scoase un ziar din buzunarul hainei.

— Asta este pentru ediţia de mâine din *Mercury,* care se tipăreşte chiar în momentul de faţă. Am cerut o copie a primei pagini ca să ţi-o arăt.

O despături şi i-o dădu.

— *Mercury* va fi singurul ziar care va avea acest articol în ediţia de mâine.

Ea luă ziarul şi îl citi. El ştia exact ce spun titlurile:

SLOANE VINDE NORTHEAST LA EAST COAST STEEL!

„AM FĂCUT-O ÎN NUMELE IUBIRII!” DECLARĂ BARONUL FEROVIAR!

SLOANE SE CĂSĂTOREŞTE CU AVA JONES, REPORTER LA *MERCURY!*

Buzele Avei se strânseră într-o grimasă.

— Cam sigur pe tine, nu-i aşa? Dar dacă aş fi spus nu?

— Atunci, te-aş fi sărutat până ai fi spus da. Şi probabil te-aş fi răpit.

Ea râse.

— Nu ai luptat niciodată corect. Cum aş fi putut să-ţi rezist? Zâmbind, el se aplecă să o sărute.

— Dumnezeu ştie de ce te-ai fi deranjat să încerci.

Capitolul 21

Oceancrest
Newport, Rhode Island
Septembrie 1888

— Cred că avem probleme.

Ava se întoarse la auzul vocii cumnatei sale. Soţii Cavanaugh găzduiau o petrecere de sfârşit de sezon, în aer liber, la casa din Newport de lângă ocean, unde se strânseseră o mulţime de oameni. Copiii, inclusiv fraţii şi sora Avei, alergau împreună pe iarbă, în timp ce adulţii beau şi jucau crochet.

— Avem? o întrebă ea pe Lizzie.

— Da, acolo!

Lizzie o luă pe Ava de braţ şi îi arătă cu cealaltă mână către marginea cortului.

Tom stătea cu sora mai mică a lui Emmett Cavanaugh, Katie. Ava şi Lizzie îl priveau pe Tom scoţând

de la spate o floare şi oferindu-i-o. Obrajii lui Katie se înroşiră în timp ce o accepta timid.

— Ah, nu!

— Într-adevăr. Fratele tău este un tânăr decent, dar Emmett este... ei bine, protector nu este cel mai bun mod de a descrie ceea ce simte el faţă de surorile lui.

Ava fusese suficient de mult în preajma lui pentru a-şi da seama de asta.

— Voi vorbi eu cu Tom.

— Nu, nu-l speria. Cred că ar trebui să-i lăsăm. Nu sunt decât nişte copii, până la urmă, şi este destul de drăguţ. Dar Tom trebuie să facă un efort să-şi păstreze gesturile romantice în privat, astfel ca Emmett să nu-i observe.

— Da, e o idee excelentă. Chiar nu vreau să-l supăr pe soţul tău.

Ava o plăcea pe cumnata ei. În mod surprinzător, cele două femei aveau multe în comun, mai multe decât iubirea lor faţă de Will.

— Cu cine vorbeşte Will? o întrebă Ava pe Lizzie.

Soţul ei petrecuse o jumătate de oră ascultându-l pe un bărbat pe care Ava nu-l cunoscuse încă.

Lizzie îşi lungi gâtul să vadă încotro se uita Ava.

— Ah, acela e Teddy. E un prieten vechi de-ai familiei. Vino, îţi voi face cunoştinţă!

— Nu, nu...

— Prostii! Obişnuia să locuiască în vest, să ştii. Teddy are o mie de poveşti interesante.

Lizzie o prinse de braţ şi aproape că o trase după ea pe Ava acolo unde erau Will şi celălalt bărbat.

— Teddy! strigă ea, iar bărbatul se întoarse zâmbind.

— Bună, Lizzie, spuse el sărutând-o pe obraz. Şi briza oceanului este în acord cu tine.

Will o prinse pe Ava de talie şi o trase lângă el.

— Ava, aş vrea să-l cunoşti pe domnul Theodore Roosevelt. Teddy, ea este soţia mea, Ava Sloane.

— Reporterul care lucra sub acoperire ca mediu, spuse Teddy făcând o plecăciune. Asta necesită curaj,

doamnă Sloane.

— Venind de la un bărbat care face în prezent campanie pentru Benjamin Harrison, spuse Will, ăsta este chiar un compliment.

— Ah, dar va câştiga alegerile prezidenţiale, Will. Iar apoi mă voi muta la Washington.

De acolo îi ştia numele, se gândi Ava. Theodore Roosevelt fusese membru al Senatului şi candidase şi ca primar.

— Şi, Teddy se întoarse către Ava, încerc să-l conving pe soţul dumneavoastră să mă însoţească.

— La Washington? Se uită la Will. Pentru ce anume?

— Teddy crede că ar trebui să candidez pentru Camera Reprezentanţilor peste doi ani.

— Pentru Congres? întrebă Ava. E ceea ce te interesează?

Will tresări.

— Nu sunt sigur. Va trebui să discut cu soţia mea mai întâi, spuse el strângând-o pe Ava de talie.

— Desigur, spuse Teddy. Nici eu nu mi-aş imagina să fac ceva fără acordul lui Edith a mea. Dar şefii de partid au fost impresionaţi de campania ta, Will. Au spus că făceai de două ori cât popularul de Bennett. Şi bănuiesc că, acum că tocmai te-ai căsătorit, tu şi doamna Sloane veţi fi într-adevăr foarte simpatizaţi.

— Eu? exclamă Ava.

— Da, tu, draga mea. Ai devenit o celebritate de când te-a descoperit Cabot, reporteriţa frumoasă care s-a agăţat de cel mai râvnit burlac din oraş.

— Ei bine, eu tot încerc să mă descotorosesc de el, spuse ea, iar Teddy îşi dădu capul pe spate râzând.

— Îmi place de ea, îi spuse Teddy lui Will. Ai o persoană plină de viaţă lângă tine.

— Ştiu asta, spuse Will strângând-o de talie ca un semn privat de afecţiune, care Avei începuse să-i placă. Şi sunt recunoscător în fiecare zi.

Teddy făcu semn cu mâna cuiva de pe partea cealaltă a gazonului, iar apoi spuse:

— Trebuie să plec, dar gândeşte-te la asta, Will. Mi-ar plăcea să vii la Washington cu mine.

Teddy îşi luă rămas-bun, iar Lizzie plecă să-şi caute soţul, lăsându-i pe Will şi pe Ava singuri în mijlocul mulţimii elegante.

— Nu ştiam că vrei să te muţi la Washington, spuse ea privindu-şi soţul arătos. Avea o senzaţie de uşoară ameţeală. De fiecare dată când se afla în preajma lui, avea aceeaşi reacţie. Va deveni vreodată imună la vederea lui?

— Ar fi atât de rău?

Îşi puse degetele sub bărbia ei, o atingere simplă şi rapidă, care o făcuse să tresară. El zâmbi şi făcu asta din nou.

— Nu mă mai distrage, spuse ea dându-i mâna la o parte.

— Asta este ceva serios, Will. Nu sunt sigură că vrei să fiu soţie de politician.

— Draga mea, cine a fermecat-o pe doamna Astor la nunta noastră? Cine a flatat-o pe dura de Kelly a lui Cavanaugh, valsând cu ea la recepţie? Şi cine l-a salvat pe feroviar de la o viaţă singuratică?

— Ea îşi dădu ochii peste cap. Cine flatează acum? Ştii că politica este altceva.

— Teddy nu minţea. Nu ţi-am arătat ziarele în timpul lunii de miere, dar noua doamnă Sloane atrage destul de multă atenţie. De fapt, Cabot vrea un articol exclusiv când ne întoarcem la New York.

— Despre noi?

— Nu, despre tine.

Ea rămase cu gura întredeschisă, iar soţul ei i-o închise.

— Ava, mai bine te-ai obişnui cu notorietatea. Curând, toată lumea va şti de ce m-am îndrăgostit de tine.

Sinceritatea din vocea lui şi blândeţea de pe chip îi atinseră sufletul. Îl iubea pe acest bărbat.

— Indiferent ce fac, spuse el, te vreau lângă mine. Nu te las singură în New York pentru ca toţi ceilalţi reporteri să-ţi facă ochi dulci.

Will era convins că majoritatea reporterilor de la *Mercury* erau pe jumătate îndrăgostiţi de ea. Era ceva ridicol, dar ei îi plăcea să-l vadă puţin gelos.

Dar ea, soţie de politician?

— Will…

— Ava, poţi face orice îţi propui. Poate nu eşti înzestrată să vorbeşti cu spiritele, dar ai oricum puteri remarcabile.

— Eşti sigur că nu ai fi vrut să păstrezi Northeast? Nu este prea târziu să te răzgândeşti, iar durerea de stomac nu mai este atât de puternică.

Avuseseră deja discuţia asta de sute de ori, iar răspunsul lui nu se schimbase niciodată.

— Nu. Să i-o vând lui Cavanaugh a fost cea mai bună decizie. Cele două companii împreună vor aduce o grămadă de bani pentru Carnegie. Serios! De aceea rămân în conducerea noii companii, pentru a lua parte la asta. Apoi credeam că îţi place să mă ai prin preajmă.

— Ceea ce nu se va mai întâmpla, dacă vei candida.

— Atunci, voi refuza.

— Ai face asta?

Îi cuprinse obrajii cu mâinile, privind-o atent.

— Aş face orice pentru tine, draga mea soţie. Orice. Tu însemni mai mult decât orice statut, titlu sau companie.

Ştia că era sincer, aşa că inima ei se umplu de emoţie. Acest bărbat era totul pentru ea, iar să-l oprească din a face mai mult ar fi pur egoism din partea ei. Will avea charisma, impulsul şi inteligenţa de a produce cu adevărat o schimbare în ţara aceasta. De ce i-ar refuza o asemenea oportunitate?

— Cred că trebuie să mă convingi, spuse ea pe un ton gutural pe care el îl adora.

El zâmbi cu subînţeles.

— Trebuie să te conving?

Ea îşi muşcă buza şi încuviinţă din cap. Will o prinse de braţ şi o conduse către mulţime.

— Pari obosită. Poate că ar trebui să te conduc într-un dormitor, unde să te poţi odihni un pic.

— Poate vrei să spui unde *ne* putem odihni un pic?

— Ah, draga mea! E posibil să mă întind, dar cu siguranţă nu ca să mă pot odihni.

Sfârşit